AIMÉE CARTER

SIMON THORN
ȘI
VIZUINA LUPILOR

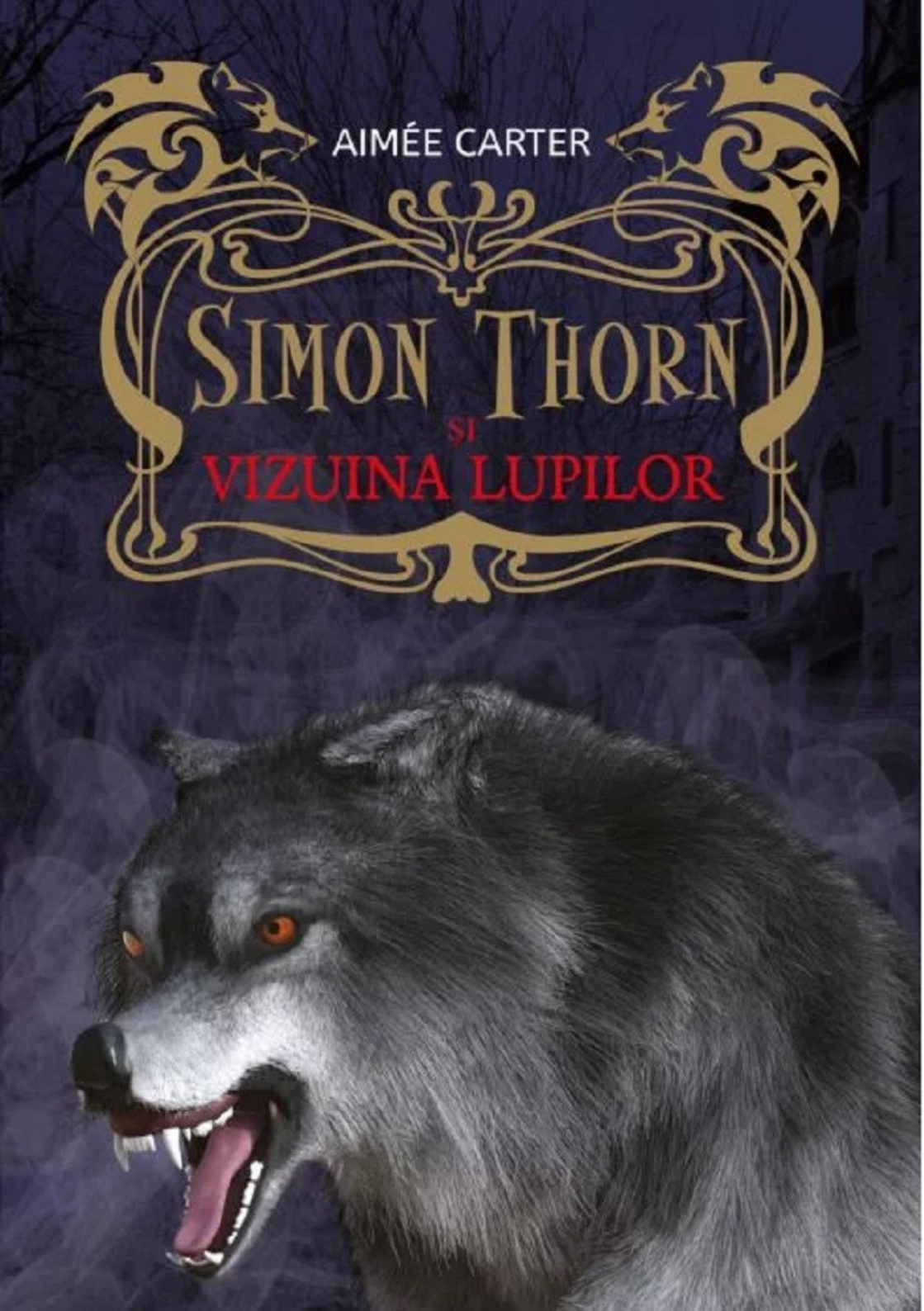

Aimée Carter

Simon Thorn şi vizuina lupilor

Titlu original: *Simon Thorn and the wolf's den*
Traducător: Lavinia Gabriela Şerban
Data apariţiei: aprilie 2018

ISBN: 978-606-33-2502-1

LITERA®

1 Clătite cu porumbei

Cioc, cioc. Cioc, cioc, cioc.

Simon Thorn deschise larg ochii. Stătea întins în pat, respirând greu şi mijind ochii din cauza primelor raze de soare. Tocmai se trezise dintr-un vis şi, cu cât se străduia mai mult să şi-l amintească, cu atât părea că visul i se evaporă mai repede din minte. Trăia cu senzaţia că fusese despre ceva important şi, deşi nu-şi amintea să-i fi văzut chipul, ştia că şi mama lui apăruse în vis.

Cioc. Cioc, cioc, cioc.

Se întoarse pe partea cealaltă, cu mintea înceţoşată din cauza lipsei de somn. Apartamentul micuţ din New York, pe care îl împărţea cu unchiul său, mirosea a clătite, şi maţele îi chiorăiau de foame. Nici măcar fulgii de ciocolată nu-l mai puteau consola pentru faptul că astăzi începea clasa a şaptea.

Cioc. Cioc, cioc. Cioc, cioc, cioc.

Un porumbel cocoţat pe pervaz bătea cu ciocul în geam. Simon oftă.

— Ai venit prea devreme. Întoarce-te mai încolo.

Porumbelul continuă să bată, devenind din ce în ce mai insistent. Nu era nimic ieşit din comun. Simon descoperise că porumbeii erau, în general, extrem de nepoliticoşi şi se considerau foarte importanţi. Nu conta că Simon adormise abia pe la miezul nopţii din

cauza gândurilor răzleţe şi a emoţiilor pe care le simţea ca un ghem în stomac. Porumbelului nu-i păsa decât de un singur lucru, iar acesta era...

— Mâncare! gânguri pasărea când Simon deschise fereastra. Altă duzină de porumbei aterizară pe scara de incendiu. Mâncare! Mâncare! Mâncare!

— Încă nu am, le zise Simon.

— Ba ai! O miros, i-o întoarse primul porumbel.

Acesta zbură în camera lui Simon şi ateriză pe noptieră. Ceilalţi se înghesuiră unii peste ceilalţi, luptându-se pe locul rămas liber pe pervaz.

— Mâncare! Mâncare!

— Lăsaţi-mă în pace.

Simon încercă să-i alunge, dar păsările continuară să vină. În alte condiţii, nu l-ar fi deranjat. Lui Simon îi plăceau animalele. Lor nu le păsa că era mai scund şi mai pricăjit decât ceilalţi copii de doisprezece ani de la şcoală şi, de obicei, erau mereu prin preajmă atunci când avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. În această dimineaţă, însă, era prea mult. Avea destule pe cap, fără să mai adauge pe listă şi nişte porumbei înfometaţi.

— Dacă nu plecaţi, o să vină unchiul meu, şi ştiţi ce le face el porumbeilor! îi avertiză Simon.

Cuvintele lui îi făcură să se oprească brusc şi să se uite unii la ceilalţi, agitaţi.

— Noi mâncare? întrebă primul.

— Mda... Unchiul meu adoră clătitele cu porumbei, spuse Simon. Nu simţiţi mirosul de aluat?

Primul porumbel îşi zburli penele şi se uită la fereastra deschisă. Din câte ştia Simon, Darryl nu încercase niciodată să rănească vreo fiinţă vie (cu excepţia păianjenilor care stăteau ascunşi prin colţurile holului, deşi Simon îi avertizase cu câteva săptămâni înainte ca Darryl să-i observe). Dar, de când se ştia Simon, unchiul lui avusese o singură regulă care nu se schimba niciodată:

„Stai departe de animale.“

Şi, de-a lungul anilor, Simon nu avusese nicio problemă cu asta. Îi plăceau animalele, dar nu-şi dorise niciodată un animal de companie, iar unchiul lui era, de obicei, foarte strict în ceea ce privea curăţenia şi ţinutul gândacilor şi şobolanilor departe de apartament. Toate astea se schimbaseră în urmă cu un an, într-o dimineaţă, când Simon se trezise în zgomotul unei conversaţii şi crezuse că vecinul dăduse televizorul prea tare. Spre marea lui uimire, descoperise că, în realitate, nu era niciun televizor, ci porumbeii care stăteau pe scara de incendiu din faţa ferestrei sale. Nu doar că Simon înţelegea tot

ce sporovăiau, dar şi ei puteau înţelege tot ce spunea el.

Şi nu era vorba doar despre porumbei. Simon putea vorbi şi cu pisicile vagaboande care hoinăreau pe alee, cu şobolanii care mâncau din coşurile de gunoi, ba chiar şi cu ţânţarii pe care îi alunga vara. Crezuse că avea s-o ia razna – încă nu era sigur că nu înnebunise –, dar, din acel moment, animalele începuseră să vină la el cu duiumul, şi îi era din ce în ce mai greu să păstreze secretul faţă de Darryl.

Din fericire, unchiul lui, un bărbat înalt cu umeri laţi, era mult mai puternic şi mai impunător decât ar fi fost vreodată Simon, astfel că majoritatea animalelor se speriau de el, iar băiatul nu era nevoit să recurgă la tot felul de ameninţări nefondate pentru a le ţine departe. Nu înţelegea prea bine motivul pentru care Darryl ura atât de mult animalele, dar era aproape sigur că avea legătură cu cicatricile care îi brăzdau corpul, inclusiv cu cea roşie şi urâtă de pe obrazul stâng. Indiferent de câte ori îl întrebase Simon, unchiul nu-i povestise niciodată cum se pricopsise cu ele.

— O să vă aduc mâncare mai târziu, le spuse Simon porumbeilor. Dar nu…

Dintr-odată, vântul năvăli pe fereastră, iar câţiva porumbei cârâiră şi îşi luară zborul. Simon nici nu apucă să răsufle uşurat că au

plecat, că în locul rămas gol acum ateriză o acvilă de munte.

Simon rămase încremenit. Nu mai văzuse niciodată o acvilă în realitate. Unele pene îi erau zburlite în unghiuri ciudate, de parcă tocmai s-ar fi încăierat cu cineva, iar Simon observă că îi lipsea un ochi.

Porumbeii rămaşi la fereastră începură să se foiască neliniştiţi, iar Simon se încruntă.

— Uitaţi care-i faza: încă nu am nimic pentru voi. Dacă vă întoarceţi peste o jumătate de oră...

— Eu nu vreau mâncare, spuse acvila cu glas impunător.

— Atunci, ce doreşti?

Acvila îşi întoarse capul în aşa fel încât să-l privească pe Simon cu singurul ochi pe care-l mai avea.

— Eşti în pericol de moarte, Simon Thorn. Dacă nu vii cu mine imediat...

— Simon? se auzi o voce groasă la uşă. Cu cine vorbeşti?

Darryl.

Simon închise în grabă fereastra, expediind acvila înainte ca aceasta să-i poată explica. Din păcate, asta însemna şi că porumbelul rămăsese prizonier în camera lui. Simon traversă încăperea în fugă şi puse piciorul în uşă, împiedicându-l pe Darryl s-o deschidă complet. Ar fi putut explica prezenţa

porumbelului în camera lui, dar acvila de pe scara de incendiu era cu totul altă poveste.

— Ce se întâmplă aici? întrebă unchiul lui, dându-şi părul lung şi negru din ochi şi încercând să arunce o privire în cameră.

Porumbelul de pe noptiera lui Simon se îndrepta tiptil spre fereastră.

— Nimic, răspunse Simon, cu inima bătându-i tare în piept. Mă pregăteam pentru şcoală.

Mai mulţi porumbei începură să gângurească la fereastră, şi Simon se înfioră. Darryl scrâşni din dinţi şi îşi încordă muşchii uriaşi ai braţelor.

— Iar le-ai dat de mâncare?

— Din greşeală, am lăsat sâmbătă fereastra deschisă, răspunse Simon. Şi mi-au furat jumătate de sandvici.

Nu putea să-i spună adevărul lui Darryl – că îi dăduse sandviciul unui porumbel bolnav care nu mai avea putere să-şi caute singur mâncare.

Unchiul bodogăni.

— De câte ori trebuie să-ţi spun? Dacă îi hrăneşti o dată...

— Se vor întoarce iar şi iar, până o să le putrezească creierele alea proaste de porumbei, spuse Simon de parcă ar fi recitat o poezie. Ştiu. Îmi pare rău.

Darryl mai aruncă o privire prin partea de cameră pe care o putea zări din tocul uşii, şi Simon ar fi putut să jure că-l auzise mârâind.

— Ţine fereastra închisă! Micul dejun o să fie gata în zece minute. O să ai nevoie de multe proteine azi.

Simon se gândi că nu de proteine avea el nevoie pentru a trece cu bine de această zi, ci de mult mai mult de-atât. De exemplu, de un miracol cât de mic.

— Vin imediat.

După ce zgomotul paşilor unchiului său nu se mai auzi, Simon dădu fuga înapoi la fereastră, dar acvila dispăruse deja. Nu ştia ce să creadă. La ce se referise când îi spusese că îl păştea un pericol de moarte? Şi cum de ştiuse că îl cheamă Simon?

Deschise puţin fereastra, cât să zboare şi porumbelul rămas.

— Dacă aş fi în locul tău, aş zbura cât de departe aş putea, înainte ca unchiul meu să te servească la micul dejun.

— Departe, departe, repetă porumbelul, întinzând aripile şi luându-şi zborul.

Cu toate problemele pe care i le făcuse, lui Simon îi păru rău să-l vadă plecând. Porumbeii erau cam lipsiţi de maniere, fără îndoială, dar întotdeauna se găsea câte unul prin preajmă când avea nevoie de companie.

— Ar trebui să-i spui lui Darryl de acvilă, se auzi o voce piţigăiată de undeva din apropiere.

Simon oftă.

— O să fie şi-aşa o zi destul de grea. Dacă Darryl o să afle că l-am minţit, o să mă pedepsească pentru o lună întreagă.

Un şoricel maroniu se căţără fuga pe un crac de la pijamaua lui Simon.

— Mai bine aşa, decât să fii în pericol de moarte, orice ar însemna asta.

— Şi cum aş putea să-i explic asta unchiului meu? Să-i spun că mi-a şoptit o păsărică? Simon luă şoricelul în palmă. O să fiu atent, Felix. Nu-ţi face griji.

Felix se ridică pe picioarele din spate şi îşi frecă lăbuţele.

— Mai bine merg cu tine azi. Trebuie să te apere cineva.

— Sunt de o mie de ori mai mare decât tine. Mai curând te-aş apăra eu să nu devii masa de prânz a acvilei.

— Dar...

— Niciun „dar“. Dacă se-ntâmplă ceva, vin direct acasă. Simon aşează şoricelul pe pernă. Şi nu încerca să te uiţi la televizor cât sunt plecat. Într-o zi, Darryl se va întoarce acasă mai devreme, te va prinde, şi ştii exact ce-ţi va face atunci.

Felix pufni, iar Simon se duse la baie ca să se spele pe dinţi. Îl găsise pe Felix în urmă cu opt luni, în dulapul său, aproape mort de foame, şi, după ce îl readusese printre cei vii, Felix rămase la ei pentru totdeauna. Făcuseră o înţelegere: Simon avea să-i dea de mâncare

în continuare, atât timp cât Felix nu-şi făcea simţită prezenţa în faţa lui Darryl. Până acum funcţionase, deşi Simon era mereu îngrijorat că unchiul l-ar putea găsi.

După ce Simon termină cu spălatul pe dinţi, încercă să-şi aranjeze părul castaniu şi zburlit. Aproape că iar trebuia să se tundă, lucru pe care Simon îl aştepta cu aceeaşi nerăbdare cu care aştepta să-şi facă tema la mate. Unchiul încerca să-l tundă cât mai bine, dar mâinile lui mari nu erau prea îndemânatice, iar rezultatul lăsa întotdeauna de dorit. Deşi lui Simon nu-i păsa prea mult cum îi stă părul, copiii de la şcoală erau foarte atenţi la asta şi îl tachinau încontinuu, ceea ce nu era tocmai uşor de suportat.

În afară de tunsorile lui ciudate, lui Simon i se părea că arată destul de normal, cu ochii lui albaştri şi pistrui. Era puţin cam slab şi avea capul puţin prea mare pentru statura lui, dar, în rest, nu arăta deloc ciudat. Nu înţelegea de ce colegilor de clasă le plăcea atât de mult să-l tachineze. Cu un an în urmă, bunul şi singurul lui prieten, Colin Hartwood, îi spusese că era numai din cauză că vorbea uneori cu animalele de parcă acestea l-ar fi putut înţelege. După aceea, încercase să nu mai vorbească, cel puţin nu în public. Însă, indiferent ce făcea, colegii îl necăjeau şi mai tare. Până şi Colin începuse să păstreze distanţa – motiv pentru care ziua aceasta era foarte importantă.

— Iată-te! îl întâmpină Darryl când intră în bucătărie. Îi întinse o farfurie plină cu şuncă şi un turnuleţ şui de clătite cu fulgi de ciocolată. Ţi-am făcut şi pacheţel. Nu s-au demodat încă sandviciurile cu unt de arahide şi jeleu, nu-i aşa?

— N-am de unde să ştiu, răspunse Simon, aşezându-se la masa de lemn, care ocupa cea mai mare parte din bucătărie.

Stomacul lui protestă de la prima muşcătură, dar se chinui să înghită.

— Eşti emoţionat? întrebă Darryl, şi Simon ridică din umeri. N-ai de ce! Totul va fi bine.

— Dacă o să fie ca anul trecut, nu va fi.

Unchiul luă loc, şi scaunul scârţâi sub greutatea lui.

— N-avem cum să controlăm ce gândesc alţii despre noi, noi suntem singurii care pot spune cine suntem cu adevărat. Atâta timp cât eşti tu însuţi...

— N-am cum să pierd. Ştiu, mormăi Simon, împungând clătitele cu furculiţa. Colin a spus că de anul ăsta vrea să intre şi el în echipa de lupte – crede că aşa o să ne simpatizeze şi pe noi ăia mai şmecheri.

— Să-ţi ţii duşmanii aproape nu e o strategie rea.

— Nu şi dacă văd în asta o scuză ca să se ia de noi în fiecare zi. Simon sperase toată vara să poată trece neobservat şi lăsat în pace anul acela. Dar, după cum îl evita Colin acum,

singura lui speranţă de a-şi păstra prietenul era să intre şi el în echipa de lupte. Probele sunt săptămâna viitoare. Poate cumperi şi tu nişte pungi cu mazăre congelată, pentru orice eventualitate.

— Îţi arăt eu câteva mişcări şi-o să vezi că ei o să aibă nevoie de pungi cu mazăre congelată. Darryl se încruntă. Anul ăsta va fi mai bun, Simon! Ai încredere în mine! Ştiu că nu ţi-a fost uşor în ultima vreme, mai ales după ce s-a întâmplat cu mama ta, dar...

Simon se ridică brusc. Îi era şi-aşa destul de greaţă, nu trebuia să mai audă şi despre mama lui.

— Mă duc să termin ce mai am de făcut. Mulţumesc pentru clătite. O să mănânc restul în camera mea.

— Simon...

— E OK. Serios.

Ignorând obiecţiile lui Darryl, Simon îşi luă micul dejun şi se întoarse în cameră. Închise uşa în urma lui, aşeză farfuria pe birou şi se scufundă în scaun. Pe peretele din faţa lui lipise cu durere în suflet cele o sută douăzeci şi patru de cărţi poştale pe care i le trimisese mama lui de când plecase şi îl lăsase în grija lui Darryl. Cărţile poştale soseau în fiecare lună, din toată ţara, şi înfăţişau tot felul de animale – lupi, vulturi, şerpi cu clopoţei, albine, urşi, delfini, toate animalele pe care şi le putea el imagina şi mai multe decât atât. Învăţase pe

de rost cuvintele de pe spatele fiecăreia, scrise de mână cu litere rotunjite, pe care ajunsese să le cunoască mai bine decât chipul mamei sale. Ea era zoolog, aşa că de cele mai multe ori îi scria despre animalul de pe cartea poştală. Dar, din când în când, îi spunea şi cât de dor îi era de el. Acelea erau preferatele lui.

Simon şi Darryl nu vorbeau niciodată despre ea. Era tot timpul pe drumuri din cauza serviciului, aşa că îl lăsase pe Simon în oraş, la unchiul Darryl, care devenise un fel de părinte pentru el. Uneori, mama lui ajungea acasă de Crăciun sau de ziua lui, dar stătea numai câteva ore şi părea întotdeauna cu gândul departe. În ultima vreme, vizitele ei deveniseră mai rare. Simon o văzuse ultima dată în urmă cu un an, în săptămâna de după ce descoperise că poate vorbi cu animalele.

Mai mult decât orice pe lume, Simon îşi dorea ca mama lui să se întoarcă acasă. Dacă ar fi fost cu ea, ar fi putut îndura toate tachinările şi bătăile de la şcoală. Dacă ar fi ştiut că mănâncă împreună cu ea, ar fi mâncat şi la prânz pentru tot restul vieţii. Ea i-ar fi putut înţelege talentul straniu de a vorbi cu animalele.

Mama lui nu l-ar fi considerat nebun.

Pentru că nu-i mai era foame, Simon lăsă să-i scape nişte bucăţele de şuncă şi o bucată de clătită sub birou, pentru Felix, apoi aruncă restul pe scara de incendiu. Porumbeii care îl

aşteptaseră începură să se bată pe mâncare, în timp ce el continuă să se pregătească pentru şcoală. Acvila nu se mai întorsese.

Darryl aşteptă ca Simon să iasă din cameră şi îi întinse pacheţelul pentru şcoală.

— Am timp să merg cu tine înainte să mă duc la serviciu, dacă vrei.

Simon nu se putea gândi la nimic mai rău decât să apară la şcoală în prima zi din clasa a şaptea, cu unchiul său.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Colin, spuse el.

Sau cel puţin aşa credea. În anul dinainte merseseră întotdeauna împreună la şcoală.

Spre uşurarea lui Simon, Darryl nu zise nimic. În schimb, se aşeză în genunchi în faţa lui, şi cicatricea de pe obraz se zbârci când îl privi. Unchiul său era atât de mare, că ochii lor se aflau aproape la acelaşi nivel.

— Nimic nu durează la nesfârşit, indiferent ce simţi sau crezi acum. Nu uita că, într-o zi, vei fi la fel de mare ca mine. Nimeni nu se va mai lega de tine atunci.

— Dar ziua aia nu e azi, murmură Simon.

— Nu, nu este. Dar, până atunci, descurcă-te cum poţi mai bine şi fii tu însuţi. N-avem ce altceva să facem, oricine am fi. Se ridică şi îl pupă pe Simon pe frunte, înţepându-l cu barba. Baftă, puştiule! Vreau să fiu mândru de tine.

Simon îşi băgă pachetul în rucsac şi ieşi din casă, târându-şi fără zgomot picioarele în jos

pe trepte. Apartamentul lor se afla vizavi de Central Park, aşa că Simon se uită la copacii de pe marginea drumului în timp ce aştepta la colţul străzii, unde el şi Colin îşi dădeau mereu întâlnire până acum. Dar nici urmă de Colin, ceea ce îl făcu pe Simon să devină şi mai agitat. De obicei, el era cel care întârzia.

Simon se uită la ceas. Zece minute. Dacă prietenul lui nu ajungea în zece minute, atunci nu mai venea deloc.

Încercă să se comporte normal, sprijinindu-se de un indicator şi făcându-se că nu observă că-i transpiră palmele. Se uită din nou la ceas. Nouă minute şi treizeci de secunde. Colin locuia puţin mai încolo pe strada aceea – trebuia să treacă pe acolo ca să ajungă la şcoală.

Un cârâit asurzitor îi făcu părul măciucă, şi o clipă fu sigur că se întorsese acvila. Se uită cu atenţie dincolo de bordură. Vreo şase şobolani încercau să prindă cu ghearele ceea ce lui Simon i se păru a fi un ziar mototolit pe care îl scoseseră din gunoi. Dar când ghemotocul de hârtie cârâi din nou, se îngrozi. Şobolanii atacau un porumbel.

— Hei... încetaţi! strigă el, ducându-se spre ei. Lăsaţi-l în pace!

Şobolanii încremeniră. Se uitară o clipă la Simon şi o zbughiră înapoi în canal, lăsând porumbelul rănit pe trotuar.

Simon se aşează în genunchi lângă el, ştiind că se uitau la el toţi oamenii care aşteptau să traverseze, dar nu putea lăsa porumbelul să moară.

— Eşti bine? întrebă el.

Porumbelul gânguri uşor.

— Zbor, răspunse el şi, cu efort, îşi întinse aripile şi se înălţă în văzduh.

Simon se ridică, încercând să se uite după porumbel, dar nu îl mai văzu după ce dădu colţul.

În următoarele opt minute, Simon asistă la mai multe lupte între porumbei şi şobolani: una în care mai mulţi porumbei atacau un singur şobolan, alta în care şobolanii erau din nou mai numeroşi şi alta la care lua parte un stol întreg de porumbei contra unui cârd de şobolani, ocupând jumătate din trotuar şi obligând lumea să-i ocolească. Simon făcu tot ce putu pentru a opri fiecare încăierare, dar nu putea să facă prea multe de unul singur. Nimeni altcineva nu părea să observe că animalele se comportau ciudat, iar Simon îşi aminti de avertizarea acvilei. Poate că ar fi trebuit să rămână acasă.

În cele din urmă, cele zece minute se scurseră, şi Colin tot nu-şi făcu apariţia. Simon se întristă. Poate că plecase la şcoală mai devreme, îşi zise el în timp ce traversa strada. Sau poate îl aştepta în Central Park.

Darryl ura parcul aproape la fel de mult pe cât ura animalele şi îi interzisese categoric lui Simon să calce pe-acolo fără el – ceea ce, desigur, însemna că Simon se ducea pe furiş cât de des putea, mai ales vara, când unchiul său era la serviciu. Simţi un fior de entuziasm şi o luă la fugă pe aleea care îi scurta drumul spre şcoală cu zece minute. Copacii care fremătau, iarba verde şi mirosul nisipului umed îl mai înveseliră, şi, cum aleea era aproape pustie, îndrăzni chiar să salute câteva dintre raţele care se plimbau prin parc.

— Văd că n-ai ţinut seama de avertismentul meu, Simon Thorn.

Simon se întoarse. Acvila de pe scara de incendiu stătea cocoţată acum pe o creangă, deasupra lui.

— Ce puteam să fac? E prima zi de şcoală.

— Unele lucruri sunt mai importante decât prima zi de şcoală. Acvila zbură jos şi ateriză pe o bancă decorată cu o inscripţie din bronz. Trebuie să vii cu mine imediat, Simon... pentru siguranţa ta.

— În caz că nu ai observat, eu nu am aripi, spuse Simon. De unde ştii cum mă cheamă?

— Mi-a spus mama ta, explică acvila cu un oftat lung.

Dintre toate explicaţiile pe care i le-ar fi putut da pasărea, la asta chiar nu se aşteptase.

— O... o cunoşti pe mama?

— Ba bine că nu, răspunse acvila. Dacă eşti bun să vii...

Aerul răcoros fu străbătut de un mârâit. Speriată, acvila îşi luă zborul, şi Simon înjură în sinea lui.

— Aşteaptă... Vino înapoi!

Dar pasărea deja dispăruse. Bombănind, Simon privi spre tufişurile de unde venise sunetul. Până să apuce să zărească ceva, câteva perechi de tenişi îşi făcură apariţia în spatele lui.

— Iar vorbeşti cu animalele, psihopatule?

Lui Simon îi îngheţă sângele în vine. Bryan Barker şi gaşca lui dintr-a opta. Erau cei mai vânjoşi şi mai răi băieţi din şcoală, iar Bryan, cu umerii lui laţi şi înălţimea impunătoare la care ajunsese ca din senin în urmă cu două veri, era cel mai mare şi mai rău dintre ei. Practic, avea să fie numit căpitan al echipei de lupte garantat, şi Colin voia să facă parte din echipă tocmai ca să-i intre în graţii. Din punctul de vedere al lui Simon, lui Bryan nu-i putea intra nimeni în graţii.

Simon îşi văzu de drum fără să se uite înapoi, în speranţa că băieţii o să-l lase în pace. Dar paşii lor se auzeau din ce în ce mai tare şi îşi dădu seama că aveau să-l înconjoare.

Indiferent cât de repede ar fi fugit, aveau să fie mai rapizi ca el, iar încercarea de-a scăpa nu avea decât să le dea un motiv să-l bată măr.

— Răspunde-mi, psihopatule! Simon simţi că rucsacul lui e lovit cu ceva – o piatră sau un băţ. Sau ai uitat să vorbeşti ca oamenii?

Doi băieţi îi tăiară calea şi se postară în faţa lui, ceea ce însemna că nu mai avea nicio cale de scăpare.

— Dacă nu mă lăsaţi să plec, o să întârziem cu toţii la...

Un băiat palid, cu faţa rotundă, se ivi timid din spatele lui Bryan, şi Simon simţi că i se taie respiraţia.

— Colin?

Era singurul băiat din clasa a şaptea care era mai scund decât Simon. Purta ochelari cu rame groase şi avea sprâncenele foarte sus, ceea ce îl făcea să arate mereu la fel de uimit pe cât fusese şi Simon când îl văzuse. Dar Colin nu spuse nimic, ci rămase cu privirea în pământ.

Lui Simon nu-i păsa că era înconjurat de patru dintre cei mai duri băieţi din şcoală. Nu se putea gândi decât că aşa-zisul „cel mai bun prieten al lui“ nici măcar nu-l putea privi în ochi.

— Credeam c-o să m-aştepţi la colţ.

— Aşa să fie, Colin? Simon Psihopatul este prietenul tău? începu Bryan, şi ceilalţi băieţi râseră.

Colin se făcu roşu ca racul.

— Nu... nici măcar nu e prietenul meu, se bâlbâi Colin. E un psihopat.

Pentru Simon, răspunsul lui Colin veni ca un pumn în burtă. Indiferent cât de frică i-ar fi fost de momentul acesta, când îl auzi pe Colin confirmându-i cea mai groaznică temere a lui, pământul îi fugi de sub picioare şi Simon începu să înghită în sec.

— Nu plânge, psihopatule, sunt sigur că şobolanilor încă le place de tine, îl tachină Bryan. Băieţii mai mari începură să râdă în hohote şi trecură pe lângă el, împingându-l pe rând. Gesturile lor îi sfâşiau inima, dar Simon nu ripostă. În schimb, se uită la Colin, care îşi târa picioarele după ei, cocoşat de cele cinci ghiozdane pe care i le dăduseră să le care.

— Colin... spuse el, dar Bryan Barker începu să imite sunetul unor pupături, şi Colin se înroşi şi mai mult.

— Îmi pare rău, mormăi Colin şi continuă să se ţină după ei agale.

Simon rămase locului, în mijlocul aleii, fără să-i mai pese că întârzie la şcoală, până ce râsetele lor pieriră în depărtare. Crezuse că prietenul lui avea să se răzgândească atunci când avea să vadă cât de groaznic era Bryan, dar Colin ştia deja asta. Amândoi ştiau. Şi acum Simon era singur.

Reuşi, până la urmă, să traverseze parcul, deşi în cap încă îi răsunau cuvintele lor. Încercă în repetate rânduri să se convingă că ei nu contau. Bryan nu conta. Colin nu conta.

Dar contau, aşa că Simon urcă scara pustie de beton care ducea spre şcoală cu capul plecat. Probabil că deja aflase aproape toată lumea ce se întâmplase în parc, şi chiar îi trecu prin cap să nu mai intre.

Dar gândul la cât de supărat şi dezamăgit ar fi fost Darryl îl îndemnă să urce şi ultimele trepte. Nu-i putea face asta unchiului său. Până la urmă, Bryan Barker avea să uite de el, şi dacă nu, măcar nu se mai putea întâmpla nimic mai rău de-atât.

— Simon!

Un cârâit înfiorător acoperi zgomotul de pe stradă, şi Simon se întoarse. Acvila stătea cocoţată pe un indicator din apropiere, uitându-se fix la el.

Simon miji ochii. Tot ce se întâmplase în parc fusese din cauza acvilei. Dacă l-ar fi lăsat în pace, Bryan Barker nu i-ar fi auzit stând de vorbă şi poate că Simon ar fi avut un an liniştit.

Îi întoarse spatele acvilei şi intră în şcoală. Dacă voia ceva de la el, avea să se întoarcă. Pentru moment, singurul lucru la care se putea gândi era cât de rea avea să fie ziua aceea şi cum avea să supravieţuiască.

2 Instincte animalice

Până la sfârşitul primei ore, părea că toţi copiii de clasa a şaptea de la Kennedy Middle

School aflaseră ce se întâmplase în parc. Chiar şi nişte elevi dintr-a şasea îl tachinară când trecu pe lângă ei, iar un băiat îi puse piedică. Simon se împletici şi reuşi cu greu să-şi ţină echilibrul ca să nu cadă.

— Hei, uită-te pe unde mergi! îl atenţionă băiatul. Abia mi-am luat pantofii ăştia.

— Atunci poate n-ar trebui să-i mai pui în faţa oamenilor, răspunse Simon şi o luă la fugă pe hol înainte ca băiatul să apuce să i-o plătească.

Pe măsură ce treceau orele, se simţea din ce în ce mai mic şi insignifiant, până când nu mai rămase aproape nimic din el. Clopoţelul anunţă pauza de prânz, şi Simon nu putu să străbată coridorul fără sunetele de pupături bine cunoscute în urma lui. Se aşeză la singura masă liberă de la cantină, aflată chiar lângă coşurile de gunoi. Îşi scoase cartea, desfăcu ambalajul sandviciului pe care i-l pregătise unchiul lui, când de la masa lui Bryan Barker se auzi o explozie de râsete. Simon îşi ridică privirea şi-l văzu pe Colin stând la masă cu ei, sorbind fiecare cuvânt pe care îl scotea Bryan pe gură. Simon strânse din dinţi şi se întoarse la cartea lui, încercând să nu-i bage în seamă.

O fată cu părul lung şi negru se aşeză pe scaunul de lângă el, fără să-l salute măcar. Simon rămase înmărmurit. Erau multe locuri libere la celelalte mese – şi la a lui, desigur –, dar ea se aşezase atât de aproape, că îi simţea

mirosul părului mai bine decât pe cel al untului de arahide din sandvici.

Încercă să se dea mai încolo. Dar, până să apuce să se mute prea departe, fata îşi scoase o carte din rucsac. Era aceeaşi carte pe care o avea şi Simon. O deschise unde rămăsese şi începu să citească.

Simon nu ştia ce să facă. Oare era nouă? Era sigur că nu o mai văzuse până atunci. În plus, nimeni întreg la minte nu s-ar fi aşezat lângă el astăzi – era sinucidere curată din punct de vedere social. Ar fi fost frumos din partea lui să se mute, ca Bryan să nu îi vadă împreună, dar, după dimineaţa pe care o avusese, Simon nu putea rata şansa de a vorbi cu cineva care nu îl considera ciudat. Aşa că se întoarse spre ea fără să stea pe gânduri.

— Bună, o salută el. Eu sunt Simon.

— Iar eu sunt la mijlocul paginii, spuse fata fără să-şi ridice ochii din carte.

Simon simţi că-i iau foc obrajii.

— Scuze.

Până la urmă, se părea că auzise totuşi de el. Dar, în timp ce-şi făcea de lucru dând la o parte coaja de pâine de la sandvici, fata vorbi din nou:

— Eu sunt Winter. Dar tot citesc.

Îşi ridică privirea, şi Simon observă că ochii ei aveau cea mai deschisă nuanţă de verde pe care o văzuse vreodată. Voia să-i răspundă ceva, să-i arate că şi el citea aceeaşi carte, dar

nu voia s-o sperie. Aşa că, deocamdată, nu spuse nimic.

Când deschise cartea, descoperi în ea o bucată de hârtie. Era un bilet de la Darryl. Unchiul lui nu-i scria niciodată bileţele, dar iată biletul acolo, cu scrisul lui greu de descifrat pe care îl ştia aşa de bine.

Multă baftă azi! Sunt mândru de tine. Nu uita să le arăţi colţii.

Simon îl citi de două ori. Nu era cine ştie ce, dar suficient cât să-l facă să zâmbească, aşa că puse bucata de hârtie înapoi în carte.

— Ce-ai acolo, psihopatule? O scrisorică de amor de la iubitul tău?

Bryan Barker îi smulse cartea din mâini. Simon protestă şi se repezi s-o ia înapoi, dar Bryan nu-l lăsă s-ajungă la ea. Răsfoi paginile şi scoase biletul.

— Dragă psihopatule, citi el cu voce tare, ca să audă toată cantina. Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Eşti mereu în gândul meu. Te îmbrăţişez şi te sărut dulce. Cu dragoste, iubiţelul tău.

Gaşca lui Bryan vui de hohote de râs. Colin, care stătea în spatele lui Bryan, se făcu roşu ca racul, deşi nu râdea nimeni de el. Doar de Simon.

Simţi un nod în piept. Nodul devenea atât de fierbinte, că abia îl mai putea suporta, dar nici

nu clipi. Indiferent ce-ar fi spus, ar fi făcut mai rău.

— Vai, uite, a desenat şi-un bucheţel de flori şi inimioare. Ce drăguuuuţ! Bryan rânji în jos spre el, şi Simon îşi încleştă pumnii. Te-ai supărat, psihopatule? O să ne arăţi colţişorii?

— Băi, cretinilor, ce-ar fi să vă ţineţi fleanca şi să vă târâţi înapoi în grota din care aţi apărut? se auzi o voce nervoasă.

Winter lăsase cartea jos şi îl privea furioasă pe Bryan.

Acesta băgă biletul în carte şi i-o aruncă lui Colin.

— Măi, măi, măi, ce-avem noi aici? Îţi înşeli iubiţelul cu altă ciudată, psihopatule?

— Las-o în pace! îl avertiză Simon.

Bryan îl înghionti tare cu degetul în coaste.

— Sau ce? O să fugi plângând acasă la mămica? Dar stai un pic! Tu n-ai.

Ăsta era subiectul preferat de batjocură al lui Bryan. Simon se strădui să nu reacţioneze. În schimb, se concentră să respire – să inspire şi să expire, să inspire şi să expire, până când nodul din piept începu să se răcească.

— Colin, îmi dai, te rog, cartea-napoi? întrebă el.

Colin se uita speriat când la el, când la Bryan.

— Îmi pare rău, Simon, mormăi acesta.

Bryan izbucni într-un hohot de râs, şi Simon simţi că vede negru în faţa ochilor.

Colin nu mai conta. Bryan nu mai conta. Situaţia în sine nu mai conta. Într-o zi, avea să fie mare ca Darryl, şi nimeni nu avea să-l mai supere vreodată. Într-o zi, avea să fie departe de-aici şi...

— Ai de gând să i-o dai sau nu? întrebă Winter. Când îl văzu pe Colin stană de piatră, se ridică şi îi smulse cartea din mâini. Nesimţitule! Cât despre tine... se întoarse spre Bryan. Asta-i tot ce poţi? Laşule!

Bryan se făcu roz la faţă.

— Vrei să vezi ce pot?

Winter se postă lângă el.

— Să vedem, Faţă-de-Maimuţă! Te invit.

Gura lui Bryan se schimonosi de furie şi, spre groaza lui Simon, o îmbrânci. Winter se lovi tare de un scaun, iar zgomotul pe care îl scoase cotul ei când se lovi de metal răsună în toată cantina.

Simon nu mai stătu pe gânduri. Până să-şi dea seama ce făcea, deja îl doborâse pe Bryan la podea şi îi căra pumni sub coaste. Bryan ţipă, şi Simon se retrase, şocat. Cum de reacţionase aşa?

Toată cantina amuţi, iar Simon sări ca ars în picioare. Ceilalţi băieţi se adunară în jurul lor, formând un cerc strâns şi scandând: „Dă-i! Dă-i! Dă-i!“ Dar Simon nu voia să se bată. Reacţia lui fusese un accident.

— Eşti... eşti un om mort, gâfâi Bryan.

Simon simţea că îi ţiuie capul şi nu ştia ce să zică. În schimb, îi întinse mâna lui Bryan fără să se gândească prea mult.

— Îmi pare rău.

Bryan îl apucă de încheietură şi îl trânti la pământ.

Respirând greu, îi ţintui picioarele cu genunchii pe podeaua rece.

— Tu chiar ai impresia... că poţi să mă loveşti... de faţă cu toată lumea... şi să scapi aşa uşor?

Nodul fierbinte apăru din nou, şi de data asta părea că încearcă să-i iasă din piept, doar că nu avea unde să se ducă.

— Poate că n-ar mai trebui să dai în fete, Faţă-de-Maimuţă! izbucni Simon.

— Nicio grijă. Tu eşti un sac de box mult mai bun, psihopatule.

Bryan îi puse braţul peste gât şi îi dădu un pumn în stomac, iar Simon se chirci de durere.

Bryan râse şi îşi luă avânt ca să-i mai dea unul. Din celălalt capăt al cantinei se auzi glasul directorului adjunct, care striga la ei să înceteze, dar Bryan tot avu timp să-i mai tragă câteva lovituri serioase înainte ca directorul să ajungă lângă ei. Cel mai rău era, şi Simon ştia asta, că Bryan nu avea să-l mai lase niciodată în pace după acest incident şi fără îndoială că avea s-o ia în colimator şi pe Winter, care nu făcuse decât să-i ia apărarea.

„Arată-le colţii.“

Nodul fierbinte din pieptul lui explodă, iar Simon răcni. Mâna i se repezi înainte, degetele i se curbară ca nişte gheare şi îl zgârie pe Bryan pe faţă. Pe obrazul acestuia apărură imediat nişte dungi de un roşu aprins, şi acesta rămase cu pumnul în aer şi gura căscată de uimire.

Simon nu-i dădu ocazia să riposteze. Îl muşcă tare de încheietură şi îi dădu drumul abia când simţi gustul sângelui.

Bryan urlă de durere şi îl împinse.

— M-a muşcat! strigă el, ţinându-se de mână. Psihopatul m-a muşcat!

Simon se ridică în capul oaselor şi se şterse la gură. Avea un ghem de groază în stomac, dar se ridică în picioare, cu genunchii tremurându-i.

— Eşti OK? o întrebă pe Winter, care se holba la el.

— De ce-ai făcut chestia asta?

— Ăăă... Simon se opri. Ce anume?

— De ce te-ai purtat de parc-aş fi o biată fetiţă fără apărare? N-am nevoie de ajutorul tău.

Simon nici nu apucă să răspundă, că directorul adjunct veni gâfâind şi sparse cercul cu burduhanul lui cutremurându-se de efort, după care şuieră:

— La mine-n birou... amândoi... acum!

Îi luă pe Simon şi pe Bryan de coate şi îi trase după el prin mulţimea de copii care se

despărţea înaintea lor. În timp ce Bryan urla că el nu făcuse nimic, că era rănit şi trebuia să se ducă la cabinet, Simon rămase tăcut. Darryl avea să fie furios, dar asta nu era nimic în comparaţie cu ce avea să-i facă Bryan acum. Dacă avea noroc, ar fi făcut-o rapid, fără durere, însă, dacă Simon învăţase ceva în ziua aceea, asta era că norocul nu prea era de partea lui.

Pentru circul de la cantină primi o săptămână de detenţie.

Împreună cu Bryan. Ceea ce însemna că trebuia să-l suporte o oră în plus, timp de cinci zile.

Simon încercă să explice că se apărase şi că încercase s-o apere şi pe Winter, dar directorul adjunct nu părea să ştie cine este Winter.

Când primi, în sfârşit, permisiunea să plece din biroul directorului, Simon pierduse deja toate orele, în afară de ultima. Se opri în mijlocul holului. Bryan se dusese la cabinet, dar nu mai era nimeni prin preajmă care să se asigure că merge unde trebuie. Dacă nu se ducea la ultima oră, exista riscul ca unchiul lui să afle – dar oricum Darryl avea să fie înştiinţat despre bătaie până la urmă. Simon nu putea intra într-un bucluc mai mare decât cel în care se afla acum, şi să dea ochii cu ceilalţi colegi ar fi fost mai rău decât orice pedeapsă i-ar fi aplicat unchiul său.

Aşa că se întoarse şi o zbughi pe uşa de la intrare. Deşi pe stradă treceau oameni, treptele de beton erau libere, cu excepţia unor porumbei care se odihneau pe balustradă.

— Mâncare? întrebă cel mai apropiat.

Simon se strâmbă în sinea lui.

— N-am nicio mâncare, OK? Lăsaţi-mă-n pace!

— Vorbeşti cu porumbeii?

Simon se întoarse. Winter stătea în capul scării, exact lângă intrarea în şcoală.

— Normal că nu. Vorbeam singur, răspunse el. Rucsacul lui, de care uitase complet, era jos, lângă ea. De unde l-ai luat?

— De la sala de mese. M-am gândit că-ţi trebuie, răspunse ea. În halul ăsta se poartă cu tine mereu?

Simon urcă treptele înapoi.

— M-am obişnuit.

— Nimeni n-ar trebui să se obişnuiască cu aşa ceva.

— Nu contează. Simon se uită în rucsac. Nu-i lipsea nimic – nici măcar cartea în care era ascuns biletul. În plus, orice-aş face, lucrurile nu merg decât din rău în mai rău.

— Să ştii că nu te-ai descurcat rău deloc. Dacă ai vrea, ai putea să-i faci praf într-o clipă pe viermii ăia.

Simon se uită lung la sângele uscat de sub unghiile sale.

Încă simţea nodul fierbinte din piept şi satisfacţia malefică ce-l cuprinsese când explodase acesta. Oricât de mult s-ar fi enervat alte dăţi, mereu fusese în stare să se stăpânească. Oare de ce nu-şi ascultase instinctul şi de data asta?

Dar exact aşa făcuse. Asta era şi problema.

— Oricum, de ce te strigă „Simon Psihopatul“? întrebă ea. Mie nu mi se pare că ai fi deloc psihopat. Puţin mai ciudat, poate, dar...

— Trebuie să mă duc acasă, o întrerupse el.

Winter se postă în faţa lui, tăindu-i calea.

— Nu până nu-mi explici de ce-ţi spun aşa.

Simon încercă s-o ocolească, dar ea se mişcă în acelaşi timp cu el şi-l făcu să se enerveze, până răbufni:

— Nu ştiu, OK? Pentru că mă urăsc. Pentru că vor să-mi facă viaţa un calvar. Pentru că au impresia că eu pot vorbi cu animalele. Nu ştiu.

— Deci, vorbeai cu porumbelul ăla.

— Normal că nu! ripostă el. Ar fi o nebunie.

Încercă din nou să treacă de ea, şi de data asta îl lăsă. Simon o luă valvârtej pe trepte în jos, spumegând de furie în sinea lui. Asta-i mai trebuia, să râdă şi Winter de el!

— Hei, Simon, îl strigă ea când ajunse pe trotuar. Să ştii că nu eşti singurul.

Simon se opri.

— Nu sunt singurul care ce? îi strigă el înapoi, dar prin faţa lui începură să-şi croiască drum nişte turişti.

Până când trecură toţi, fata dispăruse. Făcându-şi loc prin mulţime, Simon se întoarse la baza treptelor şi privi în jur. Winter nu se zărea nicăieri.

Se gândi la cuvintele ei în timp ce o tăia prin Central Park spre casă. Oare se referise la faptul că nu era singurul de care se lua lumea? O părticică din el spera că voise să spună că nu era singurul care putea să comunice cu animalele, dar bineînţeles că n-avea cum să fie aşa. Ar fi fost o nebunie. El era nebun.

Când văzu banca decorată cu inscripţia de bronz – banca la care întâlnise acvila în aceeaşi dimineaţă –, Simon se opri şi se aşeză. Poate că acvila avea să se întoarcă şi să-i explice de unde o cunoştea pe mama lui. Nu existau prea multe şanse să se întâmple aşa ceva, dar oricum nu putea să se ducă acasă, pentru că l-ar fi putut zări vreun vecin, care apoi l-ar fi pârât unchiului său, aşa că Simon îşi scoase cartea şi aşteptă. În parc era o atmosferă liniştită, şi, deşi câteva veveriţe cu chef de vorbă se opriseră să-l întrebe dacă văzuse ghinde pe undeva, animalele îi cam dăduseră pace.

Simon nu se gândise că era posibil să piardă noţiunea timpului, dar citise pe nerăsuflate, şi

la un moment dat, se şi trezi că trecuse o oră, iar acvila nu dăduse niciun semn.

Un cor de râsete răsună printre copaci. Zări în depărtare câţiva copii de la şcoală, aşa că îşi adună în grabă lucrurile şi se ridică. Dacă ar fi mers destul de repede, ar fi reuşit să sosească acasă înainte să-l ajungă din urmă cineva.

Pe la jumătatea aleii, atmosfera i se păru schimbată, şi Simon îşi ridică privirea. Pe o ramură de deasupra lui stătea cocoţată acvila.

— Bună, Simon Thorn.

— Mă cam grăbesc acum, zise el, grăbind pasul şi uitându-se în spate.

Distinse capul lui Bryan înălţându-se deasupra celorlalte.

Acvila îşi scutură penele.

— Credeam că vrei să afli mai multe despre mama ta.

Simon se opri. Băieţii din clasa a opta se apropiau.

— E bine?

— Deocamdată, răspunse pasărea. Cu cât rămâi mai mult aici, cu atât te paşte un pericol mai mare, Simon. Este doar o chestiune de timp până când o să te găsească mamiferele, şi dup-aia n-o să mai putem să te apărăm.

— De ce să mă apăraţi? De veveriţele cu fălci? întrebă Simon.

Unul dintre băieţi îl strigă pe nume şi începu să se apropie de el.

— De cele mai sângeroase dintre animale, îi explică acvila. Sunt pe urmele tale, Simon Thorn, şi, dacă te vor găsi, te vor omorî.

— Să mă omoare? De ce?

— Nu avem timp de explicaţii. Se apropie de noi chiar acum. Dacă eşti bun să vii...

Un alt mârâit brăzdă aerul, la fel cum se întâmplase şi de dimineaţă. Acvila se sperie şi îşi luă zborul.

— Fugi, Simon, până nu e prea târziu!

Simon mormăi o înjurătură.

— Stai... Vino înapoi!

Dar acvila îşi văzu de zborul ei, lăsându-l singur pe alee.

Cu avertismentul păsării în minte, Simon se îndepărtă grăbit de tufişuri şi de fiara care mârâise. Sigur nu era o veveriţă cu fălci.

Dar nu apucă să ajungă prea departe, că Bryan Barker apăru din spatele unui pâlc de copaci de cealaltă parte a aleii, însoţit de trei elevi de-a opta.

— Tu chiar eşti nebun, nu-i aşa, psihopatule?

— Lasă-mă-n pace, spuse el, ocolindu-i.

Cele patru perechi de picioare îl urmară.

— Animalele îţi răspund? Îţi spun şi ele că nu-i nimic de capul tău, ori sunt prea tâmpite ca să-şi dea seama? întrebă Bryan, iar Simon grăbi pasul. Pentru că era mic de-nălţime, cei patru băieţi îl prinseră cu uşurinţă din urmă şi îl înconjurară. Bryan îl împinse înapoi şi un alt

băiat îi smulse rucsacul din spate. Răspunde-mi, psihopatule!

Simon îşi ţinu gura. Nu voia să le dea satisfacţie. Aruncă o privire în jur, încercând să găsească ceva cu care să se apere. Beţe, pietricele, o bancă aflată mai încolo...

— De data asta nu mai e nicio fată pe-aici care să te salveze, spuse Bryan, îmbrâncindu-l din nou.

Unul dintre ceilalţi de-a opta îl prinse şi îl împinse în faţă. Începură să-l îmbrâncească înainte şi înapoi, de la unul la celălalt, până când ameţi aşa de tare, că de-abia îşi mai ţinea echilibrul.

Îmbrânceli. Simon îşi zise că la îmbrânceli putea rezista. Atât timp cât lucrurile nu luau o întorsătură mai rea. Dar, în câteva secunde, Bryan îşi strânse pumnul.

— Nu-mi pasă cât de nebun eşti, psihopatule! se răsti el. Dacă ai impresia că mă poţi umili în faţa tuturor şi apoi să scapi cu viaţă...

Un alt mârâit răsună prin tot parcul, mai tare şi mai ameninţător decât prima dată. Nu semăna cu niciun alt sunet pe care îl mai auzise Simon până atunci. Toţi cei patru băieţi tresăriră, iar Bryan se opri cu un aer distras.

Un câine uriaş apăru de după un copac, scrâşnind din dinţi. Nu semăna cu niciun animal pe care îl mai văzuse Simon vreodată.

Cu blana lui gri şi colţii ascuţiţi, semăna aproape cu un lup.

Nu, îşi zise Simon în sinea lui. Nu semăna cu un lup. Chiar era un lup.

Fără să se gândească, Simon făcu probabil cea mai prostească mişcare din viaţa lui: îi trase lui Bryan un genunchi în burtă.

Tare. Şi în timp ce Bryan se chircea de durere, Simon îl împinse la pământ, îşi recuperă rucsacul şi o luă la fugă.

Copiii dintr-a opta începură să strige, dar fură reduşi la tăcere de urletul prelung al lupului.

Simon fugi mâncând pământul. Părul îi venea peste faţă, rucsacul îi atârna de braţ şi i se lovea de genunchi, dar nu se opri şi ieşi glonţ din Central Park. Îl ardeau plămânii, şi câţiva oameni îl apostrofară când se strecură printre ei, îmbrâncindu-se, dar ajunse în timp-record la blocul în care locuia.

Alergă în sus pe scări şi se opri abia când ajunse în faţa uşii. În timp ce se chinuia să-şi recapete suflarea, ciuli urechea după vreun semn că l-ar fi urmărit cineva, dar clădirea era cufundată în linişte. Îşi aruncă rucsacul pe jos, istovit, şi începu să caute cheia. Ce avea să-i spună lui Darryl? Nicio vorbă despre acvilă sau lup, asta sigur. Dacă directorul îl sunase şi-i povestise despre Bryan şi...

— Simon?

Uşa se deschise deodată. Dar, în loc să fie întâmpinat de unchiul său, în faţa lui se afla o femeie în blugi şi bocanci, care flutura prin aer bâta de baseball a lui Darryl. Simon o privi încremenit.

— Mamă?

3 Probleme cu rozătoarele

Mama lui Simon lăsă jos bâta de baseball şi îl strânse în braţe. Era caldă şi mirosea a frunze uscate, iar părul blond, împletit într-o coadă, i se lipise de obrazul lui, dar Simon era prea uluit ca să-i mai pese de ceva. După toate câte se întâmplaseră în ziua aceea, o parte din el se întreba dacă nu cumva Bryan Barker îl lăsase inconştient, şi ăsta nu era decât un vis.

Dar nu era un vis. Mama lui era reală şi venise, în sfârşit, acasă. O îmbrăţişă cu ardoare.

— Mi-a fost dor de tine.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui ciufulit.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Uită-te la tine! Uite ce înalt te-ai făcut!

— Nu sunt înalt. Eşti tu scundă. Când o văzuse ultima dată, nu-i ajungea nici măcar până la umeri. Acum, ochii lor se aflau aproape la acelaşi nivel. Simţi un gol în stomac când se gândi la tot timpul pe care îl pierduseră. Ce-i cu tine aici?

— Ai fi preferat să nu vin? întrebă ea şi îl băgă în casă.

— Nu, doar că...

Propoziţia îi rămase în aer. Înainte să închidă uşa, mama lui se uită pe hol în stânga şi-n dreapta, de parcă ar fi aşteptat pe cineva.

— Tu vii doar de sărbători şi de ziua mea.

— Nu-mi trebuie nicio ocazie specială ca să vin să te văd, Simon, răspunse mama, dar zâmbetul ei păru mai mult o grimasă.

Ceva nu era OK. Simon îşi scoase geaca, şi ea o agăţă în cuier înainte să apuce el.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Simon, şi ea ezită.

— A sunat directorul de la şcoală. A spus că te-ai bătut.

Simon se posomorî. Singurul lucru pe care îl ura mai mult decât să-l dezamăgească pe Darryl era s-o dezamăgească pe mama lui.

— Ai venit pentru că m-am bătut? Cum de-a dat de tine?

Nici măcar el nu putea să dea de ea când avea nevoie.

— Nu, nu. Eram deja aici când a sunat, explică ea.

— Dar... Ai fost aici toată ziua, şi n-ai venit să mă iei? De obicei, nu stătea decât câteva ore. Pe unde ai umblat, mamă?

Ea se încruntă.

— Iartă-mă, puiule. Am avut atât de mult de lucru...

— Cât pentru un an întreg? Nu ţi-ai luat nici măcar o zi liberă?

— Am... începu mama lui, dar uşa se trânti de perete înainte să apuce să mai spună ceva.

Cu faţa bătută de vânt şi roşie ca focul, Darryl intră valvârtej în casă şi trânti uşa.

— Ce-ai căutat în parc? răcni el, apropiindu-se de Simon. M-am dus să te iau de la şcoală, dar te-am văzut acolo. Ştii că n-ai voie să...

— Darryl, ştie, îl întrerupse mama lui, trecându-şi un braţ pe după umerii lui Simon. Calmează-te.

Unchiul său nu arăta câtuşi de puţin surprins s-o vadă acolo.

— De ce-ai chiulit de la şcoală, Simon?

Simon se fâstâci.

— Am... am fost trimis la director.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— S-a bătut. Cu un alt elev, adăugă repede mama lui când văzu privirea de pe chipul lui Darryl.

— Vreau să aud din gura lui Simon, spuse Darryl, dar, când încercă să-i explice, mama îl întrerupse.

— Hai la bucătărie, Darryl. Acum.

Darryl se uită urât la ea, dar, în cele din urmă, porni spre bucătărie. Simon se eliberă de sub braţul mamei sale. Ea se încruntă şi, două secunde, se simţi copleşit de un sentiment de vinovăţie.

Ar fi trebuit să fie fericit că o vede, şi o parte din el chiar era – dar altă parte, cea care aştepta un an întreg ca s-o vadă, spumega de furie. Ea îl părăsise pe el, nu invers.

— Trebuie să vorbesc cu unchiul tău, spuse ea cu blândeţe. Între patru ochi.

Nodul fierbinte îşi făcu din nou simţită prezenţa în pieptul lui Simon şi-i mistui orice răspuns. Porni cu paşi agale spre camera lui, trăgând rucsacul după el. Nu era corect. Mama lui fusese plecată un an întreg şi acum, că era aici, avea să plece până a doua zi dimineaţă, aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Pe măsură ce înainta pe hol, paşii îi deveneau din ce în ce mai grei. Cât timp avea să treacă până când n-avea să se mai sinchisească să-l viziteze deloc?

Simon închise uşa camerei sale şi lăsă jos rucsacul.

Se aşeză pe marginea patului, privi peretele acoperit de cărţi poştale şi încercă să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa dacă mama l-ar fi lăsat în grija lui Darryl şi nu s-ar mai fi întors niciodată. Mai uşoară, poate. N-ar mai fi trăit permanent cu senzaţia că aşteaptă un lucru care nu se întâmplă aproape niciodată. O iubea pe mama lui, dar uneori îl făcea să se simtă mai singur decât reuşise vreodată Bryan Barker.

— Văd că ai supravieţuit.

Felix apăru de sub birou.

— Cu greu, răspunse Simon. Cred că Bryan Barker o să mă omoare mâine.

Felix se căţără repede pe blugii lui Simon şi apoi pe pulover, ca să se aşeze pe umărul lui.

— Mai întâi va trebui să treacă de mine. O să vin cu tine.

Simon tocmai se pregătea să-l refuze pe şoricel – în primul rând, din cauză că deja inventase o duzină de scuze pentru a nu se duce a doua zi la şcoală – când cineva bătu la uşă. Felix sări şi se ascunse după perdea.

— Simon? întrebă mama în timp ce deschidea uşa. Cu cine vorbeşti?

— Cu nimeni. Doar... citeam cu voce tare. Înşfăcă o carte de pe noptieră şi i-o arătă. O să ţipe la mine?

— Nu, nu, l-am calmat eu. Se aşează lângă el, pe marginea patului. Ce mai faci tu?

Simon ridică din umeri.

— Bine.

— Nu prea pare. Nu prea ţi-a fost uşor în ultima vreme, aşa-i?

El clătină încet din cap. Se simţea de parcă ar fi recunoscut că are o problemă groaznică şi îşi îndreptă privirea spre peretele cu cărţi poştale.

— Vrei să vorbim despre asta?

El clătină iarăşi din cap. Altădată, Colin ar fi fost lângă el ca să-l consoleze, dar asta nu avea să se mai întâmple niciodată.

Acum pur şi simplu trebuia să se obişnuiască să se descurce singur.

Mama lui ezită şi, după o clipă, scoase din buzunar un pacheţel ambalat în hârtie colorată şi i-l întinse.

— Ăsta e pentru tine.

— Ce e? întrebă el.

— Deschide-l şi-o să vezi.

Simon rupse hârtia şi scoase la iveală o cutie simplă, neagră. Când dădu la o parte capacul, descoperi înăuntru un ceas de buzunar din argint, frumos decorat. Avea un lanţ lung şi subţire, iar pe spate era gravat un blazon. Simon îl studie atent, ridicând o sprânceană. În centru se afla o stea cu o formă ciudată, iar în jurul ei erau cinci animale: un lup, o acvilă, un păianjen, un delfin şi un şarpe.

— A fost al tatălui tău, îi explică mama. I-ar fi plăcut să fie al tău.

— Vorbeşti serios?

Tatăl lui Simon – fratele mai mic al lui Darryl – murise înainte să se nască Simon. Darryl nu îl pomenea niciodată, şi în rarele dăţi când îi mai pusese vreo întrebare despre el, îşi dăduse seama cât de mult suferea Darryl din cauza asta. În cele din urmă, renunţă să mai întrebe.

— Foarte serios, răspunse mama lui. Voiam să aştept să împlineşti şaisprezece ani, dar, cu toate prin câte ai trecut, mi-am zis că te-ai bucura foarte mult dacă ţi l-aş da acum.

Simon deschise ceasul de buzunar. Stătuse la ora opt şi douăzeci şi cinci de minute şi paisprezece secunde.

— Este foarte vechi, recunoscu ea. E posibil să nu mai meargă niciodată. Dar vreau să-mi promiţi că o să ai grijă de el, bine? Să-l ai mereu la tine, mai ales când nu pot să fiu lângă tine... Şi să nu uiţi niciodată cât de mult te iubesc.

Simon închise ceasul şi-l băgă în buzunar. Greutatea lui îl făcea să se simtă bine, într-un fel. Prinse lanţul de curea.

— Aşa o să fac, dacă mă iei cu tine.

Mama lui se întristă.

— O, puiule! Ştii că te-aş lua dacă aş putea.

— Dar poţi, ripostă el cu jumătate de gură. N-o să stau pe capul tău. Tu o să te duci la treabă, iar eu o să stau la hotel şi-o să-nvăţ...

— Puiule... Încercă să-l îmbrăţişeze, dar Simon se strecură afară din braţele ei. Simon. Te rog. Şi-aşa mi-e destul de greu.

— Ţie ţi-e greu? Cuvintele îi stătură-n gât şi făcu eforturi mari ca să continue. Eu sunt cel care a fost lăsat de izbelişte. Tu nu faci decât să-mi trimiţi cărţi poştale şi să mă vizitezi când ai chef, adică aproape niciodată. Ştiu că îţi iubeşti munca mai mult decât mă iubeşti pe mine, dar...

— Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Dacă ar exista vreo posibilitate să rămân aici şi

să stau cu tine în fiecare zi, aş face-o. N-ai cum să nu ştii asta, puiule.

Simon şovăi. Ştia, dar uneori i se părea doar o minciună pe care i-o spunea ca să nu-l supere.

— Dacă mă iubeşti mai mult, atunci lasă-mă să merg cu tine.

— Mie, dacă stau bine să mă gândesc, se auzi glasul lui Darryl, care între timp deschisese uşa şi rămăsese în prag, mi se pare o idee atât de proastă.

Simon se uită la el, uluit.

— Vorbeşti serios? întrebă el, şi Darryl dădu din cap.

— Poate v-ar face bine să plecaţi undeva. Împreună.

Darryl îi aruncă mamei o privire pe care Simon nu o înţelese.

— Chiar ai de gând să faci chestia asta acum? spuse ea.

— Şi tu n-ai?

Se ridică şi îl pupă pe Simon pe frunte.

— Trebuie să vorbesc din nou cu sonatul ăsta de unchiu-tău. Când Simon vru să protesteze, ea îl opri: Te rog.

Unchiul Darryl dădu uşor din cap în semn de încuviinţare, şi Simon se întinse în pat, prefăcându-se că se întoarce la cartea lui. Dar după ce ieşiră din cameră, Simon numără până la zece şi deschise uşa. Darryl şi mama lui

şuşoteau în bucătărie, aşa că o luă tiptil pe hol, ocolind părţile unde parchetul scârţâia.

— ... nu poate rămâne aici, spuse Darryl. Orion l-a găsit deja...

— N-ai de unde să ştii asta cu siguranţă, se auzi glasul mamei sale. Au trecut ani de-atunci.

— Nu te-aş fi chemat dacă n-aş fi fost sigur.

Simon se lipi de perete. Cine era Orion?

— Nu putem să-l luăm pe sus, pur şi simplu, spuse mama lui. E periculos acolo.

— Aici e şi mai periculos. Nu mai avem de ales, Isabel. Ai vrut să aştepţi, aşa că am aşteptat. Dar a trecut deja prea mult timp. Dacă ne-a găsit Orion înseamnă că ne-au găsit amândoi.

— Eşti absolut sigur?

Unchiul lui scoase o înjurătură.

— Adineauri ţi-am spus...

— Simon?

Chiţăitul pe care îl auzi în ureche îl făcu să tresară, şi Simon se dădu repede în spate, lovindu-se de bibliotecă şi dând peste o fotografie înrămată. Felix stătea pe ultimul raft, frecându-şi agitat lăbuţele. Îngrozit, Simon îi făcu semn să plece înainte să-l audă cineva, dar era prea târziu.

Darryl ieşi din bucătărie.

— Simon, ce faci...

Apoi îl zări pe Felix, iar lui Simon îi îngheţă sângele în vine. Şoricelul se băgă repede după nişte cărţi, dar nu avea unde să se ascundă.

— Despre ce tot vorbeaţi acolo? întrebă Simon repede, postându-se între unchiul său şi bibliotecă. Darryl înaintă oricum, învârtindu-şi lingura ca pe o sabie. Cine este Orion?

— Dă-te la o parte, Simon, mârâi Darryl.

O singură lovitură, şi ar fi făcut biblioteca ţăndări.

Felix chiţăi din nou, şi mama lui Simon apăru în uşă.

— Darryl, ce... O, pentru numele lui Dumnezeu! Îi ocoli pe amândoi şi, întinzându-se spre cărţi, îl prinse cu dexteritate pe Felix de coadă.

— Mamă, nu!

Simon încercă să i-l smulgă pe Felix, dar mama îl ţinea de coadă şi nu-l lăsa să ajungă la el.

— Cine te-a trimis? întrebă ea, şi, la început, Simon se gândi că vorbeşte cu el.

O fracţiune de secundă mai târziu, însă, îşi dădu seama că i se adresase lui Felix. Se simţi de parcă Bryan Barker i-ar fi tras iarăşi un pumn.

— Tu... poţi să vorbeşti cu şoarecii?

Ea nu-l băgă în seamă.

— Spune-mi cine te-a trimis, sau n-o să mai ai coada asta mult timp. Nici mustăţi. Nici urechi. Nici labe şi nici...

— Încetează! exclamă Simon. E prietenul meu. Dă-i drumul.

— Prietenul tău? spuseră Darryl şi mama în acelaşi timp, dar măcar aceasta îl eliberă pe Felix, dându-i drumul în palmele întinse ale lui Simon.

— Ţi-am zis doar să nu ieşi din cameră, îl certă el pe şoricel, stânjenit că mama şi Darryl erau acolo.

— Dar afară sunt şobolani, spuse Felix, tremurând. Sute.

Darryl înjură din nou.

— Simon, fă-ţi bagajele. Se pare că, până la urmă, plecăm amândoi.

4 Învinşi de rozătoare

Simon stătea în sufragerie, uitându-se când la Darryl, când la mama lui. Se obişnuise să se aştepte la o astfel de reacţie faţă de animale din partea unchiului său, dar spaima de pe chipul mamei îl făcu să înţeleagă pentru prima dată că Darryl nu era paranoic.

— Nu plec nicăieri, spuse el. Nu până nu-mi spune cineva ce se petrece aici. Cine este Orion? De ce suntem forţaţi să plecăm din cauza unor şobolani? Şi de ce nu mi-ai spus niciodată că şi tu poţi vorbi cu animalele?

Ultima întrebare îi era adresată mamei sale. Nici ea, nici Darryl nu păreau câtuşi de puţin surprinşi că şi el putea să facă acelaşi lucru.

— Îmi pare rău, puiule, începu ea. N-am vrut să te mint, dar nu avem prea mult timp la dispoziţie. Trebuie să-ţi faci bagajul.

— De ce să-mi fac bagajul? Unde mergem?

— Cât mai departe.

— Dar de ce...

— Te rog, Simon, îl întrerupse ea. Pentru mine.

Îl privi în ochi câteva clipe cu ochii ei albaştri, implorându-l în tăcere, şi Simon se dădu bătut, în cele din urmă.

— Bine. Dar trebuie să-mi spui totul.

— Îţi promit.

Imediat ce închise uşa de la camera lui, Simon îşi goli rucsacul şi se căţără pe birou ca să ia toate cărţile poştale de pe perete. Abia după ce le puse bine într-unul dintre buzunarele laterale de la rucsac începu să-şi pună şi haine. Chiar plecau. Toţi, împreună, departe de oraş şi de Bryan Barker. O fracţiune de secundă, Simon îşi zise că ar trebui să se ciupească, dar nu voia să se trezească, în caz că visa.

Darryl deschise uşa două minute mai târziu, când Simon se chinuia să închidă fermoarul. Unchiul luă rucsacul şi-l închise în locul lui, aproape făcând cusăturile să plesnească.

— Să mergem, spuse el.

— Stai aşa.

Simon îl luă pe Felix de pe pernă. Şoricelul chiţăi şi dispăru în buzunarul de la pieptul lui Simon, unde se făcu ghem, tremurând din toate încheieturile. Darryl miji ochii.

— Şobolanul ăla nu vine cu noi.

— E şoarece, nu şobolan, îl corectă Simon. Şi, dacă nu vine şi el, eu nu mai plec nicăieri.

Se uitară unul la altul. Simon nu avea de gând să-şi abandoneze singurul prieten care îi mai rămăsese.

Secundele treceau, şi, în cele din urmă, mama lui Simon strigă din sufragerie:

— Plecăm sau nu?

— Nu ştiu, spuse Simon, uitându-se insistent la unchiul său. Plecăm?

În cele din urmă, Darryl mormăi şi se îndreptă greoi spre sufragerie. Simon respiră uşurat, îşi puse rucsacul în spate şi porni după el.

— Când ne întoarcem? întrebă Simon.

— Nu ştiu, răspunse mama. E posibil să nu ne mai întoarcem niciodată.

O viaţă întreagă fără Bryan Barker. În ciuda faptului că mama şi unchiul lui erau foarte agitaţi, Simon nu se putu abţine să zâmbească.

— Ce bine!

Mama zâmbi şi ea.

— Mă gândeam eu c-o să spui asta.

— Isabel, strigă Darryl deodată.

Stătea în picioare, lângă uşă. Se auzi un zdrăngănit de metal, şi mânerul de la uşă începu să se mişte singur. Simon se încruntă.

— Mai are cineva...

Uşa se dădu de perete. La început, lui Simon i se păru că nu era nimeni, dar Darryl scoase un mârâit, iar nările lui Simon fură luate cu asalt de un miros greu de gunoi putrezit şi lături. Începu să respire pe gură, şi atunci îi văzu.

Şobolani – sute şi sute de şobolani – se îmbulzeau pe tot holul blocului şi se revărsau în apartament, înconjurându-i. Lui Simon îi ţiuiau urechile din cauza chiţăielilor asurzitoare pe care le scoteau şi le putea vedea şi colţii ascuţiţi. Darryl încercă să-l împingă din calea lor, dar şobolanii erau deja acolo, urcându-se unii peste ceilalţi ca să ajungă mai în faţă. Unul deosebit de nerăbdător încercă să se urce pe piciorul lui Simon, zgâriindu-l cu ghearele lui micuţe, aşa că Simon începu să scuture tare piciorul. Şobolanul zbură şi se lovi de perete, dar înainte ca Simon să apuce să se dea mai încolo, alţi doi începură să se agaţe cu ghearele de celălalt picior.

Darryl îi apucă pe-amândoi şi îi aruncă pe hol.

— Haide! spuse el, împingându-l pe Simon înapoi prin apartament.

Şobolanii scoaseră un sunet ascuţit în semn de protest şi o luară la goană după ei. Veneau

în valuri, cei mai rapizi cățărându-se peste cei mai lenți pentru a ajunge în față, și, dacă unchiul său nu l-ar fi luat cu forța, Simon ar fi rămas acolo, holbându-se la ei cu gura căscată.

— Ce vor? întrebă Simon. De ce...

— Pe-aici.

Darryl se repezi în camera lui Simon și deschise fereastra cu o smucitură. Mama lui intră imediat după ei și trânti ușa. Simon abia avu timp să ia o gură de aer proaspăt, că unchiul îl ridică și îl împinse pe scara de incendiu.

Simon se poticni și se prinse de balustradă. Îl luă amețeala când se uită în jos. Sute de șobolani se revărsau jos, pe alee.

— Darryl, strigă el în timp ce unchiul se cocoța pe fereastră. Uite!

Darryl înjură. Dar, în loc să se întoarcă înăuntru, îl apucă pe Simon de cot și începu să coboare pe scara de incendiu.

— Orice-ar fi, să nu rămâi nemișcat.

Simon se repezi în jos. Scara de incendiu se zguduia sub pașii grei ai unchiului său, și deasupra o auzi pe mama lui venind după ei. Când mai aveau puțin până jos, Simon sări, și, când atinse pământul, șobolanii începură să i se urce din nou pe picioare. De data asta, Simon se scutură de ei fără nicio ezitare.

— Încetaţi! strigă el când unul mai gras începu să-l muşte de tivul blugilor. Îşi trase piciorul. De ce faci chestia asta?

— Alfa vrea, Alfa vrea, spuseră câţiva şobolani aflaţi în apropiere, şi din ce în ce mai mulţi repetară după ei, până când cuvintele începură să răsune pe întreaga alee.

— Nu ţi-am zis să nu stai nemişcat? îl apostrofă Darryl, apucându-l de braţ. Pe trotuar, acum!

Şobolanii se repeziră după ei, în timp ce alergau spre trotuar. Simon era ameţit, un milion de întrebări bâzâindu-i ca albinele în creier, dar se chinui să nu se oprească. Mama îi promisese că-i va explica totul, aşa că adăugă Alfa pe lista de lucruri de întrebat pe care o avea în cap.

Când ajunseră la numai câţiva metri depărtare de stradă, un ţipăt înfiorător răsună deasupra aleii, şi Simon simţi că i se face pielea de găină. Se părea că armata de şobolani de care încercau să scape nu era de ajuns. Se mai întorsese şi acvila cu un singur ochi acum.

— Ăsta e...?

Mama lui se împiedică, însă Darryl o prinse înainte să cadă pe asfalt.

— Ţi-am spus! zise el pe un ton grav. L-a urmărit pe Simon toată ziua.

— Cine? întrebă Simon. Acvila? De unde ştii?

Îl ignorară amândoi.

— Dacă a venit el înseamnă că nici ea nu poate fi prea departe. Trebuie să ne adăpostim, spuse mama. Simon, rămâi cu Darryl. Mă întorc imediat.

— Nu! exclamă Simon. Vin cu tine.

Spre surprinderea lui, mama nu se împotrivi. În schimb, îi luă pe amândoi, iar Simon nu se dezlipi de ea cât trase de încuietorile fiecărei maşini parcate pe lângă care treceau.

— Ce faci? o întrebă.

— Un taximetrist ar pune prea multe întrebări, iar metroul e teritoriul şobolanilor. N-avem altă soluţie.

— Stai aşa! Simon o privi cu gura căscată. Ai de gând să furi o maşină?

— Da. Dacă nu cumva vrei tu să fii mâncat de şobolani.

Un val uriaş de şobolani se revărsă pe trotuar, şi mama începu să se mişte frenetic. Mergea de-a lungul trotuarului, încercând uşă după uşă, cu Simon după ea. În colţul străzii, o femeie urlă îngrozită la vederea şobolanilor, iar alţi trecători începură să facă poze în faţa acestei scene stranii.

Un alt strigăt străpunse văzduhul, şi, dintr-odată, un stol de porumbei aterizã în picaj pe trotuar. La fel cum făcuseră şi de dimineaţă, porumbeii atacară şobolanii, luptând cu ciocurile şi cu ghearele împotriva colţilor şi ghearelor inamice. Simon se holba cu gura

căscată la întreaga scenă. Păsările încercau să-i apere.

— Pentru puţin, Isabel, spuse Darryl ca şi cum i-ar fi adus ceva la cunoştinţă.

— Nu văd ajutorul, răspunse ea, dar după ce mai verifică două maşini în zadar, la următoarea găsi, în sfârşit, uşa descuiată. Simon, suie-te!

El se uită la portiera deschisă. În jur erau aproape douăzeci de oameni care se uitau la ei.

— Dar...

Un şobolan şuieră şi sări de pe trotuar, agăţându-se de marginea hanoracului lui Simon. Unchiul îl prinse şi îl aruncă pe şosea.

— Nu e de glumă, puştiule, spuse Darryl. Dacă le dai ocazia, te vor ucide.

— Sunt şobolani, spuse Simon.

— Sute, iar noi suntem doar trei.

Un alt şobolan zbură prin aer, dar Darryl îi trase una cu braţul, azvârlindu-l cât colo.

— În maşină! Acum!

Simon se ghemui pe bancheta din spate, şi Darryl se strecură lângă el. Mama lui înjură de pe scaunul şoferului în timp ce încerca nişte fire, şi, în cele din urmă, motorul se trezi la viaţă. Apăsă pedala de acceleraţie, iar cauciucurile scârţâiră, în timp ce Simon se lipi cu spatele de banchetă.

— Eşti OK? întrebă ea, uitându-se în oglinda retrovizoare.

Nu, nu era OK. Nici pe departe.

— De ce ne urmăresc şobolanii? De ce nu mi-ai spus că poţi vorbi cu animalele? Toată viaţa m-ai lăsat să cred că sunt nebun...

— Nu eşti nebun, îi răspunse răspicat mama lui. Acceleră ca să prindă lumina galbenă a semaforului. Nu mi-am dat seama că ţi-au apărut deja abilităţile de comunicare. De cele mai multe ori, nu apar până...

Se opri.

— Până când? întrebă Simon. Până când, mamă?

— Nu ridica vocea la mama ta. Nu este vina ei, zise Darryl în timp ce căuta ceva în rucsac. Eu am bănuit ceva, dar era prea periculos să-ţi vorbesc despre asta, cel puţin până nu eram sigur. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme.

— Atunci, spune-mi ce se întâmplă, insistă Simon. Când niciunul dintre ei nu-i dădu vreun răspuns, puse mâna pe mânerul uşii. Probabil că şobolanii dispăruseră deja. Dacă nu-mi spuneţi, cobor la următorul semafor.

— Dacă faci asta, o să te găsească Orion, spuse mama lui.

— Minunat! Ai putea să-mi explici, pentru-nceput, cine mai e şi ăsta.

Mama lui făcu o grimasă. În cele din urmă, de parcă ar fi recunoscut un lucru ruşinos, îi spuse:

— E tata. Bunicul tău.

Simon se uită fix în ochii ei în oglinda retrovizoare.

— Tot timpul ăsta am avut un bunic, şi tu nu mi-ai spus niciodată?

— Pentru că încearcă să te ia la el de când erai mic. De-asta am plecat – ca să-l ţin pe Orion departe de tine. Ca să-ţi ofer şansa la o viaţă normală.

Lui Simon îi vâjâia capul, şi toată furia lui ieşi la suprafaţă. Nu-şi dorise niciodată o viaţă normală, dacă asta însemna să nu fie cu mama lui.

— Ar fi trebuit să mă iei cu tine. Aşa fac mamele adevărate – nu-şi abandonează copiii.

Mama încremeni şi, o clipă, arătă de parcă ar fi primit o palmă peste faţă.

— Nu am avut de ales.

— Ba da, ai avut. Doar că nu m-ai iubit destul ca să te intereseze.

— Uşurel, Simon, interveni Darryl, dar mama clătină din cap.

— Trebuie să înţelegi. Spionii lui Orion ştiu cum arăt şi sunt peste tot. Nu puteam risca să te găsească, aşa că a trebuit să fug. Ca să fii tu în siguranţă.

— Spioni? repetă Simon. Ce spioni?

— Fiecare pasăre pe care ai văzut-o tu vreodată se află sub comanda sa, îi explică ea. Inclusiv prietenii tăi porumbei.

Nu trebuia să fii un geniu ca să vezi că totul se leagă.

— Aşadar, mai poate şi să vorbească cu animalele.

— Suntem mai mulţi decât crezi. Şi, Simon… Se uită la Darryl şi schimbară subtil o privire. El dădu din cap. E mai mult decât atât, continuă mama. Curând, când o să fii destul de mare…

Buf!

Un şobolan cât o minge de fotbal căzu pe parbriz, şi mama puse frână brusc.

— Ce…

Prin maşină răsuna un zgomot ciudat de zgârieturi, şi motorul muri subit.

— Încearcă să-l porneşti din nou, Isabel, o îndemnă Darryl, în timp ce şi mai mulţi şobolani începură să sară pe maşină.

— Încerc, strigă ea, cu capul aplecat spre volan. Motorul porni, se înecă şi apoi muri din nou.

Ceva lovi geamul în dreptul urechii lui Simon, şi acesta crăpă. O cărămidă. Cum puteau nişte şobolani să arunce cu cărămizi?

— Mamă!

Urmă o altă lovitură, apoi alta şi alta. Simon se chinui să-şi desfacă centura de siguranţă. Era blocată.

Darryl scoase din rucsac un cuţit cu mâner de fildeş şi o lamă care arăta foarte ameninţător.

— Stai nemişcat.

În câteva secunde, reuşi să-l elibereze pe Simon. Exact la timp.

Geamul se sparse. Cioburile căzură grămadă peste el, agăţându-i-se de hanorac. Şobolanii ţipară triumfători şi începură să năvălească înăuntru prin deschizătură.

— Ieşiţi din maşină, spuse Darryl. Isabel, încearcă să-i ţii pe loc. Simon, pe-aici!

Îi întinse cuţitul. Simon se uită chiorâş la el.

— Chiar crezi c-o să folosesc ăsta?

— Cred c-o să faci orice e nevoie, spuse el şi împinse portiera. Stai pe lângă mine.

Darryl călcă apăsat pe asfalt şi începu să lovească puzderia de şobolani ca să-şi croiască drum. Simon porni după el.

Şobolanii începură imediat să i se urce din nou pe picioare, şi, deşi flutură cuţitul cu un gest ameninţător, nu-l lăsa inima să-i omoare. Oricum n-ar fi contat.

Deşi un alt stol de porumbei coborî în picaj ca să se lupte cu şobolanii, Simon văzu că erau probabil sute, dacă nu mii, care veneau valuri-valuri spre ei. N-aveau unde să se ducă.

— Fugi! strigă mama lui.

Darryl îl apucă de braţ, şi împreună alergară cât de repede putură prin marea de rozătoare. Simon se împiedică, iar pe jos apăru un cerc strălucitor de lumină – unchiul lui încerca să orbească şobolanii cu o lanternă foarte puternică. Aceştia se retraseră, lăsând o cărare destul de largă prin care Simon să-l poată urma.

Erau aproape la jumătatea străzii când observă că mama nu mai era cu ei. Simon se opri. La câţiva metri în spate, Isabel se lupta să scape de şobolanii care i se agăţaseră de pulover şi de blugi, unii chiar şi de păr. Câţiva porumbei zburau în jurul ei, chirăind şi atacând şobolanii cu ghearele, dar nimic din toate astea nu părea de prea mare ajutor.

— Mamă! Simon încercă să-şi elibereze braţul din strânsoarea unchiului său, însă Darryl îl ţinu şi mai tare. Dă-mi drumul!

— Nu se poate lupta cu ei dacă-şi face griji pentru tine. Haide!

— Mamă! strigă el când ajunseră în capătul străzii.

Şobolanii se agăţau de ea, şi, de îndată ce arunca unul, alţi doi săreau în loc.

— Du-te, Simon... O să vă găsesc eu. Te iubesc!

Nodul fierbinte i se întoarse în piept, şi dorinţa de a face ceva, orice, creştea din ce în ce mai mult, până când simţi că nu mai putea respira. Dar nu se putea smulge din strânsoarea unchiului său oricât ar fi încercat, şi Darryl nu-i lăsa nicio portiţă de scăpare. Cotiră, şi mama dispăru de la orizont.

— Opreşte-te... Dă-mi drumul! strigă Simon.

Darryl îl trase după el, aproape luându-l pe sus.

— Nu pot, răspunse unchiul său. Îmi pare rău. N-o să păţească nimic. Imediat ce-şi vor

da seama că nu mai eşti cu ea, vor veni din nou după tine.

— Foarte bine. Să vină.

Simon strânse cuţitul. De data asta avea să-l folosească.

— Mama ta vrea să fii în siguranţă, continuă Darryl. Asta e tot ce contează pentru ea, înţelegi ce spun? Siguranţa ta. Nu a ei, nu a mea – a ta. Dacă vrei s-o ajuţi, atunci nu mai opune rezistenţă şi lasă-mă să te protejez.

Se apropiară de capătul străzii. Mai apăreau câţiva şobolani, şi Simon vedea drumul liber înaintea lor. Poate că fusese supărat pe mama lui şi pe Darryl că-i ascunseseră atâtea lucruri, dar asta nu însemna că voia s-o omoare şobolanii, şi, dacă se mai îndepărtau mult, n-ar mai fi avut nicio şansă s-o ajute. Aşa că spuse, în cele din urmă:

— OK. Bine. Dar dă-mi drumul totuşi – mă doare mâna.

Darryl îl eliberă vrând-nevrând.

— Şobolanii nu ne pot urmări prin apă. Dacă reuşim să ajungem la feriboturile Midtown...

Simon nu asculta. În schimb, număra în minte. „Cinci, patru, trei, doi...“

De îndată ce ajunse la unu, o zbughi în direcţia opusă.

Şobolanii se dădură la o parte din calea lui, de parcă ar fi simţit că vine după ei, şi el fugi cât de repede putu. Darryl îl strigă, dar Simon

nu încetini. Deja trăise toată viaţa fără mama lui. Nu avea de gând s-o piardă din nou.

Dar, când dădu colţul, se opri brusc. Ea dispăruse, la fel şi porumbeii. Mai erau doar o mie de şobolani, care îl aşteptau pe el.

Săriră pe el cu o viteză incredibilă, urcându-i-se pe haine, muşcând fiecare bucăţică de piele pe care o găseau. Simon încercă să-i scuture de pe el, dar erau mai mari decât toţi şobolanii pe care-i văzuse vreodată. Unul dintre ei se târî pe cuţit şi, deşi tăişul lamei îi spintecă burta, nici nu simţi sau nu se sinchisi.

— Simon! strigă Darryl. Rezistă!

Simon îndoi genunchii. Şobolanii erau mult prea grei. Nu se putea mişca. În câteva clipe, avea să nu mai poată sta în picioare, şi atunci nimic n-avea să-i mai oprească pe şobolani să-l omoare.

Se auzi un urlet feroce, şi, ridicându-şi privirea, Simon îşi văzu unchiul năpustindu-se spre el, cu silueta lui enormă de neoprit. Dar nu se ciocniră violent, aşa cum se aşteptase. În schimb, Darryl păru să scânteieze în aer şi, spre groaza lui Simon, începu să se transforme.

Degetele i se preschimbară în gheare, mâinile, în labe, iar nasul, în bot. O blană cenuşie îi acoperi corpul, înghiţindu-i hainele, trunchiul i se subţie şi alungi, iar de la baza coloanei vertebrale îi crescu o coadă. Într-o clipită, unchiul său foarte uman se transformă

într-un lup adevărat, viu şi foarte fioros. Nu, nu într-un lup oarecare, ci în lupul din parc.

Simon încremeni. Era imposibil. Oamenii nu se transformau în animale.

Oamenii n-ar fi trebuit nici să poată vorbi cu animalele, dar Simon putea. Poate că avea halucinaţii. Poate că o lua razna. Sau poate că unchiul său păstrase un secret uriaş faţă de el în tot acest timp. Oricare ar fi fost adevărul, cert era că în faţa lui, pe trotuar, se afla un lup în carne şi oase, şi, indiferent de câte ori ar fi clipit, tot nu dispărea.

Unchiul – lupul – Darryl se năpusti în marea de şobolani şi smulse doi care se agăţaseră de hanoracul lui Simon. În numai câteva secunde, ceilalţi fie îi dădură drumul, fie fură traşi de colţii ascuţiţi ai lupului, şi Simon scăpă de ei, în sfârşit. Respirând greu, îi privi cum fugeau mâncând pământul, ajungând la câţiva metri depărtare. La început, Simon crezu că se retrag, dar apoi îi văzu regrupându-se şi pornind din nou spre ei. Îşi scoase cuţitul cu mâna tremurândă.

— Du-te, Simon! mârâi lupul cu vocea lui Darryl. Se repezi să-l muşte când un şobolan se apropie prea mult. O să-i ţin eu pe loc.

— Nu te las singur, se împotrivi Simon.

— Ba exact aşa faci! insistă Darryl. Ia un autobuz până la Midtown şi aşteaptă-mă acolo, în port. Vin şi eu imediat.

— Nu plec, repetă Simon.

Nu avea nicio idee unde era mama lui, nici dacă nu cumva se întâmplase vreo nenorocire – nu-l mai avea decât pe Darryl.

Lupul mârâi şi îl apucă pe Simon uşor de genunchi.

— Du-te! Înainte să ne omoare pe-amândoi.

Băiatul se clătină şi făcu un pas în spate. Lupul se uită urât la el, cu ochii negri exact ca ai lui Darryl, şi Simon înghiţi nodul dureros care i se pusese în gât.

— Dacă nu te găsesc acolo când ajung, mă-ntorc, spuse el, în cele din urmă.

Un şobolan cât o pisică se repezi la lup, aterizând pe umărul acestuia. Darryl urlă şi azvârli şobolanul de pe el, aruncându-l înapoi în gloată.

— O să fiu acolo.

Simon mai aruncă o privire la lupul uriaş care se lupta cu o armată de rozătoare, apoi începu să fugă cât îl ţineau picioarele. Unchiul său avea să-şi poarte singur de grijă. Întotdeauna făcuse aşa. Totul avea să fie bine.

Simon goni pe stradă, ocolind pietonii în timp ce căuta staţia de autobuz care să-l ducă în vest, la apă. Alergă câteva străzi, până când transpiră şi rămase fără aer, după care se opri şi încercă să-şi amintească unde era cea mai apropiată staţie. Coti, zări o staţie de metrou şi un şir subţire de şobolani care coborau treptele şi se opri brusc. Mama lui spusese că metroul era teritoriul şobolanilor – probabil că acolo o

duseseră. Se uită în spate. Darryl avea să-l omoare, dar, dacă exista şi cea mai mică posibilitate ca mama lui să fie acolo jos, poate că trebuia să arunce măcar o privire şi...

— Simon!

Cineva îl apucă de mânecă, trăgându-l pe o alee întunecată. Simon miji ochii ca să poată vedea ceva.

— Mamă?

— Arăt eu a mama ta? se auzi o voce foarte cunoscută.

Ochii lui Simon se obişnuiră cu întunericul, şi i se înmuiară picioarele. În faţa lui stătea fata de la cantină – cea care îi înapoiase rucsacul.

— Winter? Ce cauţi aici?

Ea îl trase mai la adăpost, spre mijlocul aleii.

— Îţi salvez fundul, asta fac.

— N-am nevoie să mă salvezi tu, se răţoi el, şi ea îi aruncă o privire exasperată.

— Eşti pe cale să te duci după şobolani, pe teritoriul lor. Chiar crezi că te vor mai lăsa să ieşi vreodată viu de-acolo?

Simon se smuci să-şi elibereze braţul. Spre deosebire de Darryl, ea nu îl ţinea strâns, aşa că porni repede înapoi spre trotuar.

— Au luat-o pe mama.

— Nu, nu e-acolo.

— Şi tu precis ştii unde se află, spuse el sarcastic.

Nu avea timp de aşa ceva.

— Nu ştiu. Dar ştiu pe cineva care ştie.

Simon se opri, şi Winter îi aruncă un zâmbet.

— Văd c-acum eşti atent, spuse ea, dându-şi părul peste umăr. Orion a văzut tot ce s-a întâmplat.

Orion. Bunicul lui. Omul de care încercase să scape mama lui. Simon simţi un nod în gât.

— Eu trebuie să fug de Orion, nu să mă duc la el.

— În ciuda eforturilor tale, el încearcă să te protejeze, îi explică Winter blând. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Toată ziua am încercat să-i ţinem pe şobolani departe de tine, dar sunt prea mulţi. Dacă nu vii cu mine, mamiferele te vor găsi şi te vor ucide.

— Deci... şi tu poţi vorbi cu animalele, şopti el.

— Ţi-am spus că nu eşti singurul.

Simon trase cu ochiul la strada aglomerată. Se întâmpla ceva. Ceva important. Dacă se întorcea acolo şi se întâlnea cu unchiul lui la feribot, o parte din el – o parte foarte mare – era sigură că nu va afla niciodată despre ce era vorba. Şi, mai rău, se temea că nu o va mai vedea niciodată pe mama lui.

Dar, dacă mergea cu Winter şi se întâlnea pe Orion, ar fi făcut exact ce n-ar fi vrut mama şi unchiul lui. Cu toate astea, voia să aibă încredere în Winter. Ea îi luase apărarea la şcoală şi încercase să-l convingă că nu era nebun dacă vorbea cu animalele. Darryl nu avea niciun plan ca s-o salveze pe mama lui –

doar ca să plece din oraş. Însă Orion... Dacă era adevărat, şi el trimisese porumbeii să-i ajute, dacă ştia unde se află mama lui...

Darryl avea să-l omoare.

— Unde e? întrebă Simon. Unde-i Orion?

— Mama ta a încercat să zboare ca să scape de şobolani, dar era prea rănită, aşa că Orion e acum pe urmele lor, răspunse Winter. Ar fi vrut să fie aici, dar, dacă şobolanii o târăsc în subteran înainte să-i găsească...

Să zboare. Mama lui încercase să zboare. Simon clătină din cap. Mama lui nu avea aripi. Pe de altă parte, până cu zece minute în urmă nici Darryl nu avusese coadă.

— Trebuie să mă întâlnesc cu unchiul meu, spuse Simon, simţind că-l ia ameţeala. Trebuie să-l anunţ cumva că sunt bine. Dacă nu mă găseşte unde ne-am dat întâlnire când...

Un scârţâit de roţi răsună dintre clădiri, iar o maşină neagră apăru în capătul aleii. Simon făcu un pas înapoi, dar Winter nu păru câtuşi de puţin surprinsă, nici măcar atunci când doi bărbaţi corpolenţi ieşiră din maşină.

— Ăştia cine sunt? întrebă Simon.

— Mijlocul nostru de transport, răspunse Winter. Când Simon nu se clinti din loc, ea şuieră nervoasă şi îi spuse încet: Şobolanii sunt aproape, şi, dacă ne prind, o să ne ciugulească ca pe nişte jucării de ronţăit. Iar dacă nu vii cu mine şi păţeşti ceva, Orion nu mă va ierta niciodată şi... te rog. Pentru prima dată de

când o cunoscuse Simon, părea disperată. Orion te iubeşte. Eşti sânge din sângele lui, e familia ta, şi nu toată lumea are norocul să aibă aşa ceva, pricepi? Vrea să vă protejeze pe tine şi pe mama ta, iar aceasta este singura cale. Te rog.

Inima lui Simon o luă razna. Darryl avea să fie furios, dar, dacă nu se ducea cu Winter, probabil că nu avea să-şi mai vadă mama niciodată, şi nu putea suporta gândul ăsta. O mai pierduse şi alte dăţi, de nu ştia câte ori. Nu putea s-o piardă pentru totdeauna.

În cele din urmă, porni spre maşină.

— Dacă se întâmplă ceva cu mama...

— Nu se va întâmpla nimic, spuse ea. Înaripatele sunt o familie, şi noi îi protejăm pe-ai noştri.

Urcându-se în maşină, Simon nu putea decât să spere că Winter avea dreptate.

5 Domnul păsărilor

Simon se uita pe geam ţinându-şi o mână în buzunarul de la hanorac, mângâind blana moale a lui Felix, în timp ce maşina neagră înainta prin traficul de la ora de vârf. Ce avea să creadă Darryl când avea să ajungă la feribot şi să vadă că Simon lipseşte? Avea să presupună că a fost răpit? Simon nu se simţea prea vinovat din cauza asta. Darryl îl minţise

toată viaţa. Nu numai că fusese lup în secret, dar ştiuse şi de abilitatea lui de a vorbi cu animalele. În loc să-i spună adevărul, îl lăsase să creadă că este un ciudat, şi singur pe deasupra. Şi, spre deosebire de mama lui, el nu avusese o scuză bună.

— Cum ai scăpat de şobolani? întrebă Winter în timp ce mergeau spre Upper East Side. Te-ai transformat deja?

— Dacă m-am transformat? spuse el confuz, dar avea senzaţia stranie că ştia deja la ce se referă.

— În animalul tău de animaform, desigur, îi explică ea.

— Ani... ce? spuse Simon.

— Animaform, repetă Winter şi îl privi confuză. Dar de cele cinci regate ştii măcar?

Simon se uită la ea nedumerit, şi Winter scoase un oftat.

— O să fie distractiv.

Câteva minute mai târziu, maşina se opri în faţa unui bloc-turn impresionant de pe Park Avenue. Winter sări din maşină, şi Simon o urmă, încruntându-se. Blocul trebuie să fi avut cel puţin patruzeci de etaje, şi când întinse gâtul văzu că la ultimul se afla un observator straniu de sticlă.

— Trebuie să-i dau de ştire unchiului meu unde mă aflu.

— Orion va trimite un mesager, spuse Winter după ce trecu pe lângă portar şi intră în clădire.

După ce mai aruncă o privire la forfota de pe stradă, Simon o urmă înăuntru. Darryl n-ar fi plecat din oraş fără el, dar s-ar fi gândit, fără îndoială, că îl prinseseră şobolanii.

— Ce este aici? întrebă Simon după ce intrară.

Pe margine, în holul de la intrare, erau copaci care păreau să crească direct din podeaua de marmură, iar pe tavan erau proiectaţi nori.

— Sky Tower, îi spuse Winter. Chiar vrei să spui că n-ai auzit niciodată de el?

Simon avu senzaţia că existau o mulţime de lucruri de care nu auzise.

Agentul de pază din lift îi întâmpină dând din cap. Deşi avea de ales din patruzeci de etaje, introduse o cartelă şi apăsă butonul de sus – un „P“ mare.

— Bag de seamă că Orion locuieşte în penthouse[1], la ultimul etaj, spuse Simon în timp ce liftul urca. Şi tu stai tot acolo?

Winter dădu din cap.

— Tatăl meu era şeful echipei sale de pază şi protecţie.

— Era? întrebă Simon.

Chipul ei se posomorî.

— A murit.

— A! Simon simţi mai multe noduri în stomac. Îmi pare rău. Şi tatăl meu a murit.

— Ştiu.

Nu se uitase la el, dar glasul i se mai îndulcise puţin. Simon luă asta ca pe un semn bun.

— Chiar crezi că Orion o poate salva pe mama? spuse el, şi Winter dădu din cap.

— Orion n-ar lăsa-o să moară. E sânge din sângele lui.

Lucrul acesta nu era neapărat o garanţie, dar Simon nu avea de ce altceva să se agaţe acum şi spera că, în ciuda tuturor necazurilor, Winter are dreptate. Merseră restul drumului în tăcere, până când, în sfârşit, uşile se deschiseră spre apartamentul de la ultimul etaj.

Simon clipi. Clipi de mai multe ori. Apartamentul era enorm, dar, în loc să pătrundă într-un interior cu marmură şi candelabre, se trezi într-o pădure. Zeci de copaci creşteau din covorul de iarbă şi pământ, întinzându-se spre tavanul–acoperiş, care se afla la alte cinci etaje deasupra lor. Un stejar trona deasupra tuturor, cu ramurile sale noduroase aplecate sub propria lor greutate. Toţi pereţii erau din sticlă, şi cel puţin o duzină de păsări zburau dintr-un copac în altul, sporovăind cu glasuri care sunau ciudat de omeneşti.

— Aici locuieşti tu?! exclamă el cu gura căscată.

— Dormim la nivelul de jos, dar ne petrecem mare parte din timp în casa din copac, spuse ea şi se opri ca să-i facă cu mâna unui măcăleandru.

Ajunseră la o scară în spirală, şi Simon încercă să tragă cu ochiul la nivelul inferior, dar Winter începu să urce, aşa că se împletici pe urmele ei.

Când ajunseră în vârf, Simon se opri şi se holbă în jur.

Nu era deloc o casă în copac, ci o pasarelă circulară care se întindea în jurul apartamentului. Peste tot erau fotolii aşezate cu faţa spre ferestre, care ofereau o privelişte asupra întregului oraş. Exista chiar şi un birou imens care dădea spre Central Park, iar mai multe rafturi joase, pline cu cărţi, creau impresia unui perete interior. Dar cel mai uimitor era stejarul imens care creştea sub ei, cu ramurile sale înălţându-se atât de mult, că tavanul de sticlă fusese construit special ca o cupolă în jurul său.

— Îţi place? întrebă Winter cu un zâmbet.

— Bineînţeles că îi place, draga mea, se auzi un glas pe care Simon îl recunoscu imediat. La jumătatea stejarului, trunchiul copacului se contorsionase astfel încât să formeze un fel de jilţ, iar pe jilţ se afla acvila cu un singur ochi.

— Ce cauţi aici? întrebă Simon.

— Aici stau eu, răspunse acvila. Sunt foarte bucuros să te văd în siguranţă, în sfârşit.

— Winter mi-a spus că Orion ştie unde au dus-o şobolanii pe mama, zise Simon. Vreau să vorbesc cu el.

— Desigur, desigur, îl linişti acvila. Dacă îmi permiţi o clipă...

— Ce... începu Simon, dar pasărea îşi luă zborul şi ateriză cu graţie la picioarele lui. Aerul licări, şi acvila începu să-şi schimbe înfăţişarea, la fel cum făcuse şi Darryl. Corpul i se alungi; aripile uriaşe i se transformară în braţe, şi penele maronii luară formă de haine. Ochiul ca o mărgică al acvilei rămase neschimbat, dar ciocul i se retrase, preschimbându-se într-un nas şi o gură umane. Penele albe se transformară într-o barbă scurtă şi căruntă şi un cap plin de păr, lăsând la vedere o piele bronzată acolo unde dispăruseră.

Transformarea fu completă în numai câteva secunde.

În loc de acvilă, în faţa lui Simon stătea acum un bărbat înalt, maiestuos, cu un nas subţire şi puţin cam mare pentru chipul lui alungit.

Purta o cămaşă albă, simplă şi pantaloni maro, iar ceea ce fuseseră până acum gheare deveniseră nişte picioare desculţe şi noduroase din cauza vârstei. Un ochi era acoperit de o

cicatrice, dar îl privea pe Simon cu cel bun şi îi zâmbi.

— Băiatul meu, spuse bărbatul cu căldură. De când aştept această zi.

— Tu eşti Orion, spuse Simon. I se uscă gura. Acesta era omul de care se temeau atât de mult mama şi unchiul lui – acvila care îl urmărise toată ziua. Unde e mama?

Sprâncenele stufoase ale lui Orion se uniră într-o încruntătură.

— I-am urmărit cât am putut, dar, în ciuda eforturilor mele, mamiferele au luat-o prizonieră. Sunt sigur că nu o vor ucide, având în vedere că este atât de importantă pentru amândoi, dar nu pot spune cât va dura compasiunea lor.

Frica îi îngheţă lui Simon sângele în vine şi înghiţi în sec.

— Atunci, scap-o de-acolo.

— Mă tem că nu este atât de simplu, începu Orion. Regatul meu este de ani întregi în război cu mamiferele. Asupra şobolanilor am aceeaşi putere pe care-o ai şi tu.

— Atunci, cine...

— Alfa, desigur.

Alfa. Acelaşi nume pe care îl bolborosiseră şobolanii.

— Şi cum îi găsim? întrebă Simon, strângând mânerul cuţitului primit de la Darryl, care îi atârna la brâu.

— Nu pe ei. Pe ea. Alfa este bine protejată de supuşii săi şi, chiar şi fără sprijinul lor, este un duşman redutabil, îi spuse Orion. Sunt convins că mama ta a fost deja dusă în subteran, pe teritoriul mamiferelor. Încercarea de-a o salva este sinucidere curată.

— Dar porumbeii? Ei ne pot ajuta.

Probabil că erau un milion de porumbei în oraş. Orion îl privi lung cu ochiul său bun.

— Cât de multe ţi-a povestit mama ta despre mine?

Simon începu să dea din colţ în colţ. Acum, că vorbea cu Orion, simţea că o trădează pe mama lui, dar el încercase doar să-i salveze de şobolani.

— Mi-a spus că eşti bunicul meu şi că ne urmăreşti de când eram eu mic, spuse Simon. Că a trebuit să mă abandoneze doar ca să nu ne găseşti tu.

Orion se cufundă istovit în cel mai apropiat fotoliu. În ciuda fragilităţii sale evidente, strânse braţele fotoliului cu atâta putere, că i se albiră degetele.

— Mama ta te-a abandonat ca să nu te găsească Alfa. Eu nu am vrut decât să vă ştiu în siguranţă pe amândoi, dar îmbătrânesc şi îmi slăbesc puterile. După ce soldaţii trimişi de Alfa l-au ucis pe tatăl tău în timp ce se afla sub protecţia mea, ea s-a temut că nu voi reuşi să vă protejez nici pe voi.

Dintr-odată, camera începeou să se învârtă cu Simon şi i se înmuiară genunchii.

— Alfa l-a ucis pe tata? Dar... mama nu mi-a spus niciodată...

— Nu, am bănuit că nu. Orion se aplecă spre fereastră şi se încruntă. Perrin!

Şase păsări zburară în sus spre casa din copac, şi un şoim se ridică deasupra celorlalte, cocoţându-se pe spătarul fotoliului de lângă Orion.

— Domnule, spuse acesta cu glas omenesc.

— Observ mişcare, îi spuse Orion, dând din cap spre parc. Dublează paza în parc şi ţine-mă la curent pe unde umblă haita. Cu siguranţă Alfa a aflat deja că suntem implicaţi şi noi, şi va trebui să fim mereu cu un pas înaintea ei dacă vrem să izbândim.

— Cum doriţi, Maiestate, spuse şoimul, după care îşi întinse aripile şi-şi luă zborul spre una dintre cele mai înalte ramuri ale stejarului uriaş.

Probabil că una dintre ferestrele cupolei era deschisă, pentru că viră brusc şi se înălţă în văzduh, deasupra oraşului.

Simon era ameţit. Alfa îl omorâse pe tatăl lui şi acum îi pusese gând rău şi mamei sale.

— Trebuie s-o găsesc, insistă el, cu glasul stins. Te rog, trebuie să mă ajuţi.

Orion îşi întoarse privirea spre Simon şi bătu uşor cu palma pe fotoliul de lângă el. Simon nu se clinti din loc.

— Voi face tot ce pot, băiatul meu, îţi promit. Dar regatul mamiferelor este mult mai puternic decât al meu, cel puţin în oraş.

— Te referi la şobolani şi câini şi...

Şi lupi, adăugă în sinea lui, dar nu se simţi în stare s-o spună cu voce tare.

— Nu ştie nimic despre noi, spuse Winter din fotoliul în care stătea. Îşi scosese cartea şi dădea pagina la intervale regulate de timp. Nici măcar nu ştie despre cele cinci regate.

— Nu-mi pasă, spuse Simon cu glasul tremurător. Vreau doar s-o găsesc pe mama.

— Atunci, înseamnă că îţi pasă totuşi, în ciuda a ceea ce crezi tu, pentru că asta a jucat un rol important în tot ce i s-a întâmplat. În ce vi s-a întâmplat amândurora. Orion se ridică şi şchiopătă până la marginea peretelui de sticlă, tresărind la fiecare pas. Winter lăsă cartea deoparte şi se grăbi să-i ducă bastonul, iar el îl luă cu un zâmbet recunoscător. Am auzit că poţi vorbi cu animalele de ceva timp deja.

— Vin la mine pentru tot felul de lucruri. Pentru mâncare şi când sunt bolnave sau au alte probleme de genul ăsta.

— Păsările, în mod special? întrebă Orion, şi Simon încuviinţă din cap. Asta pentru că eşti nepotul meu.

— Ce legătură are asta?

Orion se rezemă cu palma de geam şi se uită spre Central Park.

— Eu sunt regele văzduhului şi stăpânesc peste toate animalele care pot zbura. În afară de insecte, dar pentru mine cred că e un noroc.

Câteva păsări care se aflau pe ramurile stejarului începură să râdă. Simon nu înţelegea ce era atât de amuzant.

— Eşti un... rege, repetă el, înghiţind în sec.

— Într-adevăr, recunoscu bătrânul. Animaformii, oamenii care se nasc cu capacitatea de-a se transforma în animale, ca noi, sunt împărţiţi în cinci regate: păsări, animale terestre, insecte, reptile şi regatul subacvatic. Cu toţii avem capacitatea de-a ne transforma în animale. De exemplu, după cum ai văzut, eu sunt o acvilă de munte şi conducătorul regatului păsărilor. Mama ta, ca moştenitoare a mea, este acvilă şi ea, iar gardianul tău este lup şi membru al regatului mamiferelor.

— Dar eu nu mă pot transforma în acvilă, spuse Simon. Nu mă pot transforma în nimic.

— Nu încă, dar vei putea cândva. Şi cât de curând, aş zice eu. Prima transformare are loc, de obicei, în jurul vârstei de doisprezece, treisprezece ani. Nici Winter nu s-a transformat încă, dar, când o va face, va fi uliu, ca tatăl ei, adăugă el. Sunt sigur că eşti ca noi, Simon. Priceperea ta de-a vorbi cu animalele a dovedit deja acest lucru. Majoritatea nu-şi dezvoltă

această abilitate decât după ce se transformă, dar tu... eşti special.

Lui Simon parcă nu-i venea să creadă. Nu fusese niciodată extraordinar sau talentat la ceva, decât la a fi ţintă pentru bătăuşi.

— Aşa ne-a găsit Alfa? Din cauza mea?

Orion făcu o grimasă.

— Nu, nu, băiatul meu. Tu n-ai făcut nimic. Şi eu te-am căutat foarte mult timp, dar abia când am auzit zvonuri că există un băiat care poate vorbi cu porumbeii, care îi ajută şi care le-a fost prieten chiar şi când s-au dovedit o pacoste pe capul lui, abia atunci am aflat unde erai. Şi mă tem că încercarea mea de-a te găsi a condus-o pe Alfa direct la uşa ta.

Simon simţi un nod în gât. Deci, erau vinovaţi amândoi.

— Nu înţeleg de ce vrea să ne omoare.

— Alfa vrea să subjuge toate cele cinci regate şi să preia puterea, îi explică Orion. Deja a ameninţat şi şantajat celelalte trei regate să i se închine şi să-i ofere mijloacele pentru a le controla. Eu am rămas singurul în calea ei acum şi, pentru că refuz să mă supun, Alfa şi-a propus să-mi distrugă moştenitorii şi, astfel, să pună mâna pe regat. De-asta i-a trimis pe şobolani să vă atace pe tine şi pe mama ta. În lipsa unui moştenitor, regatul meu se va prăbuşi şi, odată cu el, şi ultima linie de rezistenţă în faţa tiraniei lui Alfa. Dacă m-aş preda, ar suprima toate drepturile regatelor şi

ar masacra pe oricine i s-ar opune. Mamiferele ar umbla libere, ar face orice poftesc şi ar fi haos. Dar noi doi n-o să mai apucăm să vedem asta, adăugă el. Nici mama ta, pentru că vom fi morţi cu toţii. Pentru asta lupt eu, Simon, pentru familia noastră, pentru regat şi pentru libertatea tuturor animaformilor. Dacă nu luptăm, n-o va face nimeni în locul nostru.

Simon înghiţi cu greu. Nu ştia dacă Orion spunea adevărul, dar văzuse cu ochii lui cum se măcelăreau şobolanii şi porumbeii. Văzuse mii de şobolani. Dacă asta avea Alfa de gând pentru a pune mâna pe el şi pe mama lui...

— Trebuie să-i spun unchiului meu unde mă aflu, zise Simon.

— Darryl Thorn este lup, îi spuse Orion, şi strâmbă din buze dispreţuitor. Şi deşi... admir eforturile pe care le-a făcut, încălcând regulile speciei sale, pentru a te apăra, este mult prea periculos să te vezi cu el.

— Dar el m-a apărat de şobolani, spuse Simon, strângând din pumni. Nu mi-ar face rău niciodată. El m-a crescut. Este familia mea.

Orion ezită.

— Poate că, într-o zi, când Alfa va fi învinsă, va fi posibil. Dar acum trebuie să stai aici, unde eşti în siguranţă. Se întoarse spre fereastră, făcând o grimasă şi ducând o mână la spate. Sunt milioane de mamifere în oraş, şi fiecare dintre ele a pornit în căutarea ta. În momentul

în care vei ieşi din Sky Tower, nu te voi mai putea proteja.

— Dar... murmură Simon.

— Îmi pare rău, băiete. Sincer. Ştiu ce înseamnă să fii captiv şi nu i-aş dori asta nimănui. Dar viaţa ta şi soarta celor cinci regate sunt în pericol. Nu ştiu dacă voi fi în stare s-o salvez pe Isabel, dar pe tine te pot proteja.

Aşadar, aşa stăteau lucrurile. Era posibil să nu-l mai vadă pe unchiul lui niciodată – nu şi dacă Orion avea ceva de zis în privinţa asta –, iar dacă nu o găseau pe mama lui înainte ca şobolanii să i-o predea lui Alfa...

— Nu mă poţi obliga să rămân.

— Nu vreau să te oblig, dar trebuie să te protejez. Pentru mine, asta e cel mai important.

— Cel mai important ar trebui să fie s-o găseşti pe mama.

— Fac tot ce-mi stă în putinţă...

— Nu e destul. Impulsul de a ţipa la Orion îl copleşi, şi se dădu înapoi spre scara în spirală, pentru că ferestrele păreau că se învârt în jurul lui. Dacă n-o găseşti, o să, o să...

— Ce-o să faci? îl întrebă Orion cu blândeţe. Vei pleca, punându-ţi astfel viaţa în pericol? Vei distruge tot ce a reuşit mama ta până acum, lăsând-o pe Alfa să te omoare?

Simon nu spuse nimic. În schimb, porni valvârtej în jos pe scară, aproape

împiedicându-se de propriile picioare. Nu-i păsa de ce avea să-i facă Alfa.

Nu-i păsa de cele cinci regate, nici de războiul dintre ele, nici dacă Orion reuşea sau nu să păstreze regatul păsărilor sub stăpânirea sa. Avea să găsească o cale de scăpare, cumva. Avea să-i găsească pe şobolani. Şi, imediat ce avea să afle de la ei unde se află mama lui, avea s-o salveze. Nu conta dacă îşi punea viaţa în pericol. Dacă nu acţiona cumva, ea avea să moară, iar el nu avea să-l mai vadă niciodată pe Darryl. Indiferent ce trebuia să facă, indiferent cât de mare ar fi fost preţul, Simon nu avea de gând în ruptul capului să lase să se întâmple aşa ceva.

Apartament luxos, cu etaj, aflat pe acoperişul unui bloc

6 Păsări răpitoare

Scara spiralată se termina într-un hol care, la fel ca şi etajul de deasupra, părea invadat de natură. Deşi Simon era scund pentru vârsta lui, trebui să se aplece ca să evite câteva ramuri joase care ieşeau din pereţii plini de frunze, iar pe tavan erau proiectaţi aceiaşi nori pe care îi văzuse în holul de la intrarea în Sky Tower. Cu toate astea, spre deosebire de atmosfera deschisă de la etajul superior,

Simon descoperi că labirintul de holuri îl face să se simtă claustrofob.

Dar nu conta. Nu rămânea acolo cu niciun chip. Duse mâna la buzunar şi îl scoase pe Felix.

— Trebuie să ieşim.

— Şi dup-aia ce facem? veni întrebarea lui Felix, care îşi curăţa mustăţile. Nu ştii unde este mama ta.

— Dar şobolanii ştiu, spuse el, şi Felix scoase un chiţăit nervos.

— Credeam că ideea e să supravieţuieşti, zise el. Şobolanii o să te omoare.

Simon dădu colţul aplecându-se şi ferindu-se la timp de o altă ramură.

— L-ai auzit pe Orion – practic, a renunţat s-o mai caute. Trebuie să fac ceva. Aşa că, dacă ai vreo idee genială, acum e momentul.

Mai cotiră o dată, şi, în cele din urmă, zări liftul.

— Simon?

Vocea lui Orion răsună cu ecou pe hol, iar Simon rămase nemişcat. Părea că este aproape şi, ciulind urechile, îi auzi fâlfâitul aripilor. Îl ascunse repede pe Felix înapoi în buzunar, astupându-i obiecţiile chiţăite, şi apăsă butonul de coborâre.

Nu se întâmplă nimic.

Apăsă din nou. Tot nimic. Oare liftul nu mai mergea? Cercetă peretele de lângă uşă. Lângă

butoane exista un locşor pentru o cartelă ca aceea pe care o folosise liftierul.

Minunat! Era prizonier. Foşnetul frunzelor se auzea din ce în ce mai aproape, şi Simon ar fi putut să jure că simte o adiere pe faţă.

Trebuia să mai existe o cale de a ieşi de acolo. Cercetă holul, deschizând mai multe uşi una câte una, cu inima bubuindu-i în piept, când Orion îl strigă pe nume, cu un glas care părea să se apropie de el în fiecare clipă. Nu putea să rămână aici. Nu-l putea lăsa pe Orion să-l ţină închis, în timp ce Alfa îi omora mama. Trebuia să existe o cale de scăpare.

După ce intră în două debarale şi o baie, Simon deschise, în cele în urmă, o uşă dincolo de care se afla o scară dărăpănată. Deasupra treptelor de ciment pâlpâiau nişte lămpi fluorescente. Îşi aruncă rucsacul peste umăr şi închise uşa în urma lui, apoi o zbughi în jos pe scări. Se împiedică se două ori, dar îşi recăpătă echilibrul înainte să se dea de-a berbeleacul. După asta, începu să coboare mai cu luare aminte, ciulind urechile după orice semn că Orion se afla pe urmele lui.

Dar, din câte îşi dădea seama, era singur. Aproape că era prea uşor, dar nu-şi permitea să se gândească la asta acum.

Trebuia să iasă de-acolo şi s-o găsească pe mama lui – asta era tot ce conta.

După ce coborî toate cele patruzeci de etaje, ajunse la parter şi trase cu ochiul pe hol.

Lifturile se aflau la numai câţiva metri depărtare şi, dincolo de ele, la recepţie, stătea un agent de pază. Simon se uită împrejur, dar nu văzu altă ieşire. Nu avea cum să se furişeze pe lângă recepţie; agentul de pază l-ar fi văzut în hol. Ceea ce însemna că avea o singură variantă.

Luându-şi inima-n dinţi, Simon porni spre ieşire cu un aer încrezător. Doar era nepotul lui Orion. Asta trebuia să însemne ceva, iar dacă agentul de pază îl întreba...

— Cincisprezece minute. Mă aşteptam să te descurci mai bine, Simon Thorn. Eşti o ruşine pentru fugarii experimentaţi din toată lumea.

Simon se opri. Pe un fotoliu somptuos de lângă uşă o văzu tolănită pe Winter, care îl aştepta cu o carte în mână. Nu se sinchisi să-şi ridice privirea spre el.

— Nu mă poţi opri, spuse el. Am plecat.

— L-ai văzut pe agentul ăla de pază? întrebă ea şi arătă din cap spre bărbatul de la recepţie, care îi urmărea cu coada ochiului. Şi pe portarul ăla, care arată de zici că singura lui distracţie e să se lupte parte-n parte cu urşii? N-o să te lase să pui piciorul afară din Sky Tower. Şi chiar dacă ai reuşi să treci de ei, pe trotuar mişună sute de şobolani. Nu vei ajunge nici măcar până la capătul străzii.

Simon privi pe ferestrele înalte cât tot peretele. Exact cum spusese Winter, şobolanii se întorseseră. La fel şi porumbeii. Dar, de data

asta, nu se mai luptau singuri – li se alăturaseră un stol de măcălendri şi de vrăbii, dublând armata regatului păsărilor care încerca să-şi apere teritoriul. Simţi că i se usucă gâtul. Nu avea cum să treacă de toate animalele alea.

— Trebuie să mai existe o cale de a scăpa de-aici, una pe care să n-o ştie şobolanii, spuse el cu glasul aproape sugrumat de disperare.

Winter ridică din umeri şi se sculă din fotoliu.

— Aşteaptă până îţi vor creşte aripi şi dup-aia vei zbura de-aici. Şobolanii nu te vor mai putea atinge.

— Asta ar putea dura ani, răspunse Simon. Te rog, Winter. Dacă ar fi fost mama ta, n-ai fi...

— Şi mama mea a murit.

Simon se posomorî.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Fii deştept. Nu vei putea trece de gărzile lui Alfa, iar ea încearcă de ani întregi să pună capăt descendenţei lui Orion. Chiar dacă Orion are dreptate şi mama ta încă trăieşte, Alfa nu-i va da drumul doar pentru că o rogi tu frumos.

— Trebuie să încerc. N-o pot lăsa pe mama să moară dacă pot face ceva în privinţa asta.

— Şi dacă nu există nimic de făcut?

Simon deschise şi apoi închise gura. Ce făcea în cazul ăsta?

— Nu ştiu, şi nici nu vreau să ştiu. Trebuie să încerc, Winter. E familia mea. Tu ai sta aici, închisă în turn, dacă l-ar fi capturat pe Orion?

Acum veni rândul ei să ezite, şi se uită din nou pe fereastră.

— Există foarte multe locuri în oraşul ăsta în care ar fi putut s-o ascundă, iar Orion deja le cercetează pe toate. Dacă el n-o poate salva...

— Alfa ştie sigur că Orion o va căuta, zise Simon concentrându-se. Dar nu se va aştepta să încerc şi eu. Pentru el va fi pregătită, dar nu va şti că voi veni şi eu. Nu am foarte multe şanse, dar tot e ceva. Trase adânc aer în piept. Te rog, Winter. Am nevoie de ajutorul tău ca să ies de-aici.

Trecură câteva secunde într-o tăcere adâncă, şi Simon oftă brusc. Dar înainte să apuce să zică ceva, Winter se întoarse şi îl privi în ochi.

— De acord, dar trebuie să asculţi bine ce-ţi spun. Fără să protestezi, ne-am înţeles?

El dădu uşurat din cap.

— Facem cum vrei tu.

— Şobolanii de afară sunt soldaţi, fac doar ce li se spune şi habar n-au unde este mama ta, îi zise ea, privindu-l serioasă în ochi. Dar ştiu pe cineva care ştie.

— Pe cine? întrebă el, strângând breteaua de la rucsac.

— Pe regele şobolanilor. La faţa confuză pe care trebuie s-o fi făcut, fata dădu ochii peste

cap şi adăugă: Nu este un rege adevărat – nu ca Orion sau ca ceilalţi conducători ai regatelor. E doar un fel de-a spune, ca atunci când cineva... Clătină din cap. Nu mai contează. E de râsul curcilor şi miroase îngrozitor, dar ştie tot ce se petrece în oraş. Dacă mama ta se mai află în Manhattan, el sigur ştie unde este.

Simon putea suporta orice duhoare, dacă asta însemna s-o găsească pe mama lui.

— Şi unde e?

— La Bolovanul Şobolanilor din Central Park. Se mişcă destul de greu, aşa că nu pleacă prea departe. Se uită la el întrebător. Cât de repede poţi să alergi?

— Destul de repede. De ce?

— Pentru că o să-i trag un şut în genunchi paznicului, iar tu o să fugi.

— Ce-o să faci? întrebă Simon, dar ea deja pornise spre recepţie. Winter... Winter!

— Ai o singură şansă, Simon, îi aminti ea şi, înainte ca el să apuce să reacţioneze, făcu exact ce spusese şi-l lovi pe agentul de pază, care nu bănuia nimic. Îl lovi tare.

Strigătul său de durere răsună prin tot holul, şi lui Simon i se tăie răsuflarea. Putea să facă asta.

Se repezi spre uşa de sticlă şi o împinse cu toată puterea. O parte din el se aşteptase să se lovească tare şi să-l doară, dar uşa se deschise larg, şi Simon ateriză pe trotuar.

— Hei! strigă portarul, dar Simon deja o luase la sănătoasa.

Şobolanii aproape că puseseră stăpânire pe tot trotuarul, dar pietonii nu păreau să le acorde atenţie şi îşi croiau drum printre ei, iar Simon sări dintr-un loc liber în altul, ratând la mustaţă câteva cozi.

Reuşi să ajungă la jumătatea străzii, când un şobolan strigă:

— Simon Thorn!

Numele lui se auzi înălţându-se dinspre hoarda de şobolani în valuri, şi, înainte să se dezmeticească, rozătoarele începură să se îndrepte spre el. Câţiva oameni reacţionară dezgustaţi, şi un turist din apropiere ţipă, dar şobolanii îi ignorară.

Lui Simon îi bubuia inima în piept. Şobolanii veneau spre el din toate direcţiile – chiar şi dinspre stradă –, şi acum, că se afla acolo, părea că numărul lor creştea. Păsările cârâiau, îşi arătau ghearele şi ciupeau blana şobolanilor, dar, în numai câteva secunde, fură depăşite numeric.

— Simon! strigă o altă voce – Winter. Înainta cu greu printre şobolani, lovindu-i pe unii dintre ei. Bleah, ăăă, pfiu! Dezgustător.

— Întoarce-te înăuntru! urlă el spre ea în timp ce se împleticea înainte, cu ghearele ascuţite ale şobolanilor zgâriindu-i picioarele pe măsură ce încercau să se urce din nou pe blugii lui. Li se alăturară şi alţi şobolani, iar

Simon deveni din ce în ce mai greu şi ameţi de panică. Fusese o idee îngrozitoare. Ar fi trebuit s-o asculte pe Winter şi să rămână în Sky Tower sau măcar să aştepte până când şobolanii ar fi dispărut. De data asta, unchiul lui nu mai era acolo să-l salveze, şi dacă mai apăreau mulţi...

Un ţipăt săgetă aerul, şi Simon îşi ridică privirea şi văzu un stol de şoimi şi ulii plonjând spre ei din vârful Sky Tower. În fruntea lor se afla o acvilă cu un singur ochi – Orion.

Înainte ca Simon să se poată mişca, ghearele păsărilor îi smulseră şobolanii de pe haine. Şi mai multe ţipete stridente îi răsunară în urechi acum că şobolanii şi păsările se luptau corp la corp. Rozătoarele nu erau pe măsura păsărilor şi, în numai câteva secunde, începură să se împrăştie.

— Hai să mergem înainte să ne ceară să ne întoarcem înăuntru!

Winter îl apucă de cot şi îl trase după ea, departe de turn, spre Central Park.

— Dar... n-am spus că trebuie să vii şi tu cu mine, îi spuse el în timp ce fugeau pe trotuar.

— Cineva trebuie să se asigure că n-o să te halească vreo haită de lupi. Şi acum, haide odată, înainte să ne ajungă din urmă.

Simon nu avea nevoie de mai multe îndemnuri. Fugea cât îl ţineau picioarele şi, spre surprinderea lui, fata reuşi să ţină pasul cu el.

Goniră împreună pe străzile oraşului, trecând pe lângă vânzători de hotdogi şi îngheţată, grupuri de turişti care căscau gura la zgârie-nori şi nenumăraţi bărbaţi şi femei care îi apostrofară cu asprime când dădură peste ei. Cotiră şi străbătură alei şi intersecţii, îndreptându-se mereu spre vest. Când ajunseră la marginea Central Park, Simon simţea deja că îi ard plămânii şi că îi tremură picioarele.

— Nu-i rău, spuse Winter care, în ciuda faptului că arăta de parcă nu ar mai fi alergat niciodată în viaţa ei, abia dacă transpirase. Încetiniră ritmul la un mers alert, iar ea îl conduse pe o străduţă care ducea direct în parc. Bolovanul Şobolanilor nu e departe, iar hoarda nu se aşteaptă să mergem acolo, nu acum. Ar trebui să putem intra şi ieşi fără probleme.

— Dacă nu cumva ne aşteaptă acolo o armată de şobolani, răspunse Simon cu răsuflarea întretăiată, înfiorându-se la amintirea rozătoarelor care se urcaseră pe el.

— Dacă se-ntâmplă asta, atunci sper să-ţi dai seama cum să te transformi înainte să te mănânce, îi zise ea şi o luă pe o alee care ducea spre sud.

Ce mai încurajare! Simon avu nevoie de un minut ca să-şi tragă răsuflarea, dar, după ce-şi reveni, se uită la ea întrebător.

— Tu te-ai transformat?

Winter se uita drept înainte, dar Simon o văzu încruntându-se.

— Ai auzit ce-a spus Orion.

— Şi am văzut şi ce faţă ai făcut când a spus-o.

— Ar fi trebuit să mă transform deja, dar asta nu s-a-ntâmplat, bine? se răsti ea la el pe neaşteptate. Este un subiect dureros.

Simon nu era foarte sigur dacă s-o creadă, dar renunţă s-o întrebe mai multe deocamdată.

— Ştii în ce s-a transformat tatăl meu?

Winter ridică din umeri.

— Cred că în lup, ca restul familiei sale. Mamiferelor nu le plac hibrizii.

— Ce nu le plac?

— Hibrizii. Cele cinci regate nu încurajează deloc amestecul de specii, dar uneori se întâmplă, şi rezultatul este acesta: un hibrid.

Spusese „hibrid“ de parcă ar fi fost un fel de blestem, şi Simon clipi, fără să înţeleagă. Probabil că îi simţi confuzia, pentru că se opri brusc şi se întoarse spre el, cu o faţă nervoasă.

— De cele mai multe ori, animaformii ştiu din ce regat fac parte înainte să se transforme. Dacă părinţii tăi sunt păsări, atunci şi tu vei fi pasăre. Din două mamifere, tot mamifer ieşi. Din doi peşti, două insecte, două reptile – înţelegi ce vreau să spun. Dar tu, de exemplu… Mama ta este acvilă. Tatăl tău a fost lup. Nimeni nu ştie cu siguranţă ce anume vei fi.

Eşti produsul a două regate, iar asta înseamnă că eşti un hibrid.

— Nu văd de ce-ar fi ăsta un lucru rău, spuse Simon.

— Îţi place să ştii unde nu ţi-e locul? întrebă ea şi ridică din umeri.

— Încă nu m-am gândit prea mult la asta.

— Ei bine, crede-mă, celorlalţi sigur nu le va conveni. Mai ales că, dintre toate cele cinci regate, tu eşti jumătate pasăre, jumătate mamifer. E periculos, şi, indiferent ce-ai fi, cineva îşi va aminti întotdeauna că mama ta e pasăre şi tatăl tău e lup.

În ceea ce-l privea, pentru Simon nu conta ce erau părinţii lui. Nu avea de gând să stea prin preajma animalelor prea mult, ca să-i pese cuiva. Dar, înainte să poată spună ceva, Felix scoase nasul din buzunar, dând din mustăţi.

— Cam agitată plimbarea asta, nu crezi?

Simon se încruntă.

— Scuze. Dar măcar am scăpat de şobolani. Poftim, o să fii mai în siguranţă în rucsac.

Aşează şoricelul pe umăr, dar, până să răspundă Felix, Winter ţipă şi se dădu câţiva paşi înapoi, lovindu-se de o bancă.

— Ai la tine un şobolan?

— Poftim? exclamă Felix, dând din mustăţi. Eu nu sunt şobolan...

— E un şoarece, şi nu va face rău nimănui, explică Simon şi o săgetă cu privirea.

— Nu ai ascultat nimic din ce ţi-a spus Orion? întrebă ea. Mamiferele sunt nemiloase. Toate lucrează pentru Alfa şi toate vor să te omoare.

— Felix este prietenul meu, spuse Simon. Nici măcar nu ştie cine este Alfa.

— Trebuie să scapi de el, îi zise Winter, cu ochii mari de furie. Acum!

— Nici nu mă gândesc! Ar muri, ripostă Simon.

— Dacă vrei un animal de companie, ia-ţi un canar, sau aşa ceva. Nu un rozător.

— Ţi-am spus deja că nu e un animal de companie. E prietenul meu...

— Dacă nu scapi de el, o să plec eu, insistă Winter. Ce alegi?

Simon îşi încrucişă braţele.

— Atunci mă duc singur la Bolovanul Şobolanilor, şi tu va trebui să-i explici lui Orion de ce m-ai ajutat să evadez.

Winter rămase cu gura căscată.

— Chiar ai creier de crevete. O să murim amândoi din cauza ta.

— Poate. Sau poate că nu. Dar, dacă murim, nu va fi din cauza lui Felix.

Winter pufni şi porni din nou, iar Simon se opri ca să desfacă rucsacul pentru Felix.

— Poţi să stai aici, înăuntru, spuse el, aşezându-l peste şosete. Regele şobolanilor nu va şti că eşti acolo.

Felix strâmbă din nas indignat.

— Nu am încredere în ea.

— Ei bine, eu am. Vezi să-ţi găseşti un loc moale, să nu le fac terci.

Simon îşi închise rucsacul şi porni în goană după Winter.

— Îmi pare rău, spuse el. Felix nu ne va face probleme, îţi promit.

— Ar fi bine să ai dreptate. Ieşi brusc de pe alee şi ocoli un pâlc mic de copaci. Când ajungem, mă laşi pe mine să vorbesc. Şi, orice ai face, nu te holba la el.

— Am mai văzut şobolani, spuse Simon, urmând-o pe o potecă de aşchii de lemn.

— Nu ca ăsta...

— Cine-i acolo?

Un şuierat furios săgetă aerul, şi Winter tresări speriată. Simon se băgă repede în faţa ei şi se uită în jur. Erau înconjuraţi de bolovani de cel puţin trei metri şi jumătate înălţime, care aruncau umbre peste un spaţiu deschis care mirosea uşor a canalizare.

Dintre bolovani, ieşi o siluetă stranie şi negricioasă, care nu semăna cu nimic din ce văzuse Simon vreodată.

Silueta înaintă împleticindu-se în zigzag, aparent fără o direcţie anume, de parcă ar fi tras-o ceva înapoi. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai tare strângea Simon cuţitul de la curea. În cele din urmă, silueta păşi în lumina soarelui de după-amiază.

O duzină de şobolani de dimensiunea unor câini de talie mică porniră spre ei, cu dinţii ascuţiţi şi blana încâlcită şi murdară.

Simon îşi dădu seama, în cele din urmă, de ce se mişcau atât de încet: aveau cozile legate şi le era imposibil să se desprindă unul de celălalt.

— Ăsta e...? începu Simon.

— Da, răspunse Winter şi înghiţi în sec. Ăsta e regele şobolanilor.

7 Regele şobolanilor

Simon ştia că e nepoliticos să se holbeze, dar nu se putu abţine când şobolanii legaţi se opriră la vreun metru distanţă. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

— Care dintre ei este regele şobolanilor? şopti el spre Winter.

— Niciunul. Aşa se pedepsesc şobolanii între ei – îşi leagă cozile şi se batjocoresc, răspunse ea în şoaptă. Ţi-am spus, sunt de râsul curcilor chiar şi pentru propriul regat.

Pentru Simon, nu părea nimic de râs. Chiar dacă nu se puteau mişca prea bine, chiar dacă nu se puteau mişca normal, tot păreau nişte creaturi de coşmar.

— Răspundeţi, le spuse unul dintre şobolani. Era cel mai mare dintre ei, cu o faţă neobişnuit

de alungită şi blană gri, încâlcită şi slinoasă. Cine sunteţi?

— Eu... eu sunt Simon, răspunse el. Iar ea e Winter.

— Simon, repetară şobolanii din jur. Winter.

— Ne-au încălcat proprietatea, spuse conducătorul lor, şi murmurul crescu în intensitate.

— Nu permitem nimănui să ne încalce proprietatea.

— Nici pentru noi nu e vreo încântare să ne aflăm aici, spuse Winter, iar Simon o înghionti în coaste.

Fata se uită urât la el.

— O caut pe mama mea, continuă Simon curajos, în ciuda faptului că îi tremura sufletul de frică. Au răpit-o nişte şobolani mai devreme şi trebuie să aflu unde este. O cheamă Isabel Thorn.

— Isabel Thorn, Isabel Thorn, Isabel Thorn, repetară şobolanii într-un glas. Noi ştim totul, dar totul are un preţ.

— Vă dau orice vreţi.

— Ce ne-ai putea da tu din ce noi nu avem? întrebă regele şobolanilor.

Simon aruncă o privire în jur, căutând ceva care i-ar fi putut interesa. În rucsac nu avea decât haine, cărţi şi cărţile poştale de la mama lui, iar de valoare nu era decât ceasul de buzunar pe care i-l dăruise tot ea. Mai bine şi-ar fi tăiat mâna dreaptă decât să le dea ceasul.

— Cuţitul, spuse el dintr-odată şi scoase pumnalul pe care îl primise de la Darryl. Vă dau cuţitul ăsta.

Conducătorul îl privi cu batjocură.

— Ce să facem noi cu o armă omenească?

Disperarea lui Simon era din ce în ce mai mare. Trebuia să existe ceva. Privirea îi căzu încă o dată pe regele şobolanilor şi îi veni o idee.

— O să vă dezleg.

Şuieratul încetă.

— Ce-ai spus? întrebă conducătorul.

Simon îşi puse cuţitul înapoi la curea.

— Nu cred că vă e deloc uşor să găsiţi mâncare sau să vă mişcaţi. Mă gândesc că n-aţi mai fost jos, la metrou, de o veşnicie. Nu-şi putea da seama cum ar fi putut coborî treptele toţi odată. Spuneţi-mi unde este mama şi vă voi dezlega.

Şobolanii se uitară unii la alţii. Simon auzi câteva şuşoteli, şi, în cele din urmă, conducătorul se ridică pe picioarele din spate.

— Dezleagă-ne şi vom lua în considerare propunerea ta.

— De unde ştim că nu veţi fugi? întrebă Winter.

Conducătorul îşi frecă labele.

— Aveţi încredere în noi.

Ea pufni.

— Te rog. Mai degrabă aş avea încredere într-un porumbel decât într-un şobolan.

Regele şobolanilor începu să tremure, şi câţiva dintre ei priviră cerul albastru. Lui Simon îi veni o idee.

— Vă voi dezlega. Dar, dacă fugiţi, dacă vreunul dintre voi fuge înainte să ne spuneţi unde e mama, atunci le voi ordona tuturor porumbeilor din New York să vină după voi. Sunt prietenii mei, adăugă el. Şi, dacă vreţi să mai vedeţi vreodată tunelurile de la metrou, vă veţi ţine de promisiune. Ne-am înţeles?

Şobolanii şuşotiră între ei, iar câţiva chiţăiră agitaţi.

— Bine, spuse, în cele din urmă, conducătorul. Dezleagă-ne şi îţi vom spune.

Simon se aşeză în genunchi pe pământ lângă ei.

— Staţi nemişcaţi, le zise şi încercă să dea la o parte blana încâlcită.

Încâlceala de cozi era mult mai complicată decât se aşteptase, formând un ghem cât o minge de baseball. Simon se strâmbă şi începu să caute un nod de la care să pornească. Nu se descurcase niciodată prea bine cu nodurile, dar cel puţin găsi capătul unei cozi.

— Aveţi doar puţină răbdare şi nu vă mai foiţi, spuse el şi începu să desfacă ghemul încâlcit. Trecură minute bune, şi pe obraz începură să-i apară broboane de sudoare. Regele şobolanilor duhnea atât de tare, că Simon trebui să respire pe gură, dar chiar şi aşa i se părea că simte gustul putreziciunii.

— De ce durează atât de mult? întrebă Winter, privind cerul de după-amiază târzie. Dacă ne găseşte stolul, o să fie vai de noi.

— Vrei să faci tu, mai bine? i-o întoarse Simon.

Eliberase jumătate de coadă şi i se păruse că zăreşte alta, iar degetele lui erau deja pline de murdărie şi de tot felul de chestii scârboase, la care nici nu voia să se gândească.

Winter se aşează în genunchi lângă el şi făcu o grimasă.

— Este dezgustător.

Bodogăneala şobolanilor se intensifică, şi Simon se uită chiorâş la ea.

— Te aud, spuse el.

Ea se enervă şi îi dădu un cot.

— Nu-mi pasă. Dă-te mai încolo.

— N-ai decât, spuse Simon şi îşi şterse mâinile pe un petic de iarbă. Nu e aşa de simplu cum pare.

— Poate nu pentru tine.

Winter trase o gură de aer şi se apropie, dezlegând cozile cu dibăcie. Simon o privi uluit. Până deschise el gura să spună ceva, deja dezlegase trei şobolani.

— Cum poţi…

— Nu-s un babuin împiedicat, aşa pot. Încă două cozi se desprinseră din uriaşul nod. În mare parte, e blană şi mizerie de şobolani. S-

au făcut toate cocoloş aici, dar cozile nu sunt atât de încurcate cum par.

Simon urmărea cum Winter dezlega, unul câte unul, rozătoarele care erau regele şobolanilor. Majoritatea cozilor erau îndoite în unghiuri ciudate, dar lor nu părea să le pese: aşa cum făcea şi Felix de multe ori, îşi strânseră la piept cozile cu dragoste. După câte pătimiseră, Simon îi înţelegea.

— De cât timp sunteţi legaţi aşa? îl întrebă el pe conducător.

— De multe, multe luni pline, răspunse acesta, şi ochii îi sclipiră când Winter reuşi, în sfârşit, să-l elibereze. Îşi luă cu grijă coada îndoită şi îşi mângâie cu labele părţile rănite. Ce dor mi-a fost de tine!

Winter îşi şterse mâinile pe pământ şi se ridică fără să-şi atingă hainele.

— Gata. A fost dezgustător, dar am terminat. Unde aţi dus-o pe mama lui Simon?

— Nu am răpit-o noi, spuse conducătorul. A fost armata de şobolani. Noi n-am avut voie, din cauza cozilor.

— Aşadar, unde au dus-o? repetă Simon din ce în ce mai nervos.

— În cel mai bine păzit loc din regatul mamiferelor, răspunse şobolanul. Acolo unde numai cei mai puternici pot ajunge.

Winter înjură în barbă.

— Adică la...?

— Întocmai, zise şobolanul. La grădina zoologică.

Winter scoase un cârâit atât de tare, că şobolanii din jur o luară la fugă.

— Normal. Normal. Dintre toate locurile în care ar fi putut s-o ducă Alfa... la zoo e perfect, nu-i aşa?

— Cel puţin ştim unde este acum, spuse Simon, ridicându-se în picioare.

Nu vedea ce era atât de periculos la o grădină zoologică, dar, înainte ca Winter să apuce să-i explice, fostul conducător al regelui şobolanilor sări spre ei.

— Dacă vă duceţi după ea, mai mult ca sigur veţi pieri, le zise el, şi ochii lui ca două mărgele scânteiară. Fereşte-te de regele animalelor, Simon Thorn.

— Ăsta-i conducătorul altui regat? întrebă Simon.

Ultimul lucru de care aveau nevoie era să mai fie cineva pe urmele lor, dar şobolanul dispăru în desişul crescut la întâmplare fără să-i răspundă. Simon se încruntă şi se întoarse spre Winter.

— Te rog, spune-mi că ştii despre ce vorbeşte.

Winter râse, dar nu era râsul ei.

— Alfa a dus-o pe mama ta la Grădina Zoologică Central Park.

— Nu la asta mă... Se opri. Nu conta. Atunci, hai să mergem s-o salvăm.

— Ai mai fost vreodată la grădina zoologică din Central Park? întrebă ea, şi Simon ridică din umeri.

— Am văzut o parte din ea de pe stradă. Dar...

— Dar unchiul tău nu te-a dus niciodată acolo. Nici Orion nu mă lasă să mă apropii de grădina zoologică, adăugă ea. Vrei să ştii de ce?

— Leii nu sunt prea prietenoşi?

Winter îl fulgeră cu privirea.

— Grădina zoologică din Central Park este, de fapt, o acoperire pentru vizuina în care funcţionează A.A.R. – Academia Animaformilor Remarcabili. Este academia la care Alfa îşi pregăteşte armata. Îi alege ea însăşi pe cei mai inteligenţi şi feroce copii animaformi din regatele mamiferelor, insectelor, reptilelor şi cel marin, şi, deoarece se află sub controlul ei, niciunul nu poate refuza. Alfa le spală creierele şi îi transformă în nişte maşini ucigaşe. După cinci ani, elevii sunt trimişi înapoi în regatele lor, dar îi rămân complet loiali. Toată lumea care e cineva în cele cinci regate s-a antrenat acolo. În afară de noi, încheie ea scurt. Când a ajuns la putere, le-a interzis păsărilor accesul.

— Încă nu înţeleg de ce-ar duce-o pe mama la o şcoală de felul ăsta, spuse el.

— Există şi alte locuri în care ar fi putut s-o ducă – Alfa deţine proprietăţi în tot oraşul, chiar şi câteva insule în nord. Am crezut că...

Winter nu termină ce avea de spus şi clătină din cap. Dar, desigur, Alfa a dus-o, în schimb, la academie. Este cel mai bine păzit loc din toate cele cinci regate. Cine încearcă să pătrundă acolo va fi sfâşiat de lupi înainte s-apuce să se apropie de cineva. Nici măcar stolul lui Orion nu poate ajunge prea deaparte.

— Dar o groază de oameni merg zilnic la grădina zoologică din Central Park, spuse Simon. Nu poţi să-mi spui că e imposibil să intri acolo, când nu trebuie decât să-ţi iei bilet.

— Asta pentru că vizuina este ascunsă. E...

Un tril uşor răsună în văzduh, şi Winter se întoarse şi se uită pe cer. Ramurile de deasupra lor foşniră, iar ea se făcu albă ca varul.

— Vine Orion.

Simon nu stătu prea mult pe gânduri. Se ridică în picioare şi o luă la fugă pe aleea care ducea spre est, spre grădina zoologică. Dacă Orion ştia deja că e aici, n-avea să treacă mult timp până să se pomenească pe cap cu toate păsările din oraş.

— Simon, nu! strigă Winter, luând-o la goană pe urmele lui. N-avem cum!

El nu-i răspunse. Poate că ea nu putea intra în grădina zoologică, dar, dacă exista măcar o şansă ca mama lui să fie acolo, n-avea cum s-o lase să-i scape. Chiar dacă asta însemna că avea, probabil, să fie sfâşiat de o haită de lupi.

— Nu înţelegi... Orion mă va ucide dacă las să ţi se întâmple ceva.

Winter îl ajunse din urmă.

— Atunci întoarce-te la Sky Tower şi spune-i că ai încercat să mă convingi să mă întorc, dar că am refuzat, îi spuse el. Eu mă duc la grădina zoologică.

Winter scoase un sunet ciudat, de data asta ceva între un pufnet şi o înjurătură în barbă.

— Dacă te duci, vin şi eu.

— Atunci, nu te mai smiorcăi şi ţine pasul!

Aproape că simţea în ceafă cum îl săgeta cu privirea.

— O să murim amândoi din cauza ta.

— Singurul care-o să moară sunt eu, zise el. Dacă vrei să vii şi tu, e treaba ta.

— Doar nu te pot lăsa singur, nu? Nici măcar n-o să poţi face diferenţa între academie şi-o groapă.

Simon nu spuse nimic. Putea să spună oricât că nu voia decât să-l apere, dar el văzuse cât de mult îl iubea pe Orion şi ştia de ce făcea toate astea: mai bine s-ar fi bătut cu o haită de lupi decât să se întoarcă la Sky Tower fără el.

Traversă parcul în fugă, cu Winter pe urmele lui. Deja trei ulii se roteau deasupra lor, fără îndoială pentru a-i da de ştire lui Orion unde se aflau.

— Pe-aici, spuse el, căţărându-se pe o stâncă înaltă care separa grădina zoologică de restul parcului.

Winter se opri lângă el, cu părul ei lung răvăşit pe obraji.

— Ce faci?

— Tu ce crezi? O iau prin spate.

Simon trase cu ochiul peste zidul care împrejmuia grădina zoologică pustie; probabil că trecuse de ora închiderii. Se uită în jur. Exact sub ei se afla un iaz, care strălucea în lumina asfinţitului. Dacă ar fi sărit, pleoscăitul apei i-ar fi putut da de gol, dar nu exista altă cale de-a intra. Şi – se uită la uliii care le dădeau târcoale – nici nu aveau timp să găsească alta.

— Eşti nebun, spuse Winter. Ar putea fi piranha acolo.

— Într-un iaz din mijlocul New Yorkului? Nu prea cred.

Dar Simon îşi dădu jos rucsacul din spate şi se aşeză în fund pe zid, cu inima bubuindu-i în piept. Dacă Winter avea dreptate? Dacă acolo era ceva gata să-l mănânce, în loc să-l ajute? Sau dacă-şi rupea vreun picior?

Ţipătul unei acvile spintecă aerul. Orion îi găsise. Nu mai avea timp să stea pe gânduri – trase adânc aer în piept, îşi dădu drumul de pe zid şi aterizză în iaz. Apa era mai adâncă decât se aşteptase şi, pentru o clipă, se trezi în iaz cu cap cu tot, abia atingând cu picioarele fundul. Ceva subţire şi alunecos se atinse de piciorul lui, şi Simon se împinse imediat spre suprafaţă.

— E OK, strigă el când scoase capul din apă.

Deasupra lui, uliii continuau să zboare în cercuri, de data asta alături de acvila cu un singur ochi. Simon ieşi din iaz şi o luă pe un podeţ de lemn. Se aştepta ca păsările să coboare în trombă, dar niciuna dintre ele nu făcu asta. Îşi ridică braţele.

— Aruncă-mi rucsacul!

Winter i-l aruncă, bombănind ceva şi uitându-se la păsări. El îşi prinse rucsacul şi verifică imediat culcuşul din şosete pe care i-l făcuse lui Felix.

— Eşti bine?

Felix tremura, şi mustăţile îi tresăreau din cauza sperieturii, dar, altfel, era întreg.

— Nu-mi vine să cred că ai intrat în grădina zoologică. Unchiu-tău ar face o criză de nervi.

— Acum nu e aici, zise Simon. Şi oricum n-o să stăm prea mult.

Winter căzu în iaz cu un mare „pleosc!“. Apăru la suprafaţă în câteva secunde, scuipând apă.

— Glumeşti? ţipă ea. E plin de ţipari!

— Ţiparii nu te omoară. Iar stolul nu ne urmăreşte, îi spuse Simon şi-i întinse o mână.

Păsările tot se roteau deasupra lor, dar nu dădeau niciun semn c-ar vrea s-aterizeze.

— Acum nu mai pot face nimic. Suntem blocaţi aici. Ignoră ajutorul pe care i-l oferise Simon şi ieşi singură din iaz, udă până la piele. El trebui să-şi muşte limba ca să nu izbucnească în râs. Cu puloverul ei imens şi

părul lung şi ud, arăta mai mult ca o pisică scăpată de la înec, nu ca o fiinţă umană. Oricum, nu din cauza lui Orion trebuie să ne facem noi griji. Dacă şobolanul tău...

— Şoricel.

— ... mamiferul însetat de sânge chiţăie şi ne dă de gol, chebap îl fac.

Felix pufni ţâfnos. Gândindu-se că ar fi mai bine să-i ţină departe unul de celălalt, Simon îşi închise rucsacul.

— Nu trebuie să fii atât de rea cu el, să ştii. E prietenul meu. N-o să ne dea de gol.

— Te rog, spuse Winter pe un ton zeflemitor. Rozătoarele sunt la fel de bătute în cap pe cât sunt de urât mirositoare.

— Cu câte rozătoare ai vorbit tu în viaţa ta? Pentru că eu am vorbit cu multe, şi poate că nu sunt nişte genii, dar sunt mai inteligente ca porumbeii.

— Tot ce mişcă are mai mult creier decât un porumbel. Porumbeii sunt o ruşine pentru regatul nostru. Păsările ar trebui să fie nişte fiinţe aristocrate, loiale, inteligente...

— Cu nasul pe sus...

Winter pufni.

— Zburăm la înălţime. Nu e vina noastră că ceilalţi sunt nevoiţi să se târască.

Simon îşi scoase hanoracul şi-l stoarse.

— Să mergem. Arată-mi unde este vizuina, ca s-o găsesc pe mama şi să plecăm de-aici.

— Aici o să murim, mormăi ea mergând în jos pe aleea pietruită. Simon mai aruncă o privire la păsările care le dădeau ocol, apoi porni după ea.

Pe măsură ce mergeau, Simon era cu ochii în patru după orice părea ieşit din comun. Singura dată când mai mersese la o grădină zoologică fusese anul trecut, într-o excursie cu şcoala în Bronx, şi se străduise toată ziua să nu râdă auzind maimuţele, elefanţii şi girafele distrându-se pe seama vizitatorilor. Prin comparaţie, grădina zoologică din Central Park era mult mai mică şi cu dealurile şi aleile ei ascunse arăta mai mult ca un parc, nu ca un loc plin de animale exotice. Nici măcar nu era sigur că exista suficient spaţiu pentru a le ţine pe toate, darămite o şcoală.

Zări o clădire din cărămidă în cealaltă parte a grădinii, aproape de Fifth Avenue şi Sky Tower.

— Aia e? întrebă el, arătând cu degetul într-acolo.

— Nu, ăla e Arsenalul², răspunse Winter. Acolo...

Un mârâit feroce spulberă liniştea nopţii, şi Simon strânse în mână breteaua de la rucsac.

— Cine-i acolo? strigă el.

Şase lupi ieşiră dintre copacii din jur, mârâind ameninţător. Simon o apucă pe Winter de mână, dar, până s-o ia ei la fugă, un

lup cenuşiu uriaş le blocă drumul, iar ceilalţi strânseră rândurile în jurul lor.

Erau înconjuraţi.

Clădire istorică din Central Park, folosită iniţial ca depozit de armament. Astăzi adăposteşte Administraţia Parcurilor din New York

8 Vizuina

Simon se dădu în spate, fără să ştie ce să facă. Inima îi bubuia în piept. În spatele lui, Winter încremenise şi era albă ca varul. Şeful haitei, lupul mare şi cenuşiu, veni încet spre ei.

— Ce credeţi că faceţi voi aici? mârâi el.

De colţii ascuţiţi îi atârna un firicel de salivă.

— Ă... ă... ne plimbam şi noi pe-aici, răspunse Simon deloc convingător.

Lupul se apropie până ajunse la doar câţiva centimetri de el, şi Simon îi simţi respiraţia fierbinte pe obraji.

— De câte ori ţi-am spus să nu mai umbli aiurea? spuse lupul cu un glas puternic şi ameninţător, care părea mai mult uman.

Simon se uită chiorâş la el. Singurul lup pe care îl văzuse vreodată era Darryl, şi cel din faţa lui era mai mic, cu ochi albaştri, care nu semănau deloc cu ai unchiului său.

— Nu...

Lupul mârâi.

— Destul. Din spatele lui Simon, Winter chiţăi aproape la fel ca Felix. Stolul e peste tot. Dacă nu vrei s-o informez pe Alfa de micuţa voastră escapadă, tu şi prietena ta va trebui să veniţi cu mine fără să scoateţi un cuvânt.

— A... am înţeles, reuşi să rostească Simon.

Dar, în loc să se liniştească, lupul se zburli şi îşi arătă încă o dată colţii.

— Ia zi, de-a ce ne jucăm aici, căţeluşule?

Se apropie din nou şi adulmecă hanoracul ud al lui Simon.

— Mirosul, Malcolm, se auzi o lupoaică din spatele lor. Miroase ciudat. Şi fata. Duhnesc amândoi a şobolani.

— Poftim? ripostă Winter, dar lupul imens – Malcolm – mârâi din nou şi îi închise gura.

Continuă să-l miroasă pe Simon, trecând de la haine la mâini şi apoi la rucsac. Simon stătu cât de nemişcat putu, abia îndrăznind să respire. Cine credeau lupii că e?

— Imposibil, spuse Malcolm, în cele din urmă, şi scrâşni din dinţi la un centimetru de nasul lui Simon. Cine sunteţi? Ce căutaţi aici?

Prin capul lui Simon trecură milioane de gânduri. Ce minciună le-ar fi putut spune ca să iasă din încurcătură şi să nu-l mănânce cu fulgi cu tot?

— Beta ţi-a pus o întrebare, căţeluş! se răsti lupoaica din spate şi se repezi să-l muşte de călcâi.

Winter ţipă, dar aerul fu din nou brăzdat de un mârâit, care îi făcu lui Simon părul măciucă.

— Nu te atingi de el, spuse Malcolm. Nu până nu-mi dă un răspuns. Cine eşti, băieţaş? Şi de-a ce te joci tu pe-aici?

Simon nu ştia ce să facă. Dacă haita îl cunoştea pe unchiul lui, atunci exista o şansă să-i lase în pace.

— Mă cheamă Simon Thorn, zise el. Şi am venit să...

— Thorn? Malcolm ciuli urechile. Din ce haită?

— Nu fac parte din nicio haită. Locuiesc pe Upper West Side cu unchiul meu, Darryl.

Numele lui Darryl stârni rumoare, iar unii lupi din spate începură să mârâie şi să bată în retragere, iar Malcolm îşi dădu urechile pe spate.

— Te avertizez o singură dată, băieţaş! Îmi spui adevărul, sau îţi sfâşii beregata!

Simon înghiţi cu greu.

— Dar spun adevărul. Locuiesc acolo de când mă ştiu. Unchiul meu m-a crescut.

— Imposibil.

— De ce? întrebă Simon.

— Pentru că Darryl Thorn a murit.

Simon simţi un ghem în stomac, şi privirea îi zbură de la un lup la altul.

— Eşti sigur? Pentru că eu ştiu că trăieşte, spuse el cu un aer cutezător. Lupii rămaseră tăcuţi. Hai, omoară-mă. N-aş vrea să fiu în

locul tău când unchiul meu o să vină să mă caute.

Malcolm se uită lung la Simon, iar ceilalţi începură să le dea târcoale. Un singur cuvânt de la liderul haitei i-ar fi transformat într-o clipită pe Simon şi pe Winter în jucării de ronţăit. Winter îl luă de mână, şi Simon o strânse.

— Malcolm, spuse lupoaica. Uite – cuţitul.

Lupul miji ochii şi studie cuţitul cu mâner de fildeş de la cureaua lui Simon. Simon simţi că îi stă inima în loc.

— E de la unchiul meu, zise el.

— Linişte! mârâi Malcolm, şi Simon închise gura.

O tăcere grea plutea în aer. Simon se aştepta ca lupul să se repeadă la el în orice clipă. În schimb, Malcolm cercetă atent cuţitul, cu botul la câţiva milimetri de mâna lui. Lângă el, Winter tremura atât de tare, că era o minune că mai stătea în picioare.

Când termină, Malcolm îşi înclină capul şi scoase un urlet prelung. Era un sunet singuratic, care pe Simon aproape îl duru. Din depărtare se auziră urlând câţiva câini, dar sunetele scoase de ei nu erau nici pe departe la fel de tulburătoare.

În cele din urmă, lupul tăcu şi lăsă capul în jos.

— Veniţi cu noi, amândoi. Dacă fugiţi, s-ar putea să nu mai apucaţi asfinţitul.

Şi porni înaintea lor, iar haita se aşează ca un zid în urma lui Simon şi al lui Winter, încercând să-i împingă de la spate pe aleea pietruită.

Winter însă nu voia să se urnească.

— Ai încredere în mine, îi spuse Simon. Totul va fi bine.

— Dacă vrei să fii cina lor, n-am nimic împotrivă, i-o întoarse ea, dar eu aş prefera să nu fiu mâncată de vie de-o haită de potăi jigărite...

Unul dintre lupi se repezi din nou la gleznele ei, şi fata ţipă speriată.

— Nu cred că le place să fie insultaţi, spuse Simon.

Winter bodogăni, dar, până la urmă, porni fără tragere de inimă.

Pe măsură ce înaintau spre mijlocul grădinii zoologice, Simon simţi că i se face pielea de găină. Avea strania senzaţie că sunt urmăriţi. Totuşi, când se uită în jur, nu văzu decât aleea pustie, mărginită de copaci şi clădirile înalte din depărtare. Era ceva neobişnuit la grădina asta zoologică, fără îndoială. Era linişte – prea linişte, mai ales pentru un loc aflat în centrul oraşului –, şi abia după câteva clipe îşi dădu seama. Deşi stolul încă zbura în cercuri deasupra lor, sus, în văzduh, supravegheat atent de haită, Simon nu auzea niciun sunet de pasăre în apropiere. Nu se auzeau nici măcar porumbeii.

Malcolm îi conduse spre ieşire, şi Winter scoase un suspin înăbuşit. Simon se uită în spate la ea. Dincolo de toată bravura, avea ochii plânşi, obrajii înroşiţi şi părea în pragul unui atac de panică.

— O să facem tot ce vreţi, spuse ea cu o voce sugrumată. Doar, vă rugăm, nu ne mâncaţi.

— Să vă mâncăm? întrebă lupoaica. Uită-te la tine, eşti o pricăjită. Sfrijiţii nu sunt la mare căutare aici, nu-i aşa?

— Eu văd potenţialul, spuse alt lup, cu un rânjet batjocoritor. Dacă o îngrăşăm, e posibil să ne mai rămână şi pentru mai târziu.

Mai mulţi lupi râseră, şi Simon îşi încleştă pumnii.

— Încetaţi! exclamă el. Nu-mi pasă ce faceţi cu mine, dar pe Winter s-o lăsaţi să plece.

Spre surprinderea lui, lupii tăcură şi se uitară stânjeniţi unii la ceilalţi. Apoi îşi îndreptară toată atenţia spre şeful haitei.

— Cum te cheamă? întrebă Malcolm.

— Winter Rivera, răspunse ea cu un glas tremurător.

Lupul înclină capul.

— Rivera? După consilierul Robert Rivera?

— E bunicul meu, spuse ea cu un aer sfidător, de parcă l-ar fi provocat să comenteze.

Simon se uită când la unul, când la celălalt, încercând să-şi dea seama dacă Winter spusese adevărul.

— Înţeleg. Lupul păru să chibzuiască o vreme. Stolul a înconjurat grădina zoologică. Pentru siguranţa voastră, nu vă mai putem lăsa să plecaţi. Cu toate astea, dacă faceţi cum vă spun eu, n-o să păţiţi nimic.

— Cum să avem încredere în tine, când nici măcar nu ştim cine eşti? ripostă Simon.

— Nu vă cer să aveţi încredere în mine. Mă aştept să cooperaţi. Acum, dacă binevoiţi...

Se opriră în faţa unei clădiri mari şi vechi din cărămidă, cea despre care Winter spusese că era Arsenalul. Scara de la intrare ducea spre o poartă dublă de lemn, care părea bine ferecată şi deasupra căreia se afla o sculptură turnată în metal care reprezenta o acvilă cu aripile întinse.

— Aceasta este academia... începu Simon, dar, dintr-odată, aerul din jurul şefului de haită începu să sclipească, şi Malcolm începu să se transforme.

Botul i se preschimbă în chip de om, iar firele dese de blană se lipiră într-o uniformă neagră, impecabilă. Curând, în faţa lor apăru un bărbat uriaş, iar Simon încercă să nu se holbeze la el. Avea părul mai ondulat şi chipul fără cicatrici, dar muşchii bombaţi, maxilarul drept şi umerii laţi îl făceau să semene uimitor de mult cu Darryl.

— Nu, nu este. Dă-mi cuţitul, spuse Malcolm şi întinse mâna.

Simon îşi muşcă obrazul şi îi întinse cuţitul. Malcolm cercetă lama ascuţită şi mânerul lustruit şi, după câteva secunde, şi-l puse la brâu.

— Tu vii cu mine, iar tu nu sufli un cuvânt neîntrebată.

— Nu vin nicăieri dacă nu-mi spui cine eşti, protestă Simon.

Bărbatul miji ochii.

— Sunt Malcolm Thorn, Beta în regatul mamiferelor, liderul Frăţiei Lupilor şi şeful securităţii de la Academia Animaformilor Remarcabili.

— Malcolm Thorn? repetă nelămurit Simon. Tu şi unchiul meu...

— Darryl Thorn era fratele meu mai mare, declară Malcolm scrâşnind din dinţi. Dacă încă este în viaţă, înseamnă că şi-a înscenat foarte abil propria moarte. Până şi mama crede c-a murit.

— Mama? spuse Simon încet.

Familia lui Darryl locuia la doi paşi, şi el nu vorbise niciodată despre ea?

— Da, mama. Alfa. Cred că o să-şi dorească tare mult să vă cunoască după ce se va întoarce.

Simon rămase cu gura căscată. Alfa era mama lui Darryl? Asta însemna că Alfa era bunica lui, îşi dădu seama Simon. Dar de ce...

— Să ne cunoască? întrebă Winter, căreia se părea că îi mai revenise curajul acum, că avea în faţă un om, şi nu un lup. În niciun caz. Nu mă apropii nici la un metru de...

— În locul tău, mi-aş alege foarte bine cuvintele, o opri Malcolm. N-o să vă mănânce nimeni înăuntru. Nu încă. Dar nu pot garanta că haitei nu i se va face foame.

Apoi se întoarse şi urcă treptele, iar Simon îl urmă.

Dacă Darryl era fiul lui Alfa, atunci de ce îşi înscenase moartea? Pentru a-l proteja pe Simon de propria familie? Poate că lui Malcolm îi era frică de ce le-ar fi făcut păsările, dar Simon ştia că nu stolul era pericolul adevărat. Ci oricine se afla acolo, în Arsenal.

Dar acum nu mai putea să dea înapoi, şi oricum n-ar fi făcut-o nici dac-ar fi putut. Mama lui se afla în clădirea asta, şi avea s-o găsească, indiferent ce trebuia să facă.

Malcolm îi conduse în holul de la intrare, şi podeaua de lemn scârţâi sub tălpile lor. O lumină slabă pătrundea prin fereastra de deasupra uşii. Pe măsură ce înaintau, Simon privi cu atenţie picturile murale – vulturi, lupi, şerpi cu clopoţei, urşi, ba chiar şi un roi de viespi, toţi aliaţi împotriva unui duşman comun, pe care Simon nu-l putea vedea. În loc să-i conducă spre scara interioară, aşa cum se aştepta, Malcolm coti la dreapta în capătul

holului şi porni pe o scară îngustă care ducea la subsol.

În timp ce coborau, Winter bâjbâi după mâna lui Simon şi îl apucă strâns. Începură să-l doară degetele, dar nu-şi trase mâna. Probabil că ceilalţi lupi rămăseseră afară, pentru că, atunci când ajunseră în capătul scării, Simon observă că rămăseseră doar ei trei, singuri. Pe un coridor care nu mai exista nicio uşă sau cale de scăpare.

— Unde... începu Winter, dar Malcolm îi făcu semn să tacă şi deschise un panou de lemn din perete, scoţând la iveală o tastatură.

Introduse un cod, şi o clipă nu se întâmplă nimic. Mormăind în barbă, Malcolm trase una în perete, şi dintr-odată se auzi un scrâşnet. Apăru o fâşie de lumină, care începu să se facă din ce în ce mai mare.

Simon urmărea totul cu gura căscată. Uşa ascunsă se deschise spre o grotă care adăpostea o clădire de cărămidă şi mai mare decât Arsenalul – de fapt, era atât de mare, că Simon era aproape sigur că se întindea pe sub toată grădina zoologică.

Dincolo de faptul că se afla în măruntaiele pământului, că nu avea ferestre şi era înconjurată de un şanţ cu apă, arăta aproape ca orice clădire obişnuită din centrul oraşului. Un pod îngust se legăna deasupra apei întunecate şi se oprea în partea cealaltă, în faţa unei uşi duble. Malcolm începu să

traverseze şanţul, iar Simon îl urmă îngrijorat. Ce era locul acesta?

Dar, până apucă să întrebe, zări o siluetă neliniştitor de cunoscută în apa tulbure.

— Ăăă, în şanţul ăsta este un rechin, spuse el.

— Securitatea este prioritatea noastră, spuse Malcolm. Înclină capul spre rechin. Căpitane...

Căpitanul se ridică la suprafaţă.

— Malcolm, salută acesta cu o voce gravă, iar Simon o strânse şi mai tare de mână pe Winter, ca nu cumva s-o ia la fugă înapoi spre Arsenal.

— Credeam că rechinii trăiesc în apă sărată, spuse Simon, încercând s-o liniştească pe Winter din priviri, dar ea nu păru foarte convinsă.

— Pentru că majoritatea elevilor noştri din regatul subacvatic provin din oceane, acvariul a fost special conceput pentru a găzdui animale de apă sărată, răspunse Malcolm.

Simon rămase cu ochii la apă când traversă podul. De îndată ce rechinul se scufundă în adâncuri, apăru o siluetă mai mică.

— Încă unul? se tângui Winter, dar, pe măsură ce silueta se făcea tot mai mare, Simon îşi dădu seama că nu avea cum să fie un rechin.

De data asta, la suprafaţă apăru un delfin.

— Salutare! îi întâmpină delfinul, fluturându-şi aripioara spre ei. Cred că e prima ta zi aici! Eu sunt Jam.

— Simon, se prezentă el şovăitor.

Oare delfinii erau mereu aşa prietenoşi, sau Jam era, de fapt, animaform?

În loc să-i răspundă, Jam îşi înclină capul spre el, cu o faţă confuză. Abia atunci îşi dădu Simon seama că delfinul nu vorbise cu el, ci cu Winter.

— Dar... începu Jam.

— Ghinion, i-o tăie Malcolm. Treci înapoi la ore.

— Da, domnule, spuse Jam. Deşi încă părea la fel de temător ca orice delfin, îşi înclină capul. Pe curând, Simon!

— Pe curând, răspunse Simon încet.

Delfinul dispăru înapoi sub apă abia când ajunseră pe partea cealaltă. Malcolm, care nu părea deloc încântat de întâlnirea cu Jam, mormăi o înjurătură şi împinse uşa grea, dezvăluind un hol întunecat, care semăna mai mult cu intrarea într-un castel vechi decât cu holul unei şcoli. Pereţii erau din piatră, iar deasupra atârna un candelabru din fier forjat.

Lumina slabă dădea un aer straniu clădirii, şi Simon simţi un fior pe şira spinării. Mai rău era că printre tablourile de pe pereţi, care reprezentau tot felul de animale, de la lincşi la vipere şi delfini care păreau o versiune mai

veche a lui Jam, nu exista niciun portret de pasăre. Simon îşi băgă mâinile în buzunare.

— Am impresia că zona asta nu face parte oficial din grădina zoologică, spuse el.

— Aşa este.

Malcolm se opri în faţa unui tablou care reprezenta un păianjen fioros, cu o clepsidră roşie pe abdomen.

— Aici este vizuina – locul în care funcţionează deocamdată Academia Animaformilor Remarcabili, cea mai prestigioasă instituţie de învăţământ din America de Nord pentru cei ca noi. Aici se instruiesc viitorii lideri ai lumii noastre. A.A.R. este singura şcoală de profil care primeşte elevi din toate speciile, adică din toate regatele.

— Dar nu şi păsări, spuse Simon, şi Malcolm se schimbă la faţă.

— Regatul păsărilor a pierdut dreptul de a-şi trimite reprezentanţi aici în clipa în care regele a ordonat un atac asupra sediului iniţial al academiei şi a distrus jumătate din şcoală.

Simon încercă să nu pară afectat de cele auzite când se uită la Winter. Fata nu reacţionă, părând absorbită de portretul unui lup care semăna straniu de mult cu Malcolm.

— De ce ar face păsările aşa ceva?

— Domnul păsărilor a fost directorul academiei până acum zece ani. Când regatele au votat ca în locul lui să fie numită Alfa, nu s-a

putut împăca cu ideea, povesti Malcolm şi puse mâna pe mânerul cuţitului de la Darryl. După aceea, a devenit prea periculos pentru noi să rămânem sub cerul liber, aşa că a trebuit să ne ascundem în subteran, ca nişte cârtiţe. Centrul oraşului nu e nici pe departe locul ideal pentru o şcoală de animaformi, dar aici stolul nu ne poate ataca. Sau nu aşa uşor, în orice caz.

Malcolm mai deschise o uşă din capătul coridorului scurt şi îi pofti înăuntru. Când văzu ce se afla de cealaltă parte, Simon aproape se împiedică de uimire. Arăta de parcă ar fi pus piciorul într-un tunel de sticlă din mijlocul oceanului. Erau înconjuraţi din toate părţile de scene subacvatice, la care Simon doar visase. Bancuri de peşti coloraţi înotau printre recifele de corali şi alge, de parcă ar fi făcut exerciţii militare.

Printre ei se strecurau rechini, arătându-le dinţii lor ascuţiţi. Simon îl zări pe delfinul Jam şi îi făcu uşor cu mâna.

— Acesta este acvariul, spuse Malcolm. Aripa regatului subacvatic.

Simon nu avea starea de spirit necesară pentru a face un astfel de tur, dar, cu cât afla mai multe despre acest loc, cu atât îi era mai uşor s-o găsească pe mama lui.

— Aşadar, fiecare regat are o aripă aici.

— Da, răspunse Malcolm cu o uşoară iritare în glas. Vizuina are formă de pentagon – cinci laturi, cinci aripi. Holul ăsta ocoleşte întreaga

clădire. În exterior se află dormitoarele, unde dorm elevii. Acolo duce trapa aceea – spre cazarma subacvatică, explică el, arătând spre un chepeng de sub picioarele lor. În zona interioară a vizuinii se găsesc sălile de clasă, iar în centru e arena.

— Dacă păsările n-au voie aici, atunci la ce foloseşte aripa a cincea? întrebă Simon după ce îşi făcu în minte planul clădirii.

Dacă ar fi fost Alfa, unde ar fi ţinut-o prizonieră pe mama lui? Acolo unde nu ar exista riscul să fie găsită întâmplător de vreun elev, ceea ce scotea din calcul dormitoarele.

— A cincea aripă este pentru membrii familiei lui Alfa, îl lămuri Malcolm pe un ton sec. Acolo o să stai şi tu.

Deschise o uşă în stânga, iar Simon se uită chiorâş, cu uimire. Acest hol părea desprins dintr-o pădure străveche. De-a lungul unei poteci se înălţau copaci uriaşi, cu frunze la fel de verzi ca ale copacilor din Central Park, iar luminile erau slabe, astfel încât să pară că este amurg.

— Aripa mamiferelor, spuse Malcolm. De ce nu eşti în arenă, Tomas?

Un urs grizzly imens trase cu ochiul de după nişte copaci, o ascunzătoare nu foarte inspirată, de altfel. Animalul ridică sfios din umeri.

— Nu vreau să mor.

— N-o să mori. Malcolm deschise o uşă de lemn camuflată atât de bine în peisajul acesta forestier, că Simon n-ar fi observat-o niciodată. În arenă cu tine – acum! Şi nu uita că eşti mai mare decât ea.

Ursul grizzly – Tomas – tresări şi ieşi agale pe uşă. Simon îşi întinse gâtul ca să vadă dincolo de Malcolm şi zări coridorul lung care ducea în centrul vizuinii. Înainte să apuce să vadă şi ce se afla în celălalt capăt al coridorului, Malcolm închise uşa şi mormăi ceva, făcându-le semn lui Simon şi Winter să-l urmeze prin aripa mamiferelor. Când ajunseră în capătul coridorului din pădure, dădu la o parte o perdea de iederă. Probabil că se aflau aproape de capătul vizuinii, cel mai departe de intrare.

— Sediul Alfa, spuse Malcolm.

Simon se încruntă.

Pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă de azuriu, iar din ei ieşeau ramuri. Simon trebui să se aplece ca să nu se lovească de ele. Dacă n-ar fi ştiut unde se află, ar fi crezut că s-au întors în apartamentul lui Orion.

Şi mai ciudat, Malcolm coti la jumătatea coridorului şi-i conduse într-un hol care arăta exact ca ultimul etaj al Sky Tower; iarbă luxuriantă, copaci care se înălţau până la zece metri aproape şi o scară în spirală care urca trei etaje. Simon bănui că vizuina fusese construită înainte să li se interzică păsărilor

accesul. Aceasta trebuise să fie, probabil, aripa lor.

— Aşteptaţi aici, le spuse Malcolm după ce îi invită într-un birou.

Simon se împletici înăuntru după Winter, iar Malcolm închise uşa cu cheia. Încăperea avea un aer confortabil şi primitor, aproape ca apartamentul în care locuise cu Darryl, datorită pereţilor roşii şi mobilierului din piele. Un birou imens din lemn de mahon ocupa aproape toată partea din spate a camerei, iar lângă uşă se afla o bibliotecă ticsită cu manuscrise vechi despre fiecare specie la care te puteai gândi. Sus erau înghesuite titluri precum Marele război păsăresc din secolul al XVII-lea, Ordinul antic al animaformilor şi O scurtă istorie a migraţiei insectelor – titluri despre care Simon nu ar fi crezut că există dacă nu le-ar fi văzut cu ochii lui. Îl mâncau degetele să răsfoiască unele dintre ele, dar înlemni când zări un altul: Ascensiunea şi decăderea regelui animalelor.

Îşi aminti de avertizarea şobolanului şi se întinse după carte. Poate nu ar fi aflat prea multe, dar măcar ar fi descoperit la ce se referiseră şobolanii.

— Deci, aşa arată, se auzi glasul lui Winter în biroul cufundat într-o linişte adâncă.

Simon tresări şi lăsă mâna jos. Winter se uita lung la portretul unei femei cu plete negre, ochi albaştri, reci şi un nas îngust. Alt portret,

al unui tânăr cu păr nisipiu şi zâmbet jucăuş, îi privea din spatele biroului.

— Dacă ea e Alfa, atunci cine e... începu Simon şi dădu să se întoarcă, dar încremeni pe loc: un al treilea portret atârna pe peretele de lângă uşă, şi de data asta îşi dădu seama imediat cine era tânărul cu păr negru şi ochi şi mai negri.

Darryl.

— Ăla e unchiul meu, spuse el. Chiar este fratele lui Malcolm.

— Ce, te aşteptai ca potaia aia jigărită să te mintă? spuse Winter şi se trânti pe o canapea de piele. Încă avea ochii roşii şi umflaţi de plâns. Acum avem altele pe cap. Dacă Malcolm chiar crede că stolul încerca să ne atace, atunci probabil nu ştie că Alfa le-a ordonat şobolanilor să vină după tine şi că Orion te-a apărat. Dar cum va afla...

— O să plecăm imediat ce-o găsim pe mama, o linişti Simon, plimbându-se prin birou în căutarea vreunui indiciu al locului în care-o ţineau.

Dar nu văzu nimic ieşit din comun – cel puţin nimic care să lase impresia că avusese loc vreo răpire.

— Cred că Alfa a dus-o în altă parte deja, spuse Winter.

— Mama e-aici. Ai auzit ce-au spus şobolanii.

— Dar cum poţi să fii sigur? S-ar putea să ne riscăm viaţa de pomană...

— Este singurul indiciu pe care îl avem, spuse Simon. Simţi din nou nodul fierbinte în piept. Trebuie să fie aici, înţelegi? Dacă nu e, atunci... atunci înseamnă că e moartă, şi eu nu pot accepta asta. Nu acum.

Mama lui se baza pe el.

Biroul se cufundă în tăcere, şi, de undeva din apropiere, se auzi ticăitul unui ceas.

— Ai dreptate. O vom găsi, bâigui Winter. Îmi pare rău.

Simon se rezemă de birou. Nu era destul de stăpân pe sine ca să mai spună ceva. Petrecură un minut într-o tăcere stranie, apoi ochii îi căzură din nou pe portretul lui Alfa.

— Nu înţeleg de ce şi-a înscenat Darryl moartea. Dacă familia lui a încercat să mă omoare, atunci de ce...

— Nu am încercat să te omorâm, Simon, spuse Malcolm din pragul uşii aflate în spatele lui, şi Simon tresări, recunoscător că bărbatul nu-i putea vedea faţa. Până acum douăzeci de minute, nici măcar nu ştiam că exişti.

— Simon...

Winter se holba la Malcolm de parcă s-ar fi transformat într-un cangur. Simon îşi înfipse unghiile în palme.

— Atunci de ce m-a ascuns unchiul meu? întrebă el, întorcându-se. De ce...

Încremeni. Malcolm nu era singur.

Lângă el stătea un băiat încruntat, îmbrăcat într-o uniformă neagră, cu o banderolă pe care erau însemnele unei coroane de argint.

Părul lui castaniu era tuns scurt, aranjat şi avea o ţinută perfect dreaptă, ceea ce-l făcea să pară mai înalt, dar cam astea erau diferenţele dintre ei. El şi Simon semănau perfect, de la ochii albaştri şi urechile clăpăuge până la forma sprâncenelor.

— Simon, ai onoarea de a face cunoştinţă cu moştenitorul regatului mamiferelor, prinţul Alfa Nolan Thorn, spuse Malcolm. Nepotul meu şi fratele tău.

9 Prinţul Alfa

Camera începu să se învârtă cu Simon. Un frate? Avea un frate? Se holbă la Nolan. Şi dacă nu i-ar fi spus Malcolm, asemănarea dintre ei era izbitoare. Nu puteau fi decât gemeni.

Avea un frate. Avea o întreagă familie, iar unchiul lui, mama lui nu-i spuseseră niciodată nimic.

Deşi la început Nolan fusese la fel de şocat ca el, îşi ştersese imediat uimirea de pe chip, şi acum avea o faţă plictisită.

— Eu nu am niciun frate.

— Cam greu să mai spui asta acum, nu-i aşa? spuse Malcolm. După ce-l tundem, n-o să vă mai putem distinge unul de celălalt.

— Mama mi-ar fi spus dacă aş fi avut un frate, declară Nolan, pufnind. Cine ştie ce şmecherie e la mijloc, sau poate e deghizat, atâta tot.

— O... o cunoşti pe mama? întrebă Simon.

— Pe mama mea, îl corectă Nolan răutăcios. Mama ta nu ştiu cine e.

Simon simţi că i se taie răsuflarea, de parcă în jurul lui s-ar fi încolăcit un boa constrictor. Mama lui îl minţise. Nu doar în legătură cu identitatea ei şi cu ce se ocupa, ci în legătură cu tot.

Avea un frate. Un frate geamăn.

— Când... când ai văzut-o ultima dată? reuşi el să-l întrebe, simţindu-se de parcă tocmai ar mai fi primit un pumn de la Bryan Barker. Ştii unde e? Ai idee...

— Nu, habar n-am despre ce vorbeşti, i-o tăie Nolan şi adăugă spre Malcolm: Pentru asta m-ai târât de la antrenamente?

— Nu mai face pe ofuscatul, ştim amândoi prea bine că profiţi de orice ocazie ca să chiuleşti de la antrenamente, îl admonestă Malcolm. Te porţi frumos cu fratele tău sau...

— Sau ce? Mă pedepseşti? Prinţul dădu ochii peste cap. Nu mai pot de frică.

— O s-o informez pe Alfa de lipsa ta crasă de respect faţă de propria familie, îl avertiză Malcolm.

Nolan şovăi, dar, înainte să răspundă, Winter, care fusese tăcută de când îşi făcuse apariţia Nolan, izbucni:

— Am auzit tot felul de zvonuri că prinţul Alfa e un nemernic răsfăţat, dar n-am crezut până acum. Eşti mai rău şi decât mine.

— Ce? spuse Nolan, şi ea se ridică în picioare, cu braţele încrucişate.

— Ai auzit bine! Eşti un nemernic răsfăţat şi egoist care nici măcar nu poate să schimbe două vorbe cu fratele lui fără să se poarte mai rău ca un piranha.

Nolan făcu un pas spre ea, ameninţător.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine? Eu sunt prinţul Alfa...

— Oare? spuse Winter. Pentru că, până nu demult, erai doar un bătăuş cu coroană.

— Îmi pare rău, interveni repede Simon, băgându-se între ei înainte ca Winter să mai spună cine ştie ce. Să şi-l facă duşman pe singurul om căruia i-ar fi putut păsa de mama lui şi să-i ajute era tot ce lipsea. Nu a vorbit serios.

— Ba da, ripostă Winter vehement.

Nolan spumega.

— Vreau să plecaţi. Amândoi.

— Asta nu este decizia ta, spuse Malcolm. Simon este fratele tău, Winter este nepoata

unuia dintre cei mai mari aliaţi ai noştri, iar Orion îi vânează pe amândoi. Dacă n-ar fi ajuns aici la timp, sigur i-ar fi luat prizonieri, sau mai rău... Vor rămâne aici, sub protecţia haitei, până când se va întoarce Alfa şi va hotărî ce e de făcut.

— Dar... începu Nolan.

— Niciun „dar“. Vor sta aici, şi tu îi vei face să se simtă ca acasă. Acum, cere-i scuze fratelui tău şi du-o pe Winter în aripa reptilelor.

Aripa reptilelor? Simon se uită la Winter, dar aceasta îl ignora înadins.

— După ce se instalează, continuă Malcolm, tu şi Winter vă puteţi duce la ceilalţi, la arenă. Să nu vă prind hoinărind cine ştie pe unde!

Nolan deschise şi închise gura de mai multe ori, arătând ca un peşte care se sufocă, pentru ca, în cele din urmă, să mijească ochii sfidător.

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci poate că Winter are dreptate. Poate că nu eşti decât un bătăuş cu coroană.

Nolan se făcu roşu la faţă şi, fără să mai scoată o vorbă, ieşi valvârtej. Winter rânji victorioasă şi porni după el, dar Simon abia dacă îşi putea stăpâni teama. Poate că Malcolm crezuse că le face o favoare, dar umilindu-l în faţa lor nu reuşise decât să li-l facă pe Nolan duşman pe viaţă. Un duşman foarte puternic şi periculos care, spre deosebire de Bryan Barker, îi putea distruge lui Simon viaţa cu adevărat.

Simon dădu să îi urmeze, dar Malcolm închise uşa înainte să apuce să iasă.

— Nu încă, zise el. Mai întâi ai să-mi spui ce căutaţi aici.

Prin urmare, Winter avusese dreptate. Poate că Malcolm era fiul lui Alfa, dar, dacă ar fi avut vreo legătură cu decizia ei de a-i trimite pe şobolani sau de-a o răpi pe mama lui, atunci ar fi ştiut exact de ce se aflau aici. Şi Simon era absolut sigur că, dacă aşa ar fi stat lucrurile, acum ar fi fost închis undeva într-o celulă şi nu l-ar mai fi întâlnit pe fratele lui geamăn într-un birou elegant. Dar asta nu însemna că putea avea încredere în Malcolm. Winter avusese dreptate şi în privinţa asta. Cel mult, Simon putea să intre în rolul pe care Malcolm i-l atribuise deja.

— A încercat să mă răpească o acvilă, răspunse Simon. Darryl şi mama au reuşit s-o ţină departe de mine, dar, după ce am mai stat împreună, au început să ne urmărească nişte păsări. Winter e prietena mea, s-a gândit că vom fi în siguranţă aici.

— Înţeleg. Malcolm se încruntă, şi Simon nu reuşi să-şi dea seama dacă asta însemna că îl crede sau nu. Şi cât de des te întâlneai cu mama ta?

— Aproape niciodată. Începu să-i povestească lui Malcolm despre cărţile poştale pe care i le trimitea în fiecare lună, dar îşi

muşcă limba înainte să-l ia gura pe dinainte. Ea locuieşte aici cu... Nolan?

— Da, spuse Malcolm şi se aşează pe canapea, lângă Simon. Călătoreşte în cea mai mare parte a timpului, dar aici stă când e în oraş.

Gândul că fusese trădat i se strecură în minte ca un şarpe. În tot acest timp, ea fusese de cealaltă parte a parcului. Chiar aici, fiind o mamă bună pentru Nolan, şi nu pentru el.

— Nu înţeleg, bâigui el fără să vrea. I se puse un nod în gât. Dacă a fost aici tot timpul, ar fi trebuit să vină să mă vadă. Nu înţeleg de ce n-a făcut asta.

Malcolm nu spuse nimic câteva secunde, şi Simon înţelese, după faţa lui abătută, că se întreba exact acelaşi lucru.

— O s-o-ntrebăm când o s-apară, zise el, în cele din urmă.

Doar că ea nu avea să apară fără ajutorul lui Simon. Băiatul simţea că îi ard obrajii şi se întoarse ca să se uite mai bine la portretul bărbatului cu păr nisipiu.

— Ştii că e tatăl tău? întrebă Malcolm pe neaşteptate. Luke. Era mai mare ca mine şi mai mic decât Darryl. Mereu ne-a ţinut uniţi.

Simon se holbă îndelung la pictură. Luke. Pe tatăl lui îl chema Luke. Era mai scund decât Malcolm şi Darryl, avea părul şi ochii mai deschişi la culoare şi un zâmbet strengăresc, care ar fi părut nefiresc pe faţa oricăruia dintre

fraţii săi. Dar Simon semăna cu el, şi gândul acesta îi făcu inima să-i bată mai tare.

Toată viaţa se întrebase cum arăta tatăl lui, iar acum...

— Nu ştiai de Nolan, nu-i aşa? întrebă Malcolm.

Simon clătină din cap. Şi, deşi acesta era adevărul, îl durea mai mult că mama şi unchiul lui nu avuseseră încredere în el să-i spună cine este cu adevărat.

— Cred că Nolan o să mă urască, nu? spuse el.

Malcolm se uită la pictura cu Darryl.

— Uneori, fraţii nu se înţeleg prea bine.

Simon simţi că i se usucă gura. Probabil că unchiul lui îl căuta înnebunit prin oraş, dar el n-avea ce face altceva decât s-o găsească pe mama lui şi apoi să fugă de-acolo cât mai repede.

— Haide, spuse Malcolm serios. Trebuie să vorbesc cu Alfa, şi nu am de gând să te las singur aici. Doar să-ţi laşi lucrurile mai întâi.

Malcolm porni înapoi spre zona de zi, cu Simon ţinându-se după el cu inima îndoită. Acum privea cu alţi ochi holul acela imens – era locul în care trăia mama lui. Şi fratele lui.

Fără el.

Un ghem de resentimente i se rostogoli în stomac. De ce îl alesese pe Nolan? Greşise el cu ceva? Nu avea să primească un răspuns decât după ce o găsea, aşa că, deşi se simţea

rănit şi furios, trebui să-şi ţină gura şi să-l urmeze pe Malcolm spre scara de sticlă în spirală. Urcară la etajul al doilea, apoi la al treilea, şi tocmai când Simon începu să se simtă prea ameţit ca să mai facă vreun pas, ajunseră, în sfârşit, la destinaţie.

— Pe aici, îl anunţă Malcolm, deschizând altă uşă, dincolo de care se afla un dormitor opulent, destul de mare cât să încapă înăuntru apartamentul în care locuise cu Darryl şi să mai şi rămână ceva loc liber.

În mijloc trona un pat cu baldachin şi perdele aurii, iar în şemineul din colţ trosneau jucăuş nişte lemne, în ciuda căldurii de sfârşit de vară.

Simon îşi puse rucsacul jos, dar Malcolm nu dădu niciun semn că ar avea de gând să plece.

— Ăăă... am nevoie la toaletă, spuse Simon.

Malcolm dădu din cap spre altă uşă.

— E o baie comună cu camera lui Nolan, aşa că ai grijă să nu ieşi pe cealaltă uşă. Şi să nu stai prea mult, adăugă el, ieşind, în cele din urmă, din cameră.

Imediat ce rămase singur, Simon puse rucsacul pe o canapea de piele. Desfăcu fermoarul şi scotoci printre şosete până îl găsi pe Felix.

— Mai trăieşti? îi şopti şoricelului.

Felix dădu din cap.

— Chiar ai un frate?

Simon se încruntă.

— Să nu te-apropii de el, bine?

— Dincolo am stat un an, şi unchiu-tău nici nu m-a simţit, zise Felix. Mă descurc eu şi cu pişpirică ăsta.

Simon zâmbi pentru prima oară de când începuseră să se întâmple toate nenorocirile, dar veselia i se şterse repede de pe chip.

— O să am nevoie de ajutorul tău când o să mă duc s-o caut pe mama, zise Simon. Malcolm nu ştie nimic de şobolani, şi mă îndoiesc că Nolan ar şti ceva. Probabil că Alfa o ţine undeva unde să nu poată ajunge nici ei la ea.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, promise Felix. Ai grijă de tine şi ciuleşte bine urechile după orice informaţie care ne-ar putea ajuta s-o găsim sau să ne dăm seama ce se petrece aici. Trebuie s-o fi capturat Alfa cu un motiv.

— Ca să ajungă la mine, spuse Simon, dar şoricelul clătină din cap.

— Poate, dar nu s-ar fi chinuit atât dacă n-ar fi avut nevoie de ea în persoană. Ai uitat că locuieşte aici? îi aminti Felix. Dacă ne dăm seama de ce o ţine Alfa prizonieră, o să înţelegem mai bine cu avem de-a face.

— Simon? se auzi glasul lui Malcolm de dincolo de uşă. Cu cine vorbeşti?

Felix fugi după canapea.

— Singur, strigă Simon şi deschise uşa. Scuze, aşa m-am obişnuit.

Malcolm cercetă camera cu privirea şi în clipa aia semăna atât de mult cu Darryl, că Simon simţi un fior de vinovăţie.

— Bine. Eşti gata?

Simon dădu din cap şi îl urmă pe Malcolm afară din cameră.

Ura să-l pună pe Felix în pericol, chiar şi puţin, dar, cum Malcolm îi urmărea, practic, orice mişcare şi Winter era izolată în zona reptilelor, avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi dacă voia să-şi mai vadă vreodată mama – şi să afle de ce îl ţinuse ascuns toată viaţa.

10 Ierarhii

Simon îl urmă pe Malcolm în jos pe scara în spirală şi apoi în hol. Noul său unchi întorcea deseori capul ca să se uite la el, de parcă ar fi încercat să se convingă că toate astea se întâmplau cu adevărat. Simon îl înţelegea, pentru că şi el simţea la fel.

— Biroul meu se află la etaj, spuse Malcolm. Poţi să te uiţi la ce se petrece în arenă cât vorbesc eu cu Alfa.

— Ce e arena, mai exact? întrebă Simon.

— Este locul în care elevii se antrenează să se transforme, răspunse el, croindu-şi drum printre copaci. Dacă Alfa hotărăşte să rămâi, în

curând vei face şi tu acelaşi lucru. Te-ai transformat deja?

— Ă... Simon şovăi. Mama a spus că mă voi transforma în curând.

Malcolm îşi trecu mâna prin părul scurt, alt gest care lui Simon îi aminti mult de Darryl.

— Am înţeles, zise el. Ceilalţi s-au transformat deja, aşa că, dacă nu vrei să te pricopseşti cu vreo cicatrice care să ne ajute să vă deosebim mai bine, sfatul meu ar fi să nu calci pe nimeni pe bătături. Ai înţeles?

Simon dădu din cap, aşa că Malcolm porni pe coridorul care înconjura întreaga şcoală.

— Zona reptilelor se află în capătul holului, spuse unchiul său în timp ce Simon grăbi pasul în urma sa. Să nu te duci acolo decât dacă ţii neapărat, iar dacă te duci totuşi, fii cu băgare de seamă. Nu avem prea mult antivenin.

— Cum e acolo? întrebă Simon, amintindu-şi de pădurea şi acvariul din celelalte zone.

— E deşert. După treizeci de secunde înăuntru, următoarele trei săptămâni trebuie să stai să-ţi scoţi nisipul şi din locuri pe care nu ştiai că le ai. Apoi e zona insectelor, de cealaltă parte a holului de la intrare. Nici măcar eu nu mă aventurez pe-acolo. Au umplut toată zona cu un labirint de pânze din care n-ar putea să scape nicio fiinţă umană.

— Sună groaznic, spuse Simon.

— Nu e nicio distracţie, recunoscu Malcolm. Insectele sunt spionii regatelor animalelor şi nu

prea îi au la inimă pe ceilalţi animaformi. Nici eu nu i-aş avea, dacă aş fi cât o insectă. Dar, indiferent cât de nesociabile şi viclene ar fi, noi primim elevi talentaţi din toate regatele prietene.

— Cu excepţia păsărilor, spuse Simon.

— Da, păi, nici nu prea vor să fim prieteni, nu? Doar nu-ţi închipui că Orion voia să te invite la un ceai.

Orion încercase să-l protejeze de haită, dar Simon nu putea să-i spună asta. În schimb, îl urmă pe Malcolm pe o altă scară în spirală. Auzea vag nişte urale, dar nu-şi dădea seama din ce parte veneau.

— Dacă insectele sunt spionii regatelor animalelor, atunci mamiferele cum sunt?

— Neînfricate. Competitive. Curajoase. Malcolm făcu o pauză când ajunse la balcon, ca să-l aştepte şi pe Simon. Noi suntem războinicii tuturor celor cinci regate. Cei care au jurat să-i apere pe toţi. Facem orice pentru a-i apăra pe cei lipsiţi de apărare.

Iar asta însemna că aveau cel mai mare control asupra celorlalte regate. Simon se gândi că, dacă Bryan Barker ar fi fost animaform, atunci ar fi făcut parte din rândurile lor. Dar era sigur că nu toate mamiferele erau rele. La urma urmelor, Darryl era lup.

Pe de altă parte, Simon nu voia să fie de partea unchiului său.

— Şi peştii? întrebă el.

— Chiar ai o droaie de întrebări, nu-i aşa? Încruntându-se, Malcolm îl conduse în cercul interior al vizuinii. O societate complet militarizată. Pun mare preţ pe hărnicie, ascultare şi cooperare, sunt străjerii oceanelor şi ne protejează tărâmul de intruşi. Sunt conduşi de un general, nu de un Alfa. Insectele au o regină, adăugă el. Păsările au un domn. Reptilele au un sfat, deşi sunt nomade şi se întâlnesc rareori.

— Nomade?

— Adică nu trăiesc în grupuri, de obicei, aşa ca noi. Preferă să hoinărească singure şi să trăiască după propriile reguli. Sunt genul relaxat, creativ. După tonul lui Malcolm, era clar ce părere avea despre reptile. Nu-s bune în luptă, dar majoritatea sunt veninoase, aşa că sunt de folos. Pe-aici.

Malcolm îl conduse pe Simon pe alt coridor de piatră, pe ai cărui pereţi atârnau alte portrete de animale, care păreau din cărţile poştale pe care i le trimisese mama lui. Trecură pe lângă mai multe uşi care aveau diverse plăcuţe cu nume, dar Simon nu recunoscu decât unul singur, din capăt: „Malcolm Thorn“.

— Stai aici. Malcolm întoarse repede capul spre o fereastră care ocupa aproape tot peretele. Arena e chiar acolo. Te poţi uita, dar să nu intri şi să ai grijă să nu te vadă nimeni.

Malcolm dispăru în biroul său, şi Simon se apropie tiptil de fereastră, prefăcându-se interesat. În stânga erau o uşă care dădea spre o platformă şi o altă scară, care ducea spre ceea ce părea o groapă uriaşă cu nisip. În jurul acesteia se aflau rânduri-rânduri de scaune, pe care păreau că se înghesuiseră toţi elevii şcolii, ca să vadă antrenamentele. În centru, o viperă se ridica ameninţătoare spre un urs speriat, care semăna extrem de mult cu Tomas.

Înainte să fie captivat de luptă, Simon auzi vocea lui Malcom de dincolo de uşă, destul de tare încât să poată înţelege ce spunea.

— ... ştii ceva despre asta?

— Sigur că nu, răspunse o femeie pe un ton afectat. Alfa. Simon se apropie tiptil de uşa biroului, atent să nu facă vreun zgomot. O să cred că Darryl trăieşte când o să-l văd eu cu ochii mei. Dar gemeni... Şi spui că celălalt o cunoaşte pe Isabel?

— Simon. Da, răspunse Malcolm. Orion i-a atacat, şi Isabel nu s-a întors. Am nevoie de tine aici.

— Nu pot grăbi summitul ăsta, dacă vrem să rămânem aliaţi cu Văduva Neagră, zise Alfa. Dacă vrei să ţi-o faci duşman, n-ai decât. Dar, după ce vom ajunge la o înţelegere, în două zile o să fiu aici.

Malcolm mârâi.

— Stolul zboară în cerc deasupra grădinii zoologice, şi au început să atace din ce în ce mai des...

— Când mă-ntorc, o să-i scot pe băieţi din oraş şi o să-i duc pe teritoriul mamiferelor, spuse ea. Dacă fratele tău aşa-zis mort a izbutit să-l protejeze pe băiatul ăsta atâţia ani, sunt convinsă că şi tu o să fii-n stare să-l supraveghezi pân-atunci. Sau Darryl a reuşit şi din mormânt să fie mai bun ca tine?

Malcolm rămase tăcut câteva secunde.

— Două zile. Nu-l lăsa să-ţi scape din ochi.

Paşii grei ai lui Malcolm răsunară prin birou, şi Simon se grăbi înapoi la fereastră, încercând să pară că pân-atunci ar fi urmărit ce se petrece în arenă. Două zile. Avea două zile la dispoziţie până se întorcea Alfa ca să-i ducă pe el şi pe Nolan afară din oraş, cu siguranţă într-un loc în care nici măcar Orion nu l-ar mai fi putut ajuta. Dacă voia să-şi mai vadă mama vreodată, trebuia s-o găsească până atunci.

Malcolm se apropie de Simon, lângă fereastră, şi se uită în jos, spre arenă. Ursul şi vipera plecaseră deja, iar în locul lor se aflau acum doi elevi care îşi dădeau târcoale unul altuia încet, pe nisip.

Nu părea o luptă interesantă. Primul băiat era aproape de două ori mai mare decât celălalt, care avea o glugă pe cap şi era atât de pricăjit, că, pe lângă el, până şi Winter părea uriaşă.

Simon se încruntă.

— E corect?

— Probabil că nu, spuse Malcolm cu o privire însetată de sânge. Uită-te, să vezi ce se întâmplă mai departe.

În cele din urmă, elevul mai mare atacă. Dar celălalt elev se feri, şi primul ateriză cu faţa în nisip.

O coadă împletită lungă, roz, ieşi de sub gluga elevului mic de statură, şi Simon rămase cu gura căscată. Era o fată.

Băiatul se ridică încet, arătându-şi dinţii şi mârâind atât de tare, că îl auzi şi Simon prin uşa deschisă. Apoi scoase un răget fioros, şi se transformă dintr-odată într-o puma.

— O s-o omoare! exclamă Simon, căutând înnebunit cu privirea prin mulţime pe cineva care ar fi putut s-o ajute. O zări pe Winter pe rândurile de bănci de sus, stând separat de restul elevilor, în timp ce Nolan stătea mai aproape de arenă, înconjurat de un grup de băieţi care ovaţionau. Dar prinţul nu scanda, ci părea plictisit, de parcă ar fi văzut în fiecare zi cum o felină uriaşă devorează o fată pe jumătate cât ea.

Prea bine. Dacă Nolan nu voia s-o ajute, avea să intervină el. Simon o luă la fugă pe uşa deschisă şi ieşi pe balconul de deasupra arenei. Malcolm înjură în urma lui, dar Simon deja coborâse jumătate dintre trepte până

când unchiul lui îl ajunse din urmă şi îl trase de hanorac.

— Nu ţi-am zis să stai ascuns? îl certă Malcolm.

Unii elevi îi observaseră şi îi arătau cu degetul în timp ce şuşoteau între ei. Malcolm bombăni.

— Minunat. Până mâine o să ştie de tine toate cele cinci regate.

— Nu-mi pasă, i-o tăie Simon. Trebuie să-l opreşti.

— Iar tu trebuie să aştepţi să vezi ce se întâmplă mai departe.

Simon se zbătu să scape din strânsoare, dar Malcolm era prea puternic. În cele din urmă, nu avu încotro şi trebui să renunţe şi să privească lupta. Aproape toată lumea se holba acum la el, dar Simon nu-i băgă în seamă şi se concentră la ce se întâmpla în arenă. Puma se repezi s-o muşte pe fată, dar aceasta părea paralizată şi nu-şi lua ochii de la adversar.

Lui Simon îi bubuia inima în piept.

În cele din urmă, puma atacă. Fata fu de fază şi de data asta şi se feri pentru a doua oară. Cu o viteză şi o putere incredibile, apucă felina şi o învârti în aer, trântind-o apoi la pământ şi punându-i genunchiul pe gât. Puma opunea rezistenţă, lovind-o iar şi iar cu labele sale uriaşe, până când...

Fata dispăru. Felina rămase neclintită, iar mulţimea fu redusă la tăcere. Nolan se îndreptă de spate, cu ochii mari şi lacomi.

— Te predai, Garrett?

Puma mârâi foarte încet, şi Simon se holbă la ea cu gura căscată. Ce se întâmplase?

— N-are niciun rost să mai stai sus, aici, deja te-a văzut toată lumea, zise Malcolm şi îl conduse pe Simon în jos pe trepte, iar paşii lui grei răsunau în zidurile de piatră.

Când ajunseră jos, rămaseră în picioare pe marginea arenei. Simon auzea zumzetul de şoapte, acum, că toţi ochii erau aţintiţi spre el. Nolan era singura persoană care nu îl privea. În schimb, se uita foarte grav la puma care zăcea la câţiva metri de Simon şi Malcolm.

Nu se mişcase din loc.

— Ia zi, Garrett, spuse Malcolm. Mândria sau viaţa?

Felina mârâi din nou, dar, în cele din urmă, mormăi:

— Mă predau.

De după urechi se ivi un păianjen negru şi strălucitor, care traversă apoi nisipul. De îndată ce ajunse în mijlocul arenei, se transformă într-o fată cu părul roz. Acum, că Simon se afla mai aproape, observă că fata avea pe braţ o banderolă neagră pe care era desenat un păianjen argintiu. În clipa în care privirile li se întâlniră, fata ezită câteva clipe.

— Nu se poate, spuse ea zâmbind până la urechi. Cred că glumeşti.

— N-a fost rău, Ariana, spuse Malcolm, ignorând înadins reacţia ei. Încă un meci înainte de cină. Pe cine alegi?

Nimeni nu se oferi voluntar, deşi Simon nu era sigur dacă motivul era că nimeni nu voia să se lupte cu Ariana sau că erau prea ocupaţi să se holbeze la el. Malcolm părea că se descurcă de minune să pară relaxat, dar tot încruntat era.

— Cine-a mai rămas? întrebă Nolan cu un zâmbet superior. Deja a pierdut toată lumea în faţa ei, de cel puţin două ori.

Puma Garrett se transformă înapoi într-un băiat uriaş şi se ridică în picioare, roşu la faţă. Se uită la Simon, dar nu păru la fel de surprins ca ceilalţi. Probabil că Nolan îi povestise deja că avea un frate, îşi zise Simon în sinea lui.

— Ariana nu este invincibilă, spuse Garrett. Dacă apuci s-o calci unde trebuie...

— Mai vrei o rundă, Motanule Încălţat? întrebă Ariana.

— Păianjen sau nu, te pot doborî la orice oră.

— Destul, interveni Malcolm. Nu suntem aici ca să ne umflăm muşchii, ca să-i tachinăm sau să-i intimidăm pe ceilalţi. Suntem aici ca să păstrăm pacea între regate, iar asta nu se poate întâmpla dacă luăm întrecerile astea personal, în loc să învăţăm din ele. Aţi înţeles?

Ariana încuviinţă din cap, iar Garrett dădu cu piciorul în nisip şi se duse lângă ceilalţi elevi de pe marginea arenei. Apoi se uită atent la Simon şi se aplecă să-i şoptească ceva la ureche lui Nolan.

— Bine, încheie Malcolm uitându-se în tribună. Acum, cine are curaj să mai încerce o dată?

Câţiva elevi se foiră pe loc, stânjeniţi. Alţii, care se holbaseră până acum la Simon, băgară brusc capu-n pământ. Simon se gândi că erau aproape o sută de elevi – unii de şaisprezece, şaptesprezece ani, şi toţi purtau banderole pe care era desenată silueta argintie a unui prădător. Lupi, vipere, păianjeni, urşi, viespi, scorpioni, pantere, ba chiar şi nişte rechini şi câteva pisici-de-mare. Nu prea ştia cum ar fi putut să lupte aceştia din urmă pe uscat, dar nu era cel mai bun moment să întrebe. În schimb, căută cu privirea banderole cu delfini, încercând să-l găsească pe Jam.

— N-are niciunul curajul să se mai bată o dată cu Ariana? întrebă Malcolm. Aşa uşor aţi renunţat cu toţii?

— Ce zici de Simon? se auzi glasul lui Nolan. Aş vrea să văd ce poate.

Ariana îşi băgă coada sub cămaşă şi rânji.

— Sigur, dacă ţi-e poftă de pulpiţe de pui...

Lui Simon nu-i păsa cât de micuţă părea. Dacă fata asta putea doborî unul dintre cele mai puternice animale din regatul mamiferelor,

atunci avea dreptate. El chiar n-avea nicio şansă.

— O să mă omoare, spuse Simon.

— Nu trebuie dacă nu vrei, îi spuse Malcolm şi îi puse o mână pe umăr. De fapt, cred că ar fi mai bine să nu.

— Ţi-e frică de păianjeni? îl tachină Nolan. Băieţii din jur izbucniră în râs, şi Simon se făcu roşu la faţă. Dacă accepta provocarea, era mai mult ca sigur că Ariana avea să-l doboare într-o clipită şi că avea să ajungă de râsul întregii şcoli. Dar măcar dovedea că îşi dorea să fie ca ei. Nimeni n-ar mai fi putut spune atunci că e un laş.

— E OK, spuse Simon, eliberându-se de sub mâna lui Malcolm. O să lupt.

— Eu, una, sunt cea mai fericită când pot să fac câteva bube.

Ariana îşi ocupă poziţia în celălalt colţ al arenei. Îl privi pe Simon ca o maniacă şi îi mai aruncă un rânjet.

Avea să moară.

11 Care pe care

— Mult noroc, îi ură Malcolm şi-l bătu pe umăr. Nu trebuie decât s-o forţezi să se predea. Şi să n-o omori.

— Dar ea are voie să mă omoare? întrebă Simon.

— Numai dacă o laşi tu.

— Te rog, spune-mi că nu se poate, zise Simon cu jumătate de gură, în timp ce Malcolm se aşeza în tribună.

— Ba sigur că se poate, îi răspunse Ariana cu un zâmbet plin de superioritate. Sunt o văduvă neagră. O singură muşcătură, şi eşti pa.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine, mersi frumos, i-o întoarse Simon.

Nisipul aluneca sub tălpile lui. Abia se mai ţinea pe picioare.

Înainte să stea prea mult pe gânduri, cineva suflă într-un fluier. Începea lupta. Ariana începu să-i dea târcoale şi, neştiind ce să facă, Simon încercă s-o imite. Fata se mişca uşor pe nisip, dar Simon se împiedica mereu şi era nevoit să-şi găsească echilibrul.

— Aşadar, tu ce eşti? îl întrebă Ariana. Lup, aşa cum zice că e şi Nolan?

— Sunt om, răspunse Simon. În momentul ăsta, cel puţin.

— Şi când o să te atac?

— Probabil c-o să rămân om.

Asta dacă nu cumva corpul lui se hotăra să se transforme în cel mai prost moment posibil. Ceea ce, având în vedere ce noroc avusese azi, nu l-ar fi surprins deloc. Ariana miji ochii şi se apropie de el. Simon încercă să se îndepărteze, dar ea era mereu acolo, la doar un pas distanţă.

— Haide, spuse fata. Tu ştii ce sunt.

— Chiar crezi că o să renunţ la singurul avantaj pe care-l am? spuse Simon. Oricum o să câştigi. Nu-ţi face probleme.

— Nu-mi fac, spuse ea, dar în glasul ei se simţi o emoţie care nu existase înainte.

— Mai puţină vorbărie şi mai multă luptă, le strigă Nolan pe un ton autoritar.

Ariana se încruntă, semn că remarca asta îi plăcu la fel de mult ca lui Simon.

— Cum doreşte Măria Sa găgăuţă, spuse ea, şi, până să apuce Simon să clipească, zbură spre el.

Simon încercă să se ferească din calea ei, aşa cum făcuse ea cu Garrett, dar fata îl prinse de hanorac şi îl răsuci, aşa că Simon căzu tare pe spate. Tot aerul părea să-i fi ieşit din plămâni şi se strădui să respire.

Ariana nu-l slăbi deloc. Încercă să-l ţintuiască la pământ, dar Simon se aştepta la mişcarea asta din partea ei. Încă răsuflând greu, o împinse de pe el şi se ridică în picioare, chinuindu-se să-şi ţină echilibrul.

— Eşti mai slab decât am crezut, zise Ariana. Avansă spre el. Poţi să te predai şi în clipa asta, să ştii.

Şi să rişte ca toţi elevii să-l trateze ca Bryan Barker? Cum făcuse Colin? Asta era exclus. Simon îşi ridică mâinile ca să se apere, pregătit pentru un nou atac. Sau, cel puţin, cât de pregătit putea el să fie.

— Vai, uită-te la tine, tu chiar te străduieşti! Ce drăguuuuuţ! Ariana părea că dansează în jurul lui. Ce-ai de gând să faci? Crezi că mă poţi omorî cu privirea?

— Ceva de genul, da, o tachină Simon, dar îi venise o idee încă de când începuse ea să-i vorbească.

De data asta, când Ariana se năpusti asupra lui, Simon o lăsă să ajungă la el. În timp ce se rostogoleau pe nisip, se întoarse şi o ţintui locului. Îşi lăsă genunchiul pe abdomenul ei şi braţul pe gât, aşa cum îl ţinuse Bryan de multe ori. Poate că Simon nu era prea voinic, dar era mai mare decât Ariana şi reuşi s-o ţină la pământ în timp ce ea se zbătea. Nu avea cum să scape. Decât dacă nu cumva... Corpul uman al Arianei începu să se micşoreze mult prea repede pentru Simon. Dar o ţinea bine, şi, în timp ce se transforma într-o văduvă neagră, Simon se pregăti pentru mutarea finală. Luă păianjenul pe sus şi îl prinse bine între palme.

— A mea eşti! exclamă el. Dacă mă muşti, te strivesc. Antivenin există, aşa că voi supravieţui. Dar tu o să mori.

Auzi un şir de înjurături piţigăiate dinspre păianjenul dintre palmele lui, dar ştia şi ea că nu are încotro. La fel şi el.

Toată lumea din tribune amuţise. Mai mulţi rămăseseră cu gura căscată, şi până şi Nolan se holba la ei neîncrezător. În cele din urmă,

Malcolm se ridică şi se duse spre ei, înaintând cu uşurinţă prin nisip.

— Te predai, Ariana? întrebă el.

Păianjenul nu răspunse.

— Nu-ţi dau drumul până nu te predai, o avertiză Simon. Picioarele ei îi gâdilau palmele în timp ce se mişca, iar nevoia de a o arunca îi dădea furnicături în tot corpul, dar îşi ţinu mâinile strâns lipite. Acum, că o prinsese, nu avea de gând s-o lase să-i scape.

În cele din urmă, păianjenul scoase un mormăit:

— Mă predau.

Simon deschise palmele şi o aşeză uşurel pe pământ. Fata se transformă înapoi şi îl îmbrânci cu putere imediat ce ajunse la dimensiunile obişnuite.

— Trişorule! A fost hoţie curată!

— Ba nu, răspunse Simon. În plus, tu eşti cea care i-a învins pe toţi.

— Simon are dreptate, spuse Malcolm. La experienţa pe care o ai, ar fi trebuit să anticipezi această mişcare.

— Dar nici măcar nu s-a transformat.

Malcolm ridică din umeri.

— Uneori, cea mai bună strategie e să rămâi în forma umană, spuse el, ridicând capul ca să li se adreseze şi celor din tribune. Să te bazezi numai pe forma de animal uneori e o slăbiciune, aşa că nu trebuie să uităm că nu suntem doar lupi sau vipere sau păianjeni –

suntem şi oameni şi trebuie să învăţăm să ne folosim abilităţile în ambele situaţii. Simon e aici de mai puţin de o oră, dar l-a învins pe cel mai temut adversar al vostru pentru că i-a studiat punctul slab şi s-a folosit de acesta.

Simon reuşea cu greu să se abţină. Malcolm îl făcea să pară un geniu tactic, când el, de fapt, nu studiase nimic. Fusese doar norocos, atât.

Nolan se aplecă în faţă.

— Se pare că totuşi ai un punct slab, păianjeniţo, spuse el. N-are niciun rost să fii aici, dacă nu te poţi apăra împotriva cuiva atât de jalnic ca el.

Băieţii din jurul lui izbucniră în râs şi începură s-o batjocorească. Ariana se făcu roşie la faţă şi porni valvârtej spre uşa pe care probabil se ieşea din arenă. Când trecu pe lângă Simon, îl fulgeră cu privirea.

— Nu-mi pasă cine eşti. Dacă mă mai umileşti vreodată, te muşc! Şi atunci nu vom mai avea niciun antivenin care să te salveze.

Băieţii continuară să râdă, şi, când fata se făcu nevăzută, Simon se posomorî. Voise doar să le arate că e la fel de bun ca ei. Dar oare nu la fel făcuse şi Colin când încercase să-l impresioneze pe Bryan Barker?

Şi iată cum se sfârşise totul.

— Destul! strigă Malcolm. Antrenamentul s-a încheiat. Toată lumea la sala de mese.

Simon se dădu la o parte din calea elevilor care se îmbulzeau. Mulţi dintre ei îşi dădeau coate şi se împingeau ca să-l vadă mai bine când treceau pe lângă el. Simon le simţea privirile aţintite asupra lui, şi obrajii îi luară foc. Tot un ciudat era, exact ca la şcoală.

Malcolm veni lângă el şi nu trebui decât să se uite urât o dată ca să îi împrăştie pe elevi.

— Data viitoare când nu îmi asculţi ordinele te pun să lupţi cu Garrett. El nu va mai fi la fel de uşor de învins.

Simon se strâmbă la gândul că s-ar putea întâlni vreodată cu ghearele pumei.

— Am crezut c-o s-o rănească.

— Chiar şi aşa, vreau să mă asculţi. Şi, în locul tău, aş fi cu băgare de seamă de acum înainte. Ariana nu suportă prea bine înfrângerile, iar eu nu pot fi mereu lângă tine ca să te apăr. Sala de mese e în direcţia aia.

Winter îi aştepta pe hol şi o luă pe lângă Simon, în timp ce Malcolm îi conducea pe un coridor plin de iarbă. Simon îi aruncă o privire întrebătoare, dar ea clătină din cap. Dacă apucase s-o caute pe mama lui, atunci nu găsise nimic.

Spre uimirea lui Simon, sala de mese de aici şi cantina ternă de la Kennedy Middle School nu aveau nimic în comun. Sala de mese arăta ca un restaurant şi avea un bufet cu de toate aşezat la perete. Elevii nu îşi umpleau farfuriile doar cu pui şi pizza, ci şi cu cheeseburgeri,

friptură de vită, cartofi şi sos, un curcubeu de fructe şi legume şi o chestie aşezată pe un pat de gheaţă, care semăna ciudat de mult cu sushi.

— Staţi aici până mă întorc să vă iau, le zise Malcolm. Dacă vă face cineva probleme, o să aibă de-a face cu mine.

Simon nu era prea convins că asta avea să folosească la ceva, dar dădu din cap oricum. Imediat ce plecă Malcolm, îi spuse în şoaptă lui Winter:

— Acum ar trebui s-o căutăm pe mama, cât mănâncă toată lumea.

— Ăsta e planul tău măreţ? întrebă Winter sarcastic. Am fost luaţi prizonieri de o haită de lupi morţi de foame doar ca să poţi tu să arunci un ochi în clasele goale?

— Nu mă aşteptam la asta, OK? spuse Simon. Credeam... Nu ştiu ce am crezut. Dar pur şi simplu n-am putut să stau acolo şi s-aştept s-o salveze Orion pe mama. Şi se mai întoarce şi Alfa în două zile şi-o să ne ducă pe mine şi pe Nolan pe teritoriul mamiferelor, aşa că...

— În două zile? repetă Winter.

Simon dădu din cap.

— Am auzit-o vorbind cu Malcolm. Dacă n-o găsesc pe mama pân-atunci înseamnă că nu o voi mai vedea niciodată. Trebuie să fac ceva.

Winter oftă şi îşi dădu părul negru după ureche.

— Nu e bine să te duci singur. Toată lumea din vizuină vorbeşte despre tine, şi, dacă n-o să te mai vadă pe-aici, toţi o să se-ntrebe de ce.

Simon şovăi. Winter avea dreptate, deşi nu-i convenea deloc s-o recunoască.

— L-am trimis pe Felix să cerceteze împrejurimile, şopti el. Poţi verifica tu în aripa reptilelor, să vezi dacă există camere secrete sau vreo ieşire de-aici? Nu se poate să fie una singură.

— Bineînţeles că nu, spuse Winter. Acum ţi-ai dat şi tu seama?

El ridică din umeri.

— Oricum, de ce te-a trimis Malcolm acolo?

Ea se încruntă şi îşi încrucişă braţele.

— Mama era din regatul reptilelor, mormăi ea, de parcă tocmai i-ar fi dezvăluit un secret de familie îngrozitor. Nu le-am putut spune numele adevărat, aşa că m-am gândit să li-l dau pe-al ei. Ea a fugit de-acasă şi nu le-a spus niciodată că s-a măritat cu unu' din regatul păsărilor, tocmai ca să fim în siguranţă.

— Stai o clipă, spuse Simon. Dacă mama ta a fost reptilă, asta înseamnă că şi tu eşti... hibrid.

Winter se opri brusc şi se întoarse spre el.

— Dacă mă pârăşti, îi spun lui Malcolm de şoarecele ăla idiot.

Simon făcu ochii mari.

— Nu spun nimic! Nu-mi pasă ce eşti. În plus, mi se pare tare să faci parte din două regate...

— Simon?

Un băiat blond, cu ochelari, se apropie de ei, şi Simon văzu imediat delfinul de pe banderola lui.

— Jam? întrebă el precaut.

Băiatul se lumină la faţă.

— Ţi-ai amintit de mine!

— Cam greu să te uit, spuse Simon. N-am mai vorbit niciodată cu un delfin.

Jam radia de bucurie.

— Mă gândeam că, la cât de important eşti acum... Toată lumea vorbeşte despre tine, să ştii.

Dădu din cap spre mese şi, ca la un semn, mulţi elevi făcură linişte când Simon se uită la ei. Minunat.

Îşi drese glasul.

— Ăăă, Jam, ea e prietena mea, Winter. Winter, el este...

— Benjamin Fluke. Majoritatea îmi spun Jam. Întinse mâna şi aşteptă ca Winter să facă la fel. Eşti foarte drăguţă.

— Şi tu arăţi ca o bufniţă, spuse Winter, deloc încântată că fuseseră întrerupţi. „Jam“ e o prescurtare de tot râsul pentru „Benjamin“. Nici măcar n-are noimă.

Simon deschise gura ca să îi ceară scuze în numele ei, dar Jam ridică sfios din umeri când

deveni clar că Winter nu avea de gând să-i strângă mâna.

— Surorilor mele le place mult să mă pună în tot felul de situaţii aiurea, aşa că mama spunea în glumă că sunt mereu în belea[3]. Şi aşa mi-a rămas numele.

Winter nu păru deloc impresionată, dar, spre uşurarea lui Simon, măcar nu mai comentă.

— Mie îmi place, spuse el.

— Mulţumesc. Şi mie. Staţi la o masă anume? Puteţi să staţi cu mine, dacă vreţi. Asta dacă nu vreţi să staţi cu mamiferele terestre. Dar ele nu vă simpatizează prea mult.

— Nici eu nu le simpatizez, aşa că e OK, zise Simon. Dacă e loc, o să stăm cu tine.

— Întotdeauna e. Jam luă o farfurie din capătul bufetului şi se duse direct la peşte. Vouă ce vă face cu ochiul? Am auzit că sunt buni cartofii prăjiţi, dar nimic nu se compară cu sushi. Să luaţi şi voi.

Deşi Simon refuză politicos porţia de sushi, restul mâncărurilor arătau chiar mai bine decât miroseau, şi, după ce îşi umplură farfuriile şi îşi luară şi ceva de băut, porniră toţi trei spre o masă. Dar, înainte să ajungă la ea, le ieşi în cale Nolan, alături de câţiva băieţi mari, printre care şi Garrett.

— O, uitaţi, s-au găsit rataţii între ei, spuse Nolan. Ce drăguţ!

Zâmbetul lui Jam pieri şi începu să strângă tava atât de tare, încât apa începu să tremure în pahar.

— Salut, Nolan. Felicitări că ai un frate. Trebuie să fie tare.

Simon îşi dădu imediat seama că Jam spusese exact ce nu trebuia, pentru că Nolan se întunecă la faţă şi îşi încleştă pumnii la fel cum făcea şi el când se enerva.

— Nu am niciun frate! urlă Nolan.

Jam se încruntă şi se uită la Simon.

— Dar...

— Am spus că nu am niciun frate!

Şi, ca din senin, Nolan îi împinse tava lui Jam pe piept, vărsându-i apa pe haine şi zdrobindu-i mâncarea de cămaşă.

Toată sala de mese se cufundă în tăcere. Jam rămase neclintit, înmărmurit şi palid, şi Simon nu se putut gândi decât la vremurile în care Bryan Barker îi făcea şi lui exact la fel, în văzul tuturor.

Simţi nodul din piept ca un cărbune încins care îl ardea pe interior şi, fără să se gândească, luă laptele cu ciocolată de pe tava lui şi i-l turnă lui Nolan în cap.

— Ce... bâigui Nolan, în timp ce laptele i se prelingea pe urechi şi pe cămaşă, şi începu să rânjească ameninţător.

Se repezi şi îl trânti pe Simon la pământ, sfâşiindu-i cămaşa şi trăgându-l de păr. Fiecare por al lui Simon îl îndemna să se apere, dar,

indiferent cât ar fi meritat Nolan baia aceea, era totuşi fratele lui, şi Simon nu putea să-l lovească. Auzi un glas îndepărtat care striga la Nolan să se oprească, dar nu putu decât să îşi ascundă faţa de pumnii lui Nolan şi să-şi apere pieptul cu genunchii, la fel cum făcuse şi mai devreme în după-amiaza aceea, când îl atacase Bryan.

— No-lan, No-lan, No-lan! scandau celelalte mamifere.

Simon întredeschise ochii şi văzu că se strânseseră în cerc în jurul lor. Mai mulţi elevi se transformaseră în animale, iar Simon zări printre ei o puma şi doi coioţi. Fără îndoială că ar fi sărit cu ghearele la el dacă ar fi încercat să riposteze, dar, atât timp cât îşi păstra calmul, singurul care se agita era Nolan. Nici măcar nu îl lovea foarte tare – nici nu se compara cu bătăuşii din clasa a opta, care aveau ani întregi de practică la activ. După cum gâfâia Nolan, Simon bănui că era prima dată când bătea pe cineva de unul singur.

— Destul!

Un urlet fioros puse capăt ovaţiilor, şi elevii se retraseră pentru a le face loc lui Malcolm şi celor trei lupi imenşi care îl însoţeau. Nolan nici nu-i băgă în seamă şi îşi strânse iarăşi pumnul, gata să lovească.

— Ai auzit ce-am spus? zise Malcolm, apucându-l de ceafă şi ridicându-l în aer.

Unul dintre lupi se apropie de Simon şi îl mirosi.

— Mai trăieşti, căţeluşule? întrebă lupoaica, transformându-se într-o femeie înaltă, cu păr castaniu.

Simon dădu din cap şi se ridică în picioare. Îl durea nasul, şi se mânji de sânge pe mână când se şterse la gură, dar, în rest, era bine.

— Mi-a turnat lapte în cap, în văzul tuturor! se plânse Nolan.

Era roşu la faţă şi avea ochii înlăcrimaţi. Se zvârcoli în strânsoarea lui Malcolm.

— O avea legătură cu mâncarea aia de pe tricoul lui Benjamin? întrebă Malcolm. Nolan deschise şi închise gura. Mă gândeam eu. Voi patru veniţi cu mine. Ceilalţi, terminaţi de mâncat şi duceţi-vă la dormitoare. Cât despre voi... Se uită urât la elevii care se transformaseră, aşteptând ca Simon să riposteze. Dacă mai ameninţaţi vreodată un membru al familiei Alfa, mă voi ocupa personal să nu mai puneţi piciorul în nicio academie pentru animaformi tot restul vieţii.

Cei trei băieţi reveniră la forma umană cu un aer posac, în timp ce Malcolm îl târa pe Nolan din sala de mese. Femeia cu păr castaniu îl atinse pe Simon pe umăr şi porniră împreună în urma lor. Când se uită înapoi, Simon văzu că Winter îl ajuta pe Jam să-şi şteargă mâncarea de pe cămaşă în timp ce-i urmau.

— Au, au, au! se văicărea Nolan, dar Malcolm nu slăbi deloc strânsoarea.

Îl duse cu forţa în holul din aripa Alfa şi, odată ajunşi acolo, îl aruncă pe canapeaua de la perete.

— Nu mai ridici niciodată mâna la fratele tău, ai priceput? mârâi Malcolm deasupra lui. Şi, dacă te prind vreodată că îţi trece prin cap doar, jur c-o să am grijă să fii prizonier, nu prinţ, până la sfârşitul şcolii. Ne-am înţeles?

Nolan se făcu mic între pernele canapelei şi îşi frecă umărul.

— Da, murmură el şi îi aruncă fratelui său o privire atât de răutăcioasă, că Simon simţi un nod în stomac.

— Poftim, ţine asta la nas, îi zise femeia, îndemnându-l să se aşeze în celălalt capăt al canapelei.

Îi întinse o batistă, şi Simon o luă.

— Are nasul spart, Vanessa? întrebă Malcolm, şi ea clătină din cap.

— E doar plin de sânge. Şi nu stă să-i cadă niciun dinte, din câte văd.

— Sunt bine, îi linişti Simon. Nu m-a lovit tare.

Nolan se întunecă la faţă, şi Simon înţelese că nici de data asta nu spusese ce trebuie. Dar nu era sigur că avea să mai aibă vreodată cuvintele potrivite la el din punctul de vedere al fratelui său, aşa că îşi îndreptă privirea spre

Jam, care acum încerca să absoarbă sosul de soia din cămaşă cu un teanc de şerveţele.

— Eşti OK? îl întrebă el.

Jam dădu din cap.

— Sunt bine, dar căpitanul nu va fi prea încântat. Ziua de spălat rufe e abia duminică.

Malcolm începu să se plimbe prin faţa canapelei, scrâşnind din dinţi şi încordându-şi muşchii.

— Voi doi, băieţi... Făcu un gest spre Simon şi Nolan. Puteţi fi cei mai buni aliaţi sau cei mai mari duşmani. Poate că aveţi impresia că v-aţi hotărât deja, dar vă jur că o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să nu mai existe conflicte între voi.

— Dar... începu Nolan.

— Niciun „dar“. Mâine, când o să mergem afară, o să staţi împreună non-stop, s-a înţeles? O să staţi unul lângă celălalt în autobuz. O să staţi împreună cât vom vizita expoziţia şi n-o să vă dezlipiţi unul de altul toată ziua.

Nolan rămase cu gura căscată.

— Toată ziua? Dar...

— Toată ziua, i-o tăie Malcolm. Protestează, şi prelungim la o săptămână.

— Stai o clipă... Mâine ieşim din vizuină? întrebă Simon.

Avea la dispoziţie doar două zile până se întorcea Alfa. Nu putea pleca acum, când nici

măcar nu avusese ocazia s-o caute pe mama lui.

— Tu chiar nimic nu ştii? se răţoi Nolan la el. Este Ziua Unirii. Ziua în care regele animalelor a fost dat jos de la putere. Toată şcoala merge la vechea lui fortăreaţă pentru a sărbători.

Iarăşi numele ăsta. Simon înghiţi cu greu. Nolan avea să-l insulte din nou dacă mai întreba ceva, dar trebuia să afle.

— Cine e regele animalelor?

— Cine... Nolan făcu ochii mari şi îi aruncă lui Malcolm o privire revoltată. Şi tu vrei să stau lipit de ăsta toată ziua?

— Îţi va prinde bine, zise Malcolm şi se întoarse stânjenit. Povestea regelui animalelor e foarte lungă, şi ar fi mai bine s-o lăsăm pe altă dată. Tot ce trebuie să ştii este că a fost un tiran şi că, acum sute de ani, cele cinci regate s-au unit pentru a-l da jos de la putere. Mâine aniversăm victoria şi nu putem lipsi. E cea mai mare sărbătoare a noastră.

— Dar... Credeam că stolul ne va ataca dacă ieşim de-aici, zise Simon.

— Şi eu aş prefera să vă ţin pe amândoi aici, departe de cerul liber, dar în fortăreaţă veţi fi în siguranţă. O să stau mereu cu voi, şi regatul subacvatic deja a fost de acord să sporească efectivele de pază. Dacă Orion îndrăzneşte să vină după tine, atunci va plăti scump pentru prostia lui.

Simon se uită la Winter. Aveau din ce în ce mai puţin timp la dispoziţie. Dacă nu se-ntâmpla să dea norocul peste ei, ziua pe care aveau s-o piardă însemna că avea să le fie şi mai greu s-o găsească pe mama lui.

— Vanessa, ai grijă ca domnul Fluke şi domnişoara Rivera să se întoarcă în dormitoare şi trimite-le cina, spuse Malcolm, iar ea încuviinţă. Nolan, tu ai de făcut teme.

Nolan aproape sări în picioare, o luă la fugă în sus pe scara în spirală şi trânti uşa de la cameră cu un zgomot care răsună în tot holul.

— Iar tu, Simon, continuă Malcolm după o pauză, ai avut o zi grea. Dacă nu te odihneşti, mâine o să fie şi mai rău.

Simon profită de ocazie şi se ridică.

— Ne vedem mâine, îi spuse lui Winter. Fata îi aruncă o privire amuzată, deşi Simon nu înţelegea ce era de râs.

— Aha. Pe mâine.

Ieşi din cameră fără s-o aştepte pe Vanessa şi coti brusc la dreapta, spre aripa reptilelor. Simon o urmări cu privirea, simţindu-se din ce în ce mai neputincios cu fiecare pas pe care îl făcea.

— Vin şi eu mâine, se auzi glasul lui Jam, care mirosea ca restaurantul japonez de la colţul blocului în care locuia Simon. Îmi pare rău pentru nasul tău.

Simon ridică din umeri.

— Mie îmi pare rău pentru cămaşa ta.

— Eh, oricum nu mi-a plăcut niciodată prea mult. Şi, în ciuda a toate câte se întâmplaseră în sala de mese, Jam zâmbi. Ne vedem mâine, Simon.

După ce Vanessa îl conduse pe Jam afară din hol, Simon porni spre scara în spiralã. Dintr-odată, se simţi copleşit de oboseală, de parcă ar fi fost lovit de o gorilă de patru sute de kile. Dar, înainte să calce pe prima treaptă, Malcolm îi puse mâna pe umăr.

— O să le spun să-ţi mai trimită un sandvici, zise el, după care şovăi. Sigur eşti bine?

Simon nu era sigur că avea să mai fie bine vreodată, dar nu ştia dacă îi putea spune asta lui Malcolm.

— Semeni foarte mult cu el, ştiai? Cu Darryl, vreau să spun. Degetele lui Malcolm se încleştară pe umărul lui. Chiar trăieşte?

Simon dădu din cap, şi Malcolm făcu o faţă pe care Simon o cunoştea prea bine. Se părea că nu fusese singurul lovit sub centură de fratele său pe ziua de azi.

— Îmi pare rău că te-a minţit.

— Îmi pare rău că ne-a minţit pe amândoi, spuse Malcolm şi îşi drese glasul. Bine, atunci. Sus cu tine. Dacă Nolan îţi mai face probleme, sunt la două uşi distanţă.

— Crezi că există vreo posibilitate să-i dai de ştire lui Darryl că sunt aici? întrebă Simon, şi îngrijorarea i se zvârcoli în stomac.

Simţise ghemul acela toată ziua, pândind din întuneric, şi acum nu-l mai putea evita. Poate că îşi regăsise familia despre care nu ştiuse niciodată, însă unchiul lui fusese lângă el toată viaţa.

— Deja am trimis un mesager, îi spuse Malcolm. Acum, că ştim că Darryl este în viaţă, îl vom găsi.

Dacă ultimii doisprezece ani dovediseră ceva, asta era că unchiul lui avea un talent desăvârşit de-a se ascunde chiar sub nasul lor. Dar Simon era prea obosit ca să mai facă ceva, aşa că se consolă cu ideea că Malcolm ştia ce avea de făcut.

Când ajunse în camera lui, Simon se gândi o clipă să se prăbuşească în patul cu baldachin fără să se mai schimbe în pijama, dar zări pe pernă o lebădă din origami.

Uită pe moment de oboseală şi luă obiectul de-acolo, ca să se uite la el. Cineva scrisese foarte frumos pe o aripă Deschide-mă, creier de moluscă, cu litere rotunjite, graţioase.

Era de la Winter. Despături lebăda cu grijă să n-o rupă. Pe spatele a ceea ce părea o bucată obişnuită de hârtie scria ceva.

Nu te mai panica – o să ne dai de gol. Dacă mama ta se află aici, o s-o găsim. Ai încredere în mine.

Simon se uită prin cameră, căutând şi alte semne de la ea. Dar, nu se ştie cum, în cele câteva minute în care vorbise cu Malcolm, Winter reuşise să intre în camera lui tocmai din aripa reptilelor, să-i scrie un bilet, să facă din el o figurină complicată apoi şi să dispară fără urmă.

Zâmbi. Nu era singurul care avea secrete, dar măcar avea pe cineva de partea lui.

În engleză, jam înseamnă şi „belea“, „necaz“

12 Regele animalelor

În dimineaţa următoare, Malcolm se ţinu de cuvânt şi îi aşeză pe Simon şi pe Nolan împreună, obligându-i să stea pe scaunele din faţă într-unul dintre cele două autocare ce aveau să-i ducă pe toţi elevii la fortăreaţa regelui animalelor. Simon făcuse tot ce putuse ca să scape de excursie, se prefăcuse şi bolnav, dar Malcolm nici nu voise să audă – ba mai mult, nu reuşise decât să-l facă pe unchiul său să-l supravegheze şi mai atent.

Felix nu apăru deloc în dimineaţa aceea şi, de fiecare dată când Simon încerca s-o întrebe pe Winter dacă reuşise s-o caute pe mama lui, Nolan sau Malcolm era prin preajmă şi trebuia să schimbe rapid subiectul. Ba mai rău, Nolan abia dacă îi adresase două cuvinte, preferând să se uite pe geam, cu mâinile încleştate în

poală. Simon îşi pierduse orice speranţă că fratele lui avea să-l ajute vreodată s-o găsească pe mama lor.

După numai cincisprezece minute, autobuzul se opri lângă un doc privat de pe East River.

— Mergem cu feribotul? întrebă Simon şi îşi puse rucsacul în spate, iar Nolan pufni – primul sunet pe care îl scosese de când plecaseră.

— E o insulă. Ce, credeai c-o să înotăm pân-acolo?

Încercând să se înţeleagă cât mai bine cu fratele său, Simon alese să nu spună nimic.

Un bărbat voinic, cu părul cenuşiu, îi aştepta în faţa unui feribot destul de mare cât să încapă toată şcoala.

Când trecură pe lângă el, Jam îşi îndreptă umerii şi îşi înălţă capul.

— Căpitane, spuse el, după care făcu o pauză destul de lungă pentru a-l saluta.

— Fluke, zise bărbatul. Pe loc repaus, soldat.

Simon îl urmă pe Jam pe pasarelă.

— Pe uscat nu mai pare atât de înfricoşător, spuse el. Are şi mai puţini dinţi, asta sigur.

— E rechinul pe care l-am văzut ieri? întrebă Winter agitată.

— E inofensiv când nu se află în apă, răspunse Jam pe un ton care se voise liniştitor, însă Winter se făcu şi mai albă la faţă.

Nolan protestă când aleseră un loc în partea din spate, la un nivel inferior, cât mai departe posibil de celelalte mamifere, dar ultimul lucru

pe care şi-l dorea Simon era să le dea lui Garrett şi celorlalţi ocazia de a-l arunca peste bord. În cele din urmă, după ce veni şi Malcolm, Nolan încetă cu văicăreala şi rămase bosumflat tot drumul.

— Şi cum e acolo? întrebă Simon în timp ce feribotul se legăna pe valuri.

— Ăsta este primul meu an la academie, aşa că n-am mai fost niciodată, răspunse Jam. Dar ştiu că acolo a fost, la început, vizuina, înainte ca domnul păsărilor să înceapă războiul şi să distrugă o parte din clădire. Acum venim aici doar de Ziua Unirii.

— Când regatele l-au detronat pe regele animalelor, zise Simon, şi Jam dădu din cap. Oricum, cine a fost regele animalelor?

— Nu ştii de regele animalelor? întrebă Jam, căscând ochii la Simon de parcă l-ar fi întrebat cine era preşedintele Statelor Unite.

— E un idiot, se auzi glasul lui Nolan, care se mutase şi mai departe de ei.

Simon nu-i luă în seamă remarca şi ridică din umeri.

— Malcolm mi-a spus că a domnit acum câteva sute de ani.

— Aşa e. A omorât foarte mulţi animaformi care au refuzat să i se supună. Până la urmă, conducătorii celor cinci regate s-au unit pentru a-l da jos, dar am fost exterminaţi aproape toţi în timpul războiului.

— Dar de ce era aşa puternic? întrebă Simon.

Îi venea greu să-şi închipuie cum un singur animaform ar fi fost atât de puternic, încât să învingă o haită de lupi. Sau un stol de păsări.

— Pentru că putea să se transforme în orice animal, răspunse Winter de lângă Simon. Încearcă tu să te lupţi cu cineva căruia pot să-i crească dintr-odată colţi veninoşi sau care se poate scufunda în adâncuri sau zbura în orice moment. Ca să nu mai vorbim de nenumăraţii acoliţi dispuşi să moară pentru el.

— Cu toate astea, regatele au câştigat, în cele din urmă, spuse Jam.

— Şi dup-aia i-au transformat fortăreaţa în prima academie pentru animaformi. Din câte am auzit, e foarte tare acolo. Sora mea mi-a spus că aripa care s-a păstrat are tot felul de artefacte din timpul războiului...

— E o plictiseală totală, interveni Nolan, cu braţele încrucişate. O grămadă de vechituri pe care nu mai dă nimeni doi bani.

— Mie mi se pare tare, spuse Simon, şi Jam îi zâmbi recunoscător.

Dintr-odată, se auzi agitaţie undeva în zona de mijloc a feribotului, şi o fată cu părul roz o zbughi pe o uşă laterală – era Ariana, văduva neagră cu care se luptase Simon cu o zi în urmă. În ciuda zgomotului puternic pe care îl făceau motoarele, tot auzi că îi era rău.

— O să fie OK? întrebă el, în timp ce Vanessa dispăru şi ea pe uşa laterală, probabil ca să se ducă la ea.

— N-a păţit nimic, îl linişti Malcolm din cealaltă parte a culoarului. Stai acolo.

În cele din urmă, Ariana se întoarse. Era verde la faţă şi arăta de parcă era gata-gata să i se facă greaţă din nou. Vanessa o ajută să se aşeze lângă uşă şi-i dădu o pungă de hârtie, iar fata rămase acolo tot drumul, cu capul între genunchi. Simon o urmări cu privirea în timp ce Nolan, Winter şi Jam dezbăteau care regat îi venise de hac, în cele din urmă, regelui animalelor. După ce o învinsese în arenă, Simon era sigur că Ariana nici nu voia să-l vadă înaintea ochilor.

În cele din urmă, feribotul ajunse la destinaţie. Câţiva elevi chiuiră de bucurie şi o zbughiră pe ţărm, iar Simon îi urmă, fiind printre ultimii care coborâră de pe vas. Nolan se dusese la prietenii săi, şi, ca să nu fie nevoit să le suporte tachinările şi şuşotelile întreaga zi, Simon hotărî să rămână mai în spate, cu Winter şi Jam. Planul lui nu avea să funcţioneze toată ziua, dar poate mergea până se mai răcorea Nolan şi...

— Simon, urlă Malcolm de lângă indicatorul pe care scria „Proprietate privată“, făcându-i semn să se ducă lângă fratele său şi celelalte mamifere.

Simon oftă.

— Voi rămâneţi aici, le ordonă Malcolm lui Winter şi Jam. Nu vreau să mai fiţi victime colaterale dacă izbucneşte vreun conflict.

Jam protestă, dar Simon îl linişti şi se duse în faţă, lângă Nolan. Câţiva dintre băieţii mai mari râseră pe înfundate, şi, dacă privirea ar fi putut ucide, Garrett l-ar fi trimis la trei metri sub pământ în mai puţin de o secundă. Simon îşi băgă mâinile în buzunare şi nu-i luă în seamă, iar Malcolm îi conduse pe un drum vechi, pietruit.

Simon se opri uimit când după copaci apăru o pajişte mare.

Fortăreaţa regelui animalelor nu era o simplă cetate – era un castel adevărat, construit din piatră neagră şi fier. Avea câteva etaje şi se întindea pe toată pajiştea, şi, deşi o mare parte din structura principală rămăsese în picioare, aripile castelului erau nişte ruine. Nu era de mirare că şcoala fusese abandonată.

Dar lui Simon îi atraseră atenţia porţile uriaşe de fier, pe care era un blazon ciudat de familiar. Până să apuce să se gândească mai bine la asta, cineva îl îmbrânci din spate.

— Ai grijă! spuse o fată, trecând în viteză pe lângă el.

După o clipă, îşi dădu seama că fusese Ariana. Până să apuce s-o întrebe cum se mai simte, dispăru în mulţimea de elevi, şi Simon trebui să se grăbească pentru a-l prinde din urmă pe Nolan.

Porţile de fier se deschiseră spre un hol care rivaliza cu cele ale castelelor pe care Simon le văzuse în filme, cu tavanul înalt, colţuri întunecoase şi lumini pâlpâitoare care continuau până în inima fortăreţei. Aici nu exista niciun semn de distrugere, deşi Simon avu senzaţia stranie că tavanul se putea prăvăli peste ei în orice moment. Malcolm strigă spre cei rămaşi în urmă să ţină pasul, şi vocea îi răsună în sala imensă.

Se opriră în mijlocul a ceea ce fusese odinioară sala tronului. În toată încăperea erau tablouri cu oameni şi animale şi vitrine de sticlă pline cu artefacte. Tratate de pace pe pergamente străvechi, săbii cu mânere în formă de animale, ba chiar şi o colecţie de coroane şi coroniţe care aparţinuseră odinioară conducătorilor celor cinci regate. Şi dacă ar fi avut la dispoziţie toată ziua, Simon tot n-ar fi reuşit să se uite la fiecare în parte.

Din fericire, Malcolm nu părea să mai stea cu ochii pe el acum, că se aflau în siguranţă înăuntru, aşa că se duse mai încolo, în timp ce Nolan şi prietenii lui râdeau de o pictură cu un urs care strivea cu laba un şoim. Winter stătea în faţa unei vitrine în care se afla un sceptru de argint şi îl studia încruntată.

— Pră… Prădătorul, spuse Simon, citind inscripţia de pe vitrină.

Nu părea un obiect prea interesant.

— Aşa a reuşit regele animalelor să cucerească întregul regat al animaformilor, spuse Winter. Arma asta a omorât foarte mulţi oameni.

Simon se uită mai bine la el. Dintr-odată, nu mai părea un obiect atât de plictisitor.

— Dar e doar un sceptru – nici măcar n-are o margine ascuţită.

— Asta pentru că nu este întreg. Winter atinse geamul. Dacă ar fi reîntregit, Prădătorul ar putea să absoarbă puterea tuturor celor pe care îi omoară şi să i-o dea persoanei care îl are în mână.

— De-asta a fost atât de periculos regele animalelor, interveni Jam. Îşi croi drum prin mulţimea de elevi şi se apropie de Simon. A ucis atât de multe feluri de animaformi, că, în cele din urmă, a ajuns să se poată transforma în orice. Leu, balenă, gărgăriţă, piton, ciocănitoare – tot ce vrei. Dar nu cred că e sceptrul original. Jam arătă spre capătul obiectului. Da, vezi? Este o copie foarte reuşită, dar canelurile de la capăt ar trebui să fie mai adânci. Acolo intrau celelalte piese.

— Şi piesele unde sunt? întrebă Simon, în timp ce Winter se ridică pe vârfuri ca să se uite mai bine.

— Nimeni nu ştie, răspunse Jam. Când cei cinci conducători ai regatelor l-au omorât pe regele animalelor, au încercat să distrugă şi Prădătorul, şi capătul s-a sfărâmat în cinci

bucăţi. Fiecare conducător a luat câte o bucată şi a ascuns-o în regatul lui. Fără părţile astea, sceptrul e la fel de periculos ca o bâtă.

— Există o groază de legende despre oameni care au încercat să găsească toate cele cinci piese, spuse Winter, lăsându-se pe vine. Dar n-a fost găsită nici măcar una.

— Pentru că e imposibil, zise Jam. Tatăl meu, generalul regatului nostru, mi-a spus că piesa pe care o avem noi e mutată la fiecare generaţie, ca să n-o poată găsi nimeni. Şi aşa şi trebuie. Dacă cineva ar ajunge să refacă Prădătorul, ar putea avea puterea regelui animalelor şi ar fi din nou război.

Şi ar putea să-şi extermine duşmanii. Nodul din pieptul lui Simon se strânse şi mai mult. Dintr-odată, se bucură că sceptrul era doar o copie.

— Nu înţeleg de ce n-a distrus nimeni piesa pe care-a primit-o, ca să nu mai poată fi folosită niciodată, spuse el.

— Prădătorul poate fi distrus numai când este complet, îi explică Winter. Şi nimeni nu riscă să-l asambleze, doar ca să încerce să facă asta.

Un sunet puternic de fluier săgetă aerul.

— Simon, sus, aici, strigă Malcolm din faţa sălii.

Simon se strâmbă şi zâmbi spăşit spre prietenii săi, după care porni fără tragere de inimă spre Nolan şi celelalte mamifere. Fratele

lui nu păru să-l observe, dar Malcolm îl avertiză din priviri să rămână pe lângă ei.

După puţin timp, adulţii îi grăbiră pe elevi într-o încăpere pustie, şi, la început, Simon nu înţelese de ce – nu era nimic de văzut acolo. Dar făcu ochii mari când luminile din mijlocul sălii scăzură în intensitate, iar pereţii se luminară.

O pictură murală elaborată se întindea de-a lungul întregii încăperi. Deşi nu ştia prea multe despre lumea animaformilor, recunoscu imediat scena ilustrată: înfrângerea regelui animalelor. Mamifere care se luptau cu alte mamifere. Păsări încleştate în luptă cu alte păsări. Păianjeni prinşi în propriile pânze, şerpi care îşi strangulau semenii şi, pe alt perete, rechini care săreau din mare şi prindeau delfini în fălcile lor imense.

În centrul tuturor, înconjurat de animaformi loiali care luptau până la moarte, se afla un lup. Ba nu – Simon făcu un pas în lateral, şi figura se preschimbă într-o acvilă. Alt pas şi acvila deveni păianjen. Iar şi iar, pe măsură ce Simon mergea prin încăpere, silueta se transforma în nenumărate specii. Ceilalţi nu-şi schimbau forma – doar regele animalelor.

Vanessa, lupoaica din haită care se uitase la nasul lui Simon cu o seară înainte, stătea pe un podium în mijlocul sălii.

— Astăzi, de Ziua Unirii, ne amintim nu doar de cei care au murit pentru ca noi să putem

avea un viitor, ci şi de puterea pe care o avem când toate cele cinci regate rămân unite, spuse ea pe un ton solemn. Nolan şi prietenii lui chicotiră, dar Malcolm apăru din senin şi îl trase pe Nolan mai aproape de Simon. Dacă cei cinci mari conducători nu ar fi lăsat la o parte diferenţele de opinie şi duşmănia, nu am fi obţinut niciodată victoria împotriva regelui animalelor, iar astăzi cinstim această victorie împreună încă o dată.

Scoase apoi din buzunar un obiect care lui Simon i se păru un ornament de Crăciun – o stea cu cinci colţuri. Pentru el nu însemna nimic, dar ceilalţi elevi începură să şuşotească plini de entuziasm.

— Inima Prădătorului, anunţă ea. Vă veţi împărţi în echipe de câte patru şi o veţi căuta pe toată insula. Aveţi grijă cu cine faceţi echipă – dacă nu veţi avea coechipieri din celelalte regate, vă asigur că nu veţi avea niciodată sorţi de izbândă.

Imediat izbucni haosul, şi toată lumea se împrăştie să-şi caute prietenii şi să facă echipe. Simon porni spre Winter, dar Malcolm îl apucă strâns de ceafă. Când îşi ridică privirea spre el, Simon văzu că Malcolm îl ţinea şi pe Nolan.

— Ai spus că pot participa la vânătoare, se plânse fratele lui, încercând să scape din strânsoarea lui Malcolm.

— Asta a fost înainte să ştiu de pericolul în care vă aflaţi amândoi. Astăzi veţi rămâne cu mine în fortăreaţă.

Nolan rămase cu gura căscată.

— Dar...

— Niciun „dar“. Sunt Beta, şi îmi vei da ascultare. S-a înţeles?

Nolan se uită chiorâş la Simon şi mormăi:

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi apărut tu.

Simon nu zise nimic. N-avea niciun rost să-i spună lui Nolan că ar fi dat orice ca să dea timpul înapoi, să fie iarăşi dimineaţa din ajun şi să nu mai calce pe-acolo.

În timp ce restul elevilor se împărţiră în echipe şi ieşiră să mănânce înainte de a porni la vânătoare, Malcolm îi conduse pe Simon şi pe Nolan pe un coridor şi apoi într-o bibliotecă mică, ticsită cu cărţi de la podea până la tavan.

— Staţi aici, le spuse el. Mă duc să vă aduc de mâncare.

Simon nu se împotrivi. Probabil că în volumele din camera aceea era scrisă toată istoria lumii animaformilor, aşa că începu să studieze rafturile cu nerăbdare. În schimb, Nolan se plimba încoace şi încolo, după care o luă, în cele din urmă, spre uşă pufnind.

— Unde te duci? întrebă Simon, urcându-se pe o scară ca să se uite la rafturile de sus.

— Tu n-ai decât să stai aici, ca un animal în cuşcă, dar eu mă duc la vânătoare, îi răspunse

Nolan şi ieşi valvârtej din bibliotecă, lăsându-l singur pe Simon.

Acesta vru să-l urmeze, dar se opri până să ajungă la uşă. N-ar fi avut niciun rost să se ducă după el. Malcolm îi ţinea în fortăreaţă pentru că se temea de stolul lui Orion, dar Simon ştia că păsările nu erau un pericol real, pentru că Orion încerca numai să-l protejeze. Iar Nolan oricum nu l-ar fi ascultat.

Simon se întoarse la rafturi, încercând să se uite peste un volum intitulat Spionul păianjen. Secrete dezvăluite, când din uşă auzi un glas tunător:

— Unde e Nolan?

Simon tresări speriat şi aproape scăpă cartea din mâini. Malcolm stătea în tocul uşii, cu o tavă cu trei sandviciuri şi ceva de băut.

— Ăăă... a spus că se duce la vânătoare.

Malcolm înjură şi lăsă tava pe cea mai apropiată masă.

— Nu te mişca de-aici! îi ordonă el şi porni înapoi pe coridor, mârâind în barbă.

Simon se întoarse la cartea pe care o avea în mână, convins că Nolan avea să găsească o cale să dea vina pe el şi pentru asta, când auzi un ţâţâit.

— Simon!

Băiatul se întoarse. De data asta, în prag stătea Jam.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Simon. N-ar trebui să fii la vânătoare?

Jam ridică din umeri.

— Prefer să stau cu tine. În plus, Winter...

Apăru şi ea în spatele lui Jam şi intră degajată în micuţa bibliotecă. Se opri în faţa unor rafturi din spatele unui birou vechi şi se ridică pe vârfuri, de parcă ar fi încercat să citească titlurile cărţilor aflate prea sus pentru ea.

— Ce cauţi? o întrebă Simon. Am găsit o carte foarte interesantă despre cum poţi să afli dacă un şarpe e veninos sau...

Winter se întinse după o carte mare, pe cotorul căreia nu era trecut niciun titlu, motiv pentru care Simon nici nu-i dăduse atenţie, şi, în loc s-o ia din raft, o trase ca pe o manetă. Se auzi un „clic!“, şi dintr-odată biblioteca scârţâi şi se deschise.

Simon rămase cu gura căscată.

— E...

— Un coridor secret? Da, confirmă Winter şi îi privi enervată. Veniţi sau ce faceţi?

— Dar... cum de-ai ştiut...

— Chiar vrei să-ţi răspund acum la întrebarea asta? şopti ea şi se uită la Jam, care traversa încăperea spre ei.

Probabil că îi spusese Orion, îşi zise Simon în sinea lui.

— Ai mai fost aici? întrebă Jam când se apropie ca să inspecteze intrarea în tunel.

Pe peretele de piatră era un cilindru gol de metal, care arăta ca un suport de torţă.

— Ştiu de locul ăsta de la bunicul meu, explică Winter şi păşi înăuntru.

Simon ezită. Dacă pleca, era sigur că Malcolm avea să se panicheze la fel cum făcuse când dispăruse Nolan. Însă, practic, n-ar fi ieşit din incinta fortăreţei. Sau din bibliotecă. Iar Winter avea să se ducă indiferent dacă venea el sau nu. Şi, dincolo de toate, din cauza lui ajunseseră în situaţia asta – putea şi el măcar să se asigure că nu avea să păţească nimic.

— Ce e jos, aici? întrebă Simon, urmând-o pe coridorul îngust, care părea nesfârşit.

— Nu ştiu, răspunse Winter, deşi Simon îşi dădu seama din tonul ei că ştia exact încotro mergeau.

Dar nu insistă – cel puţin nu cât era Jam prin preajmă. Oricât de multă încredere ar fi avut în el, probabil că exista un motiv pentru care Winter nu voia să facă nicio dezvăluire de faţă cu el.

Făcuse rost, nu se ştie cum, de o lanternă şi o aprinse când coridorul se întunecă şi mai mult. În capăt era o scară în spirală care probabil ducea sub pământ, pentru că aerul devenea din ce în ce mai răcoros pe măsură de coborau. Când Simon simţi că nu mai pot coborî fără să le explodeze timpanele, se opri, în sfârşit, şi Winter, în faţa unui perete prăfuit, în mijlocul căruia se afla o uşă masivă de lemn.

De uşă atârna un inel ruginit de fier în loc de clanţă, şi Simon avu senzaţia să erau primii oameni care ajunseseră aici de când se mutase academia sub grădina zoologică din Central Park.

— Probabil că locul ăsta se află sub partea de fortăreaţă pe care au distrus-o păsările, spuse Jam şi privi în sus pe scara în spirală. Ar putea să se prăbuşească peste noi în orice clipă.

— Nu mai fi atât de fricos! Dacă nu s-a prăbuşit până acum, n-o să păţim nimic, spuse Winter şi trase de inelul ruginit. Se auzi un scârţâit, dar uşa rămase închisă. Winter mârâi şi încercă din nou. Nimic. Chiar n-ai de gând să faci nimic, Simon? Nu e ca şi cum eu nu te-aş fi ajutat pe tine până acum.

Simon vru s-o întrebe de ce era aşa pornită să deschidă uşa aia, dar, cum Jam era atât de aproape, nu putea risca. Îi spusese doar să aibă încredere în ea, şi exact aşa avea să facă.

— Bine, hai să-ncercăm amândoi, spuse el.

Winter îi dădu lanterna lui Jam şi apucară împreună inelul de fier.

— Unu, doi, trei!

Traseră amândoi, şi Simon se împinse cu piciorul în perete, încercând să prindă şi mai multă putere. Uşa scârţâi, şi trase şi mai tare.

— Hai odată, mormăi el, trăgând din răsputeri.

În cele din urmă, uşa se deschise cu un scârţâit.

— Ura! strigă Winter bucuroasă, însă ceva trosni deasupra lor şi-i mai potoli entuziasmul.

— Ăăă... se auzi glasul tremurat al lui Jam, care privea în sus, spre tavan. Nu sunt sigur că e o idee bu...

Pereţii începură să se zguduie dintr-odată, şi o ploaie de pietricele şi praf se abătu peste ei. Simon o împinse pe Winter imediat pe uşă şi îl apucă pe Jam de mânecă, trăgându-l înăuntru.

Exact la ţanc, pentru că, în clipa în care trecură pragul, începură să cadă bucăţi de piatră, unele cât capul lui Simon. Bombănind, Simon închise uşa grea de lemn şi se treziră toţi trei înghesuiţi într-un loc întunecat, în timp ce afară pereţii se cutremurau.

— Şi uite-aşa nu mai avem cum să ne-ntoarcem, spuse Jam.

— Bunicul mi-a zis că mai există un tunel, îl linişti Winter, deşi nu părea prea sigură. O să-l găsim noi.

— N-avem încotro, zise Simon, dacă nu vrem să rămânem aici toată viaţa, prinşi sub...

— Deschide-odată rucsacul ăsta! se auzi o voce piţigăiată din spatele lui Simon.

— Felix?! exclamă el şi puse repede rucsacul jos ca să deschidă buzunarul.

Şoricelul ieşi cu mustăţile şifonate şi blăniţa zburlită.

— Ai un animal? întrebă Jam, ridicându-şi ochelarii pe nas. Ce tare! Întotdeauna mi-am dorit şi eu unul.

— E prietenul meu, nu... Simon se opri şi oftă. Uneori, îţi fac mai mult probleme, aşa că nu prea merită. Ce faci aici, Felix?

— Ce fac eu aici? Dar tu ce faci aici? spuse şoricelul privind în întuneric şi tremurând din toate încheieturile. Puteai să dai ortul popii. Ce e-aici?

— Am... începu Simon, dar glasul îi pieri. Ăăă, Winter, unde ne aflăm?

— Exact unde trebuie, zise ea, luându-i lanterna din mână lui Jam şi luminând peretele pe care se afla un întrerupător.

Apăsă pe el, iar curentul electric se auzi zbârnâind în jur şi se aprinse lumina. Se aflau într-o încăpere cât sala tronului de la suprafaţă, iar tavanul era din stâncă. Înăuntru se aflau zeci de biblioteci uriaşe, de câţiva metri înălţime, în care erau păstrate texte de sute de ani, mult mai vechi decât orice carte pe care-o văzuse Simon vreodată.

— Uau! exclamă Jam făcând un pas înainte ca să atingă cotorul unui volum. Pare că e scris de mână.

— Trebuie să găsim imediat al doilea tunel, spuse Felix, chinuindu-se să se dea jos din rucsacul lui Simon pe podeaua de piatră. Şi, cum nu se sinchiseşte nimeni, mă duc eu să-l caut.

— Eu te susţin, spuse Simon, cercetând cărţile din bibliotecă.

Se opri la Hibrizii. Puntea dintre două regate.

— Winter, vino să vezi ceva!

Nu primi niciun răspuns. Se întoarse, dar ea nu mai era în spatele lui.

— Winter? strigă el. Auzi zgomot de paşi grăbiţi, înşfăcă rucsacul şi o luă la goană după ea, lăsându-l pe Jam să se uite în continuare la cărţi. Winter, aşteaptă-mă!

Îi zări părul negru în depărtare, printre nişte rafturi, şi o luă pe un rând care mirosea a mucegai, abţinându-se cu greu să strănute din cauza prafului.

— Winter...

Se opri brusc în faţa unei cămăruţe în care, la o primă vedere, păreau să fi fost depozitate tot felul de troace. Cineva înghesuise acolo piese rupte de mobilier, o stivă de rame de tablou şi chiar cărţi din care mai rămăsese doar coperta, iar în spatele lor, o tapiserie străveche. Winter stătea în genunchi lângă un cufăr şi cotrobăia înăuntru.

— Presupun că n-am venit aici ca să citim, spuse Simon. Trebuie să-mi spui ce se întâmplă, Winter.

Ea îl ignoră şi continuă să scotocească, dând la o parte suluri legate de pergament şi ceva care arăta ca un mâner de sabie. Cât o căutase Simon, reuşise să se uite deja în două cufere.

Şuierând nervoasă, împinse cufărul din faţa ei şi se repezi la următorul. După numai câteva secunde, chiui victorioasă şi scoase din cufăr un baston de metal. Nu, nu era un baston, îşi dădu seama Simon.

Era sceptrul. Winter găsise sceptrul.

13 Inima prădătorului

— Ăsta e sceptrul regelui animalelor, spuse Simon buimac, apropiindu-se de Winter în cămăruţa plină de praf.

Radiind de bucurie, Winter se întoarse, în cele din urmă, spre el, strângând sceptrul la piept.

— Nu e la Alfa. Când l-am văzut în vitrină, am fost sigură că e la ea, dar nu era decât o copie. Probabil că observă uimirea de pe chipul lui Simon, pentru că adăugă: Înainte ca Alfa să-l alunge pe Orion din fortăreaţă, el a ascuns sceptrul, pentru ca ea să nu-l găsească niciodată.

Simon se uită atent la el. La fel ca replica din sala tronului, obiectul era doar un sceptru.

— Nu înţeleg de ce anume se teme Orion, dacă nu cumva s-o aştepta ca Alfa s-arunce cu ăsta după el.

— De ce crezi că a preluat regatele unul câte unul? întrebă Winter. Nu vrea doar să le

controleze. Vrea şi bucăţile din Prădător pe care le are fiecare.

Simon se uită chiorâş la ea.

— Dar singurul motiv pentru care ar putea să vrea piesele ar fi ca să-l asambleze la loc.

— Exact, spuse Winter. Are deja patru. Nu-i mai lipseşte decât piesa lui Orion. Asta încearcă el să facă, de fapt – s-o împiedice să pună mâna pe puterea de a-şi omorî toţi duşmanii. Inclusiv pe noi.

Simon se cutremură. Dacă regele animalelor fusese pe cât de puternic spuseseră cu toţii din cauza Prădătorului, atunci refacerea sceptrului ar fi însemnat că Alfa ar fi dobândit imediat controlul asupra lumii animaformilor.

— Nicio şansă! Conducătorii regatelor doar nu i-ar întinde pe tavă piesele pe care le au.

— Nu cred c-au făcut-o de bunăvoie, zise Winter. Orion zice că Alfa a trimis câte un reprezentant pentru a negocia alianţa şi a le fura piesele de sub nas. Probabil că nici nu ştiu că nu le mai au.

Pe cât de mult îl neliniştea ideea că cineva ar fi putut pune mâna pe piesele lipsă ale Prădătorului, Simon se gândi la ceva şi mai tulburător şi se uită la Winter.

— De-asta ai fost de acord să mă ajuţi să-mi găsesc mama. Ca să poţi ajunge aici să furi sceptrul.

Winter şovăi.

— Nu. Normal că nu. Doar că m-am gândit că, dacă tot suntem aici...

Simon simţi un gust amar.

— Pune-l la loc.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Pune-l la loc.

— Nu înţelegi? întrebă ea. Dacă Alfa găseşte toate cele cinci piese şi sceptrul...

— Dar nu le va găsi, i-o tăie Simon. Orion nu-i va da niciodată piesa lui.

— O va face, dacă asta ar însemna să ţi se cruţe ţie viaţa, spuse Winter pe un ton categoric.

Simon şovăi. Nu era pregătit să audă că bunicul lui ar pune în pericol toate regatele animaformilor doar pentru a-l proteja pe el, şi ideea asta îl lovi în moalele capului. Ştia că Darryl şi mama lui îl iubeau şi făcuseră lucruri nebuneşti pentru el, dar Orion...

— N-o să conteze, zise Simon. Nu dacă nu ştie unde se află adevăratul sceptru. Pune-l înapoi. Ascunde-l bine, ca să nu-l găsească, şi, chiar dacă Orion îi dă piesa lui sau i-o fură cineva, Alfa tot nu va putea să asambleze niciodată Prădătorul.

Winter se uită urât la el.

— Dar...

— Simon? Winter? strigă Jam de la câteva rafturi distanţă.

Simon coborî vocea.

— Nu îl va căuta aici, şi uşa oricum e blocată acum. Şi dacă ar găsi coridorul secret, tot nu ar reuşi niciodată s-ajungă aici.

— Dar al doilea tunel...

— O să ne gândim când o să-l găsim. Pune-l la loc, Winter.

Ea scrâşni din dinţi, dar cedă, în cele din urmă, şi puse sceptrul în grămada de troace, îngropându-l adânc printre cărţi şi rame de tablou. Când îi găsi Jam, ea deja aranjase cuferele şi şterse orice urmă că ar fi umblat în ele.

— Ce faceţi aici? întrebă Jam.

Simon ridică din umeri.

— Nimic, doar...

— Simon! Felix apăru în capătul coridorului. Nici nu ştiţi cât de norocoşi sunteţi! Cred că am găsit o cale de ieşire.

Jam păru dezamăgit. Era evident c-ar fi vrut să mai stea ca să se uite la cărţi.

— Mă duc să verific, să nu fie niciun pericol, spuse Simon repede. Voi rămâneţi aici.

Winter oricum nu părea prea nerăbdătoare să plece de lângă sceptru, aşa că o avertiză din priviri să nu se mai atingă de el şi se duse după Felix. Şoricelul îl conduse în capătul tunelului, unde se afla o altă tapiserie. Când Simon o dădu la o parte, descoperi o altă uşă de lemn.

— De unde ştii că duce afară? întrebă Simon, dar Felix o zbughi pe sub uşă.

Pregătindu-se sufleteşte pentru o altă prăbuşire, Simon împinse uşa cu grijă. Era mai uşoară decât se aşteptase, şi balamalele nu scârţâiră la fel de tare ca la prima uşă.

Simon se trezi într-o anticameră şi mai mică. Şi aceasta era iluminată electric, fiind ocupată, în cea mai mare parte, de o masă de lemn plină de cărţi deschise, stive de pergamente îngălbenite de timp şi, spre surprinderea lui Simon, caiete cu spirală şi pixuri. Aproape totul era acoperit de un strat subţire de praf.

— Mai există o uşă aici, spuse Felix, dar lui Simon îi atrase atenţia unul dintre caietele de pe masă. Scrisul acela – nu îl mai văzuse decât pe cărţile poştale pe care şi le pusese pe perete în camera lui şi l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

Era scrisul mamei sale.

Luă un caiet şi se uită la el. Pe prima pagină, mama lui desenase doi arbori genealogici. Pe primul îl recunoscu: în cap se afla Celeste Thorn, de la care porneau linii către Darryl, Luke şi Malcolm, care era cel mai tânăr. „Celeste trebuie să fie numele real al lui Alfa“, se gândi Simon.

Dar de la numele tatălui său, Luke, pornea o săgeată care ducea la cel de-al doilea arbore genealogic. Acesta era mai mare decât primul, întinzându-se pe mai multe generaţii, iar în partea de jos era scris un singur nume: Luke Thorn.

Simon se încruntă şi dădu pagina. Era o cronologie care începea din 1537. O serie de date la douăzeci – treizeci de ani distanţă una de alta erau notate pe fiecare pagină, fiecare având un nume alături – de bărbat sau femeie. Dar, tot uitându-se peste listă, Simon îşi dădu seama ce era.

Era al doilea arbore genealogic, care avea o singură linie de descendenţă. Iar în josul paginii se afla din nou numele tatălui său.

— Felix, ai văzut asta? spuse Simon.

— Nu ştiu să citesc, răspunse şoarecele, urcându-se pe piciorul mesei ca să ajungă la el. Ce scrie?

— Cred că... cred că tatăl meu a fost adoptat, bâigui Simon.

Părea logic. Tatăl lui nu semăna deloc cu Malcolm sau cu Darryl. Doar că nu înţelegea de ce nu-i spusese nimeni sau de ce venise mama lui până aici ca să facă investigaţii.

Simon se uită mai atent la cărţile deschise de pe masă. Unele erau groase ca nişte dicţionare şi erau scrise de mână, cu litere mici şi înghesuite, greu de descifrat, şi aveau ceva în comun: erau deschise la capitole despre regele animalelor. Ce legătură aveau toate astea cu tatăl lui?

Mai dădu o pagină din caietul mamei sale. Cal. Iguană. Meduză. Vrabie. Viespe. Tigru. Cocor. Fluture. Era o listă cu toate animalele la

care se putea gândi Simon, şi fiecare dintre ele era bifat cu un semn mic.

— Probabil că a încercat să afle în ce animale se putea transforma regele animalelor, zise el.

Dar ce importanţă mai avea, dacă regele animalelor oricum murise de câteva secole?

Asta dacă nu cumva...

Pe fruntea lui Simon apărură broboane de sudoare, şi studie cu atenţie toate cărţile care erau deschise. Majoritatea nu spuneau prea multe despre trecutul regelui animalelor, dar, în cele din urmă, reuşi să găsească o carte subţire cu biografia acestuia. Cu răsuflarea tăiată, Simon dădu paginile fragile până găsi ceea ce căuta.

Deşi nimeni n-a aflat niciodată adevărata identitate a regelui animalelor sau din ce regat se trăgea, cărturarii au ajuns la concluzia că s-a născut în 1537...

Simon se întoarse la caiet, la pagina cu linia de descendenţă. Prima dată trecută acolo, singura în dreptul căreia nu figura niciun nume, era...

1537.

— Oare... Simon îşi simţi gâtul uscat. Oare puterile regelui animalelor s-au transmis şi ele ca la animaformii obişnuiţi? Adică de la părinte la copil?

Felix se uită chiorâş la el.

— De unde să ştiu eu? La Animal Planet nu-i nimic despre asta. În plus, nu a existat decât un singur rege al animalelor.

Copleşit de acest gând, Simon citi în grabă toate paginile la care erau deschise cărţile, căutând orice semn că se înşela. Dar nu găsi niciunul. Arborii genealogici care se contraziceau. Cronologia care începea cu regele animalelor. Animalele pe care le înşiruise şi le bifase mama lui – nu informaţii despre puterile regelui animalelor căutase ea, nici pe departe.

Simon descoperise, în sfârşit, motivul pentru care îl ascunsese Darryl. Motivul pentru care mama lui riscase totul ca să-l ţină departe de Alfa. Motivul pentru care întreaga lui viaţă de până atunci fusese o mare minciună.

Tatăl său era descendentul regelui animalelor.

Simon se simţea de parcă Bryan Barker i-ar mai fi tras un pumn în stomac. Poate că se înşela. Poate că făcea legături între informaţii care, de fapt, nu aveau nimic de-a face una cu alta. Dar putea să pună pariu pe oricare dintre cărţile lui poştale că avea dreptate.

— Aşa e, cum zice şobolanul? Există vreo cale de ieşire pe-aici? se auzi un glas.

Winter. Simon tresări speriat şi azvârli repede caietul în rucsac înainte să se întoarcă spre ea.

— Felix aşa crede, răspunse el cu jumătate de gură. Jam rămăsese în spatele lui Winter şi trăgea cu ochiul la cărţile deschise de pe masă. Ar trebui să plecăm înainte ca Malcolm să-ntoarcă fortăreaţa cu fundu-n sus ca să ne găsească.

Să plece de lângă masa plină de răspunsuri – la şi mai multe întrebări decât îşi închipuise Simon că va avea vreodată – se dovedi unul dintre cele mai dificile lucruri pe care trebuise să le facă în viaţa lui. Dar, în ciuda nodului straniu care îi ardea în piept, nu pregetă o clipă şi ieşi după Felix pe o altă uşă de lemn, care ducea spre un pasaj îngust.

Jam mergea lângă el, dar, abia când se uită în spate şi o văzu pe Winter bosumflată că fusese nevoită să abandoneze sceptrul, îşi mai dădu seama de ceva.

Alfa ştia totul. De-asta mama lui nu reuşise niciodată să-l ia de-acolo pe Nolan. Pentru că Alfa ştia exact cine e el – şi acum ştia şi cine este Simon.

Dacă asambla Prădătorul, nu mai era nevoie să ucidă nenumăraţi animaformi pentru a le lua puterile.

Era destul doar să-l omoare pe el sau pe Nolan, oricare dintre ei l-ar fi moştenit pe regele animalelor.

14 Încăierarea

După un drum şerpuitor şi atât de lung că părea să nu se mai termine niciodată, printr-un tunel îngust, ajunseră la o ieşire care ducea spre ţărm. Jam era încântat de această descoperire şi nu mai contenea să vorbească despre cărţile pe care le văzuse şi cât de vechi şi de rare trebuie să fi fost. În tot acest timp, Simon rămase tăcut. În cele din urmă, Winter îşi pierdu răbdarea.

— Credeam că păsărilor şi reptilelor le place să citească, nu peştilor.

— Dar eu nu sunt peşte. Sunt delfin, spuse Jam. Delfinii sunt mamifere, doar că trăim sub apă. De-asta avem în frunte un general, şi nu pe Alfa.

— Nici mamiferelor nu le plac prea mult cărţile, răspunse Winter.

— De ce-ar trebui să ne lăsăm definiţi de regatele din care facem parte? Nici tu nu prea pari un şarpe ca toţi şerpii, spuse Jam, iar restul drumului înapoi spre fortăreaţă nu făcură decât să se certe încontinuu.

Pe la jumătatea drumului, Simon auzi un ciripit slab. De-abia atunci îşi aminti de avertismentul lui Malcolm şi grăbi pasul, sperând că Orion n-avea de gând să-i salveze tocmai în clipa asta. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia s-o găsească pe mama lui înainte să se întoarcă Alfa. Şi trebuia cumva să-l convingă pe Nolan s-o caute împreună.

Dacă Alfa reuşea să reîntregească Prădătorul, trebuiau să fugă amândoi unde vedeau cu ochii înainte să aibă ocazia să-i omoare.

Tocmai când se îndreptau spre porţile cu blazonul cunoscut, Malcolm ieşi din fortăreaţă ca o vijelie, mai furios chiar decât atunci când plecase Nolan.

— Unde-aţi fost? mârâi el şi îl luă pe Simon de guler.

— Doar am... au început să se zguduie pereţii şi... am crezut c-o să cadă fortăreaţa pe noi, reuşi băiatul să bolborosească.

După minute bune şi nenumărate explicaţii din partea lui Jam şi a lui Winter care să confirme povestea, Malcolm îl trimise pe Simon, în cele din urmă, la Nolan.

Simon era nerăbdător să vadă ce mai scria în caietul mamei sale, dar, după ce dispăruseră, pe rând, amândoi, Malcolm nu-i mai scăpa acum din ochi. Rămaseră în bibliotecă până la ceremonia de după vânătoare, când Malcolm îi duse în sala tronului. Simon urmări fascinat cum echipa câştigătoare – condusă de Garrett – îi înmână steaua de sticlă Vanessei. Ea o rupse în cinci şi îi dădu câte o bucată fiecărui membru al echipei, păstrând-o pe ultima pentru sine. Probabil că steaua simboliza a doua piesă din Prădător, îşi zise Simon în sinea lui – partea pe care Alfa încerca să pună mâna. Partea care

avea să-i aducă moartea ori lui, ori lui Nolan, dacă planul malefic îi reuşea.

Pe seară, se întoarseră la grădina zoologică, iar majoritatea elevilor încă vorbeau cu entuziasm despre vânătoare.

După ce intră toată lumea în Arsenal şi coborî scara care ducea la vizuină, Simon, care rămăsese în spatele grupului, îşi băgă mâinile în buzunare şi dădu peste ceva metalic – ceasul de buzunar pe care i-l dăruise mama lui.

Simon se opri brusc la jumătatea coridorului şi îl scoase din buzunar. Îl întoarse pe toate părţile şi se uită cu mare băgare de seamă la el. Şi abia atunci îşi dădu seama – era acelaşi blazon pe care îl văzuse la fortăreaţă. Aceleaşi cinci animale, desenate unul lângă altul.

Simbolul regelui animalelor.

— Simon, îl strigă o voce aspră, şi băiatul ridică brusc privirea.

Într-un colţ, ascuns aproape de tot în întuneric, era Darryl. O luă la fugă spre el, iar Darryl îl luă în braţe. Avea aceleaşi haine ca în ajun, şi Simon strâmbă din nas.

— Pfiuuu!

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse Darryl chicotind, şi cicatricea de pe obraz i se încreţi. Dar gluma nu dură mult, şi îl apucă de braţ cu o mină serioasă. Trebuie să plecăm de-aici. Nu eşti în siguranţă.

— Nu vreau, spuse Simon, şi bucuria pe care o simţise când îşi revăzuse unchiul se risipi

într-o clipă. Mama e pe undeva pe-aici. A răpit-o Alfa, şi nu plec nicăieri până n-o găsesc.

— Nici dacă mama ta e aici nu pot să te las să rămâi. E prea periculos. O să găsim noi o cale...

— Nu există altă cale. Alfa se întoarce în douăzeci şi patru de ore.

Darryl se alarmă şi mai mult.

— Simon, îmi pare rău, chiar îmi pare rău, dar trebuie să înţelegi...

Lui Simon îi sări ţandăra.

— Nu, tu trebuie să înţelegi. Nu vin cu tine. Am un frate, şi nu mi-ai spus niciodată. Mama a fost tot timpul în oraş, şi nu mi-ai spus niciodată. Fac parte din... din lumea asta în care oamenii se pot transforma în animale, şi nu mi-ai spus niciodată. M-ai lăsat să cred că sunt nebun sau ciudat, şi aveam dreptul să ştiu cine sunt cu adevărat. Acum mama a fost răpită, fratele meu mă urăşte, iar Alfa vrea să pună mâna pe o armă pe care n-o înţeleg, dar ştiu că, dacă o va găsi, o să moară mulţi oameni, şi trebuie să dau de mama înainte să se întâmple asta. Dacă n-ai de gând să mă ajuţi, mai bine... mai bine pleacă.

Reproşurile i se revărsară din gură fără să vrea şi se înroşi la faţă imediat când îşi dădu seama. Darryl se holbă la el câteva secunde lungi şi, în cele din urmă, îşi drese glasul.

— Mama ta nu ar vrea să-ţi rişti viaţa pentru ea, spuse el încet. Nici tu, nici Nolan. Şi îmi

pare rău că nu ţi-am spus nimic, Simon – e o discuţie pe care am avut-o cu mama ta de nenumărate ori, dar mereu ajungeam amândoi la concluzia că era mai bine pentru tine să nu ştii nimic. Nu până nu devenea absolut necesar.

— Ieri ar fi fost necesar, zise Simon. Ar fi trebuit să ştiu când au sărit şobolanii pe noi.

— Şi aveam de gând să-ţi spunem. Mama ta deja începuse, spuse Darryl.

— Atunci era deja prea târziu. Simon şovăi. Dar nu mai contează. Nu plec de-aici fără mama sau Nolan.

Cicatricea de pe obrazul unchiului său zvâcni.

— Simon...

Un urlet furios răsună în holul de la intrare. Un lup uriaş îşi făcu apariţia în capul scărilor, cu blana zburlită şi colţii la vedere.

— Mă întrebam eu când o să te-arăţi la faţă, mârâi Malcolm cu o voce ameninţătoare în timp ce înainta spre ei. Văd că nu eşti nici pe departe atât de mort pe cât voiai să credem.

Darryl îl strânse şi mai tare pe Simon.

— Noi tocmai plecam.

Simon deschise gura să protesteze, dar Malcolm i-o luă înainte.

— Nu plecaţi nicăieri. Niciunul dintre voi.

— Şi cum ai de gând să mă opreşti? Lui Simon i se ridică părul în cap când auzi glasul

tunător al lui Darryl. Or fi trecut doisprezece ani, dar tot pot să te las lat.

Un vuiet de mârâieli groase răsună în holul de la intrare, şi din întuneric se iviră cel puţin o duzină de lupi, care-i înconjurară. Trei se aşezară în faţa ieşirii, blocându-le singura cale de scăpare. Inima lui Simon începu să bată din ce în mai tare.

— Treceţi amândoi în vizuină, le spuse Malcolm. O voi lăsa pe Alfa să hotărască ce face cu voi.

Simon îl simţea în spate pe unchiul lui tremurând, chinuindu-se să nu se transforme.

— Habar n-ai ce se petrece, frăţioare. Dac-ai şti...

— Atunci tot e bine, o să ai timp să-mi povesteşti pe-ndelete tot ce vrei tu. Malcolm dădu scurt din cap, şi, ca la un semn, ceilalţi lupi se apropiară de ei, arătându-şi colţii. Jos. Acum.

— Şi dacă nu vreau? insistă Darryl.

— Atunci, sper din tot sufletul că puiul ăsta al tău n-o să ne stea în cale când o să te sfâşiem pentru trădare.

— Ascultă-l, te rog, murmură Simon.

Nu voia ca Alfa să-şi înfigă ghearele şi în Darryl, dar nu aveau cum să scape de-acolo fără o luptă pe care era sigur că unchiul său avea s-o piardă. Şi mai exista posibilitatea ca, printr-o minune, Darryl să ştie unde e mama lui. Simon începea să înţeleagă un adevăr

dureros: că n-o putea salva de unul singur şi că nu mai era decât o zi până se întorcea Alfa. Avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi.

În cele din urmă, Darryl dădu scurt din cap şi porni în jos pe scară, împreună cu Simon. Ceilalţi elevi dispăruseră deja în vizuină, şi Simon răsuflă uşurat. Dacă ar fi avut spectatori, mânia unchiului său nu s-ar fi domolit.

— Dacă aflu că v-aţi atins şi de un singur fir de păr din capul lui Simon... începu Darryl în timp ce traversau podul.

— De ce-am vrea să-i facem rău? răspunse Malcolm, muşcându-i uşor de glezne. Simon grăbi imediat pasul, dar Darryl mergea la fel de agale, de parcă i-ar fi provocat să-l grăbească. Acum explică-mi! Ce se petrece?

— Nu aici, mârâi Darryl. Nu de faţă cu toată lumea.

— Mişcă mai repede, atunci, frăţioare. Sunt sigur că mai ştii drumul.

Holurile erau ciudat de pustii, şi, când Simon simţi miros de mâncare, îşi aminti că era ora mesei. Cei doi fraţi intrară în aripa Alfa în tăcere, şi Malcolm reveni la forma umană abia după ce uşa se închise în urma lor. Haita care îi escortase până acolo rămase afară. O clipă îngrozitor de lungă, Darryl se uită la fratele său cu pumnii încleştaţi şi umerii tremurându-i.

Simon crezu că avea să-i tragă una lui Malcolm.

— Acum spune, îi ceru Malcolm, uitându-se fix la el. De ce-ai abandonat haita? De ce ţi-ai înscenat moartea şi m-ai lăsat pe mine să...

Malcolm tăcu, şi venele de la gât i se umflară. Simon se aşează agitat pe canapea, şi Darryl începu să se plimbe printre copaci.

— Şi tu ai fi făcut la fel în locul meu. Luke era mort, iar Isabel era însărcinată cu gemenii care l-ar fi putut moşteni. Şi, cum mama şi Orion mai aveau un pic şi-o puneau de-un război, Isabel nu avea ce să caute în regate.

Malcolm se uită la Simon.

— Orion nu ştia nimic, mormăi el şi îşi lăsă capul în jos, ca şi cum aşa l-ar fi împiedicat pe Simon să audă ce spune. N-ar fi avut niciun motiv să...

— Ştia. L-a surprins pe Luke în timp ce se transforma. De ce crezi că i s-a năzărit s-accepte dintr-odată relaţia lor, după ce se opusese ani la rând?

Malcolm se făcu alb la faţă.

— Voia să pună mâna pe putere?

— Să ştiţi că puteţi să vorbiţi liniştiţi, zise Simon. Bărbaţii se opriră şi se uitară la el. Ştiu că tata e urmaşul regelui animalelor.

Cei doi fraţi rămaseră câteva clipe cu gura căscată, după care Darryl se-apropie furios de Malcolm.

— I-ai spus?

— Sigur că nu.

— Dar lui Nolan? întrebă Darryl, şi Malcolm începu să dea din colţ în colţ.

— Am fost nevoiţi să-i spunem. Dacă se transforma fără să ştie într-un animal din alt regat...

— Malcolm nu mi-a zis nimic, spuse Simon. Dar acum ştiu, aşa că încetaţi să vă mai prefaceţi.

Darryl se aşează pe canapea lângă Simon şi îi luă mâinile într-ale sale.

— De-asta am făcut toate astea, eu şi mama ta. Mi-ai mai spus că ştii şi că Alfa caută piesele din Prădător...

— Ce tot vorbiţi acolo? interveni Malcolm. Mama nu...

— Ba sigur că da, i-o tăie Darryl. De ce crezi că manipulează celelalte regate ca să i se supună ei?

— Ca să fie pace, răspunse Malcolm. De când au fost semnate tratatele, n-au mai fost decât câteva conflicte răzleţe...

— Dar între mamifere şi păsări lucrurile nu stau aşa, zise Darryl.

Malcolm pufni.

— Păsările refuză să semneze pactul. Isabel a asigurat-o pe mama că imediat ce Orion va muri şi ea va prelua conducerea...

— Dacă avea atât de multă încredere în mama, de ce m-a pus să-l ascund pe Simon?

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei, şi acum începu Malcolm să se plimbe îngândurat printre copaci.

— Nu ştiu. Şi dacă ai de gând să-mi spui că din cauza mamei a trebuit să-ţi înscenezi moartea...

— Sigur că din cauza ei. A ei şi a lui Orion, spuse Darryl. Trebuia să-l protejez pe Simon. Felul în care se războiau ca să pună mâna pe regate, lupta permanentă dintre ei... Mama a adunat piese din Prădător. Vrea să-l facă la loc, şi, când va reuşi, o să-l omoare pe geamănul care i-a moştenit puterile lui Luke. Şi totul ca să pună stăpânire pe cele cinci regate.

Simon simţi o satisfacţie stranie când i se confirmară cele mai groaznice temeri, dar şi greaţă când îl auzi pe unchiul său punându-l pe Orion în aceeaşi oală cu Alfa. Bunicul lui nu semăna deloc cu Alfa, chiar dacă ştiuse că tatăl lui era urmaşul regelui animalelor. Nu Orion trimisese şobolanii pe urmele lor şi nu el încercase să-i omoare familia. Orion doar îl salvase.

Malcolm se strâmbă de parcă ar fi simţit un miros neplăcut.

— Nu te cred.

— Gândeşte-te, frate. Darryl se apropie de el şi îl luă pe Malcolm de umeri. Mama l-a ţinut prizonier pe Nolan şi a şantajat-o pe Isabel ca s-o facă să caute piesele prin toată ţara. De ce crezi c-o punea să plece atât de des? Nu erau

misiuni diplomatice. Isabel şi Luke au căutat ani întregi informaţii despre regele animalelor şi despre Prădător. Dacă e cineva în stare să găsească toate piesele, aceea e Isabel.

Nodul fierbinte îşi făcu din nou simţită prezenţa în pieptul lui Simon, pe măsură ce înţelegea mai bine ce spunea unchiul său. Mama lui ajuta la asamblarea armei. De-asta nu venea aproape niciodată să-l vadă. Dacă îndeplinea ordinele lui Alfa, atunci probabil că era urmărită îndeaproape şi îşi asuma riscuri mari de fiecare dată când venea să-l viziteze. Dar ea tot venise din când în când. Tot voia să facă parte din viaţa lui. Iar ăsta, îşi dădu seama Simon, trebuie să fi fost motivul pentru care Darryl rămăsese în oraş în tot acest timp. Pentru ca Simon să poată avea o relaţie oarecum normală cu mama lui.

Faptul că acum ştia adevărul nu ştergea amărăciunea atâtor ani petrecuţi în singurătate şi nici nu umplea golul dureros pe care îl simţea în inimă, dar cel puţin avea nişte răspunsuri. Cel puţin acum ştia că mama lui îl iubea cu adevărat.

Malcolm îl luă pe Darryl deoparte.

— Şi de ce-aş crede vreo iotă din ce spui tu aici? Tu ne-ai abandonat. Ne-ai minţit... m-ai minţit. Timp de doisprezece ani m-ai lăsat să cred că sunt singur, iar acum... Malcolm începu să tremure. Nu te cred.

— Mama ştia că n-am murit, zise Darryl. Cred că ştie de mai mulţi ani. Ieri, după ce ne-a găsit Orion, a trimis armata de şobolani la noi acasă şi au luat-o pe Isabel. L-ar fi luat şi pe Simon dacă nu i-aş fi oprit eu. Făcu un pas spre Malcolm şi profită că era mai înalt ca să-l privească de sus. Dacă nu are încredere să-ţi spună atâta lucru, ce crezi că ţi-a mai ascuns?

Un mârâit inuman tună prin aer. Într-o clipită, Malcolm se transformă în lup şi sări la Darryl, trântindu-l în iarbă.

Darryl urlă furios. Se transformă şi el în lup, iar Simon se dădu la o parte când începură să se lupte pe viaţă şi pe moarte.

Lupii mârâiau şi se muşcau de blană, îşi zgâriau boturile cu ghearele şi se rostogoleau unul peste celălalt, în încercarea de a-şi răpune adversarul. Simon ştia că ar fi trebuit să se sperie – se puteau omorî între ei, iar el nu-l putea pierde pe Darryl. În schimb, îi urmări împietrit, încercând să gândească. Lupta lor era stranie. După câteva secunde, îşi dădu seama.

Niciunul dintre lupi nu muşca până la sânge.

În cele din urmă, lupul mai mare – Darryl – îl ţintui la pământ pe celălalt, lăsându-se pe pieptul lui cu toată greutatea.

— Eşti singurul în care mai pot avea încredere, înţelegi? Mama vrea să pună laba pe gemeni ca să le ia puterile, şi am nevoie de ajutorul tău ca s-o opresc.

Malcolm se chinuia să respire.

— Mama... nu vrea decât pace. Îl iubeşte... îl iubeşte pe Nolan. Niciodată nu ar...

— Ai băga mâna în foc pentru asta? Darryl sări de pe el, şi amândoi se transformară la loc. Deja are patru piese. Nu-i mai trebuie decât bucata lui Orion.

Malcolm se ridică în picioare gâfâind şi îşi pipăi zgârieturile roşii de pe gât.

— Dacă e-aşa... dacă... ştii doar că n-aş lăsa să li se-ntâmple nimic rău. Dar n-am nicio dovadă, niciun motiv să te cred, niciun plan...

— Şobolanii au spus că au dus-o pe mama în vizuină, interveni Simon. Malcolm şi Darryl se întoarseră spre el. Dacă se află aici, unde ar fi putut s-o închidă Alfa?

— Nicăieri, răspunse Malcolm. Aici e şcoală, nu închisoare.

Darryl pufni.

— Spune-i asta şi lui Isabel.

— Voi pune haita să scotocească prin toate cotloanele, dar vă jur că nu este aici, declară Malcolm, ridicându-se în picioare.

— Şi dacă o găsim? întrebă Simon. Atunci o să ne crezi?

Nările lui Malcolm zvâcneau şi îşi încleştă pumnii până i se albiră încheieturile degetelor.

— Da. Atunci o să vă cred.

Darryl îl bătu prieteneşte pe Simon pe spate.

— O s-o căutăm noi. Tu rămâi aici în siguranţă cu haita. Ne-am înţeles?

— Dar...

— Deja te-am pierdut o dată, insistă el şi îl străfulgeră cu privirea. Nu vreau să te mai pierd niciodată. Eu ştiu fiecare încăpere, fiecare tunel, fiecare piatră de sub grădina zoologică. Dacă mama ta e-aici, îţi jur c-o voi găsi.

Simon se prăbuşi pe canapea şi încuviinţă din cap fără tragere de inimă. Nu se îndoia de puterea unchiului său, dar nici nu avea încredere totală în Malcolm.

Când îi sosi cina, Simon era prea încordat ca să poată mânca. Ştia că Darryl şi Malcolm stăteau cu ochii pe el în timp ce povesteau despre toate câte se întâmplaseră în ultimii doisprezece ani, aşa că se chinui să ia câteva înghiţituri. Dar, în realitate, nu se gândea decât unde ar fi putut s-o ascundă Alfa pe mama lui.

De-abia mai târziu, după ce se scuză şi se retrase în cameră ca să mai citească din notiţele lui Isabel, îşi aminti de cuvintele unchiului său.

„Eu ştiu fiecare încăpere, fiecare tunel, fiecare piatră de sub grădina zoologică.“

Simţi un nod în stomac. Desigur. Era evident. Fusese un prost că nu se gândise mai devreme la asta. Darryl putea căuta în vizuină la nesfârşit, dar Simon ştia exact unde ar fi ascuns el un animaform ca să nu-l găsească nimeni din întâmplare vreodată.

Da. Exista un singur loc în care cineva putea să ascundă o acvilă: la grădina zoologică.

15 Plimbare nocturnă

Cu inima bubuindu-i în piept, Simon o zbughi din camera sa şi se opri pe balcon, ca să arunce o privire în hol.

— Darryl? strigă el, dar unchiul lui deja plecase.

Însă Vanessa stătea jos la baza scării în spirală, cioplind ceva în lemn.

— Au plecat în patrulare, îi spuse ea, întinzându-şi gâtul ca să-l vadă. Te pot ajuta cu ceva?

Simon clătină din cap.

— Nu, voiam doar... voiam doar să-l întreb ceva. Dar o las pe mâine-dimineaţă.

Se întoarse în dormitor şi închise uşa bine în urma sa. Dacă nu-i putea spune lui Darryl unde credea că este ascunsă Isabel, atunci nu-i mai rămânea decât o singură variantă.

— Felix? spuse Simon.

Şoricelul se târî din colţul în care îi făcuse un culcuş din şosete. Căscă şi îl privi somnoros.

— Dacă nu e ceva de mâncare, mai bine lasă.

Simon îi întinse un şervet cu pâine şi bucăţele de brânză din ce primise la cină.

— Când ai căutat-o pe mama, ai fost şi sus, la grădina zoologică?

Mustăţile lui Felix tresăriră.

— Aveam de gând, dar n-aveam niciun chef să mă mănânce cineva pe-acolo.

Simon simţi un fior mic de speranţă. Dacă Felix nu o căutase şi acolo, sus, atunci exista o şansă să aibă dreptate.

— Trebuie să intru în grădina zoologică fără să afle nimeni.

— Există nişte tuneluri, îi spuse Felix cu fălcuţele pline de pâine. Sunt în toată şcoala şi sunt destul de late cât să poată intra şi-un om. Şi toate duc spre grădina zoologică. E unul... Se opri ca să mai muşte din pâine şi să mestece. E unul care porneşte chiar din camera fratelui tău malefic.

Simon privi spre uşa care ducea în baia comună.

— E singurul tunel?

— E cel mai apropiat. Felix se scutură dezgustat. Celălalt se află în aripa reptilelor.

În clipa aceea, lui Simon i se părea mai uşor să se aventureze într-un cuib de şerpi decât să-l prindă Nolan furişându-se în camera lui. Dar ştia că haita avea să-i urmărească fiecare mişcare şi dacă ieşea din cameră, darămite din aripa Alfa. Prin urmare, singura variantă era camera lui Nolan.

Se furişă în baie şi întredeschise cu grijă uşa care ducea în odaia lui Nolan. Fratele lui stătea

la birou şi citea dintr-un manual, aşa că Simon fu nevoit să închidă uşa.

— O să trebuiască să aşteptăm până se culcă, îi şopti lui Felix. Poţi să-l urmăreşti tu?

Felix se strâmbă.

— Dacă mă vede şi sare pe mine, o să-l muşc.

— Nici nu mă aştept la altceva din partea ta.

Odată întors în camera lui, Simon se întinse pe pat şi începu să citească din caietul mamei sale. Era plin de informaţii interesante şi, deşi nu pricepea mare lucru din ce scria acolo, cu cât citea mai mult, cu atât înţelegea mai bine despre ce era vorba: Darryl avusese dreptate, Isabel ştia o mulţime despte regele animalelor.

Tocmai când se uita peste lista cu animale, Felix se întoarse în cameră.

— A plecat... a plecat prin tunel.

— Nolan?

Simon ascunse caietul sub pernă şi sări în picioare. Era posibil ca Nolan să-i fi auzit şi să fi plecat s-o caute pe Isabel? Nu... Malcolm spusese odată că Nolan mai hoinărea uneori prin grădina zoologică. Probabil că prin tunelul acela se furişa.

Simon îl urmă pe Felix în camera pustie a fratelui său.

— Sub birou, îi spuse Felix, iar Simon se aplecă să se uite mai bine. E o trapă – am văzut când a deschis-o, şmecherul.

Simon se strecură sub biroul din lemn de mahon. La început nu observă nimic, dar, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, reuşi să distingă un contur. Împinse, şi trapa se deschise cu uşurinţă. De cealaltă parte se afla un tunel de cărămidă.

— Stai aici şi ai grijă ca Darryl şi Malcolm să nu vină după mine, spuse Simon, cercetând tunelul. Tavanul era atât de jos, că trebuia să meargă-n patru labe. Dar, dacă vin totuşi, să-mi dai de ştire, da? O să fiu în zona cu păsări.

— Tu vorbeşti serios? Mă pui să vin după tine într-un loc plin de creaturi care mănâncă şoareci pe pâine? exclamă Felix.

— Ai dreptate. Atunci doar... doar ascunde-te. Să nu te găsească nimeni.

Tunelul era întunecat şi urca uşor, iar Simon nu ştia de cât timp se târa – zece, douăzeci de minute. I se părea că n-o să reuşească să ajungă niciodată la capăt, şi de două ori se gândi chiar să se întoarcă, dar, dacă Nolan ieşise pe-acolo, trebuia să ducă undeva.

În cele din urmă, zări o lumină slabă în depărtare. Pe măsură ce se apropia, îşi dădu seama că nu era o lumină oarecare: era luna. Simon împinse o portiţă de metal şi se sperie când aceasta scârţâi. Gura de ieşire a tunelului se afla în spatele unei statui care reprezenta o acvilă, la marginea unui scuar din grădina zoologică. Lângă ea se afla o clădire care mirosea a peşte. Afară era mai multă lumină

decât în tunel, dar, cum era noapte, Simon nu reuşi să-l zărească pe fratele lui.

Acum nu mai trebuia decât să descopere unde erau păsările. Căută o hartă, dar nu găsi niciuna, deşi se afla aproape de intrarea în grădina zoologică. Nu era mare, dar avea o mulţime de alei întortocheate, şi Simon nu voia să se piardă.

Tremurând de frig în aerul rece al nopţii, băiatul o luă înainte. Habitatul păsărilor nu putea să fie prea departe. Avea de gând să verifice toate clădirile, dacă era nevoie, şi până dimineaţa dacă trebuia, ca s-o găsească pe mama lui.

Ceva foşni undeva în apropiere. Simon încremeni şi, după ce se asigură că nu-l vede nimeni, fugi spre nişte trepte de ciment. Urcă şi auzi foşnetul din nou – de data asta, mai aproape –, ocoli clădirea şi trecu pe lângă un geam înalt. Se afla în grădina zoologică de un minut, şi deja era sigur că se pierduse.

O strălfulgerare albă, de dincolo de geam, îi atrase atenţia. O siluetă fantomatică dormea pe stânci, iar pieptul său uriaş se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Era un urs polar. Dar ce căuta un urs polar afară, la o oră atât de târzie?

O altă siluetă apăru la orizont, şi Simon încremeni. O clipă nu reuşi să-i distingă trăsăturile, dar, când se întoarse cu faţa spre el, văzu acelaşi chip pe care-l văzuse toată

viaţa în oglindă. I se tăie răsuflarea. Era fratele lui.

Şi nu ieşise la o plimbare sub clar de lună. Cumva, reuşise să intre în zona urşilor polari şi acum stătea pe una dintre stâncile mari de deasupra apei, cu braţele întinse de parcă ar fi vrut să-şi ia zborul. Lui Simon îi îngheţă sângele în vine. Ce avea de gând?

Până să apuce să-l strige, Nolan făcu cel mai prostesc lucru pe care îl văzuse Simon vreodată.

Sări în apă.

16 Ştrandul ursului polar

Simon văzu îngrozit cum căzu Nolan în apă. Fratele lui dispăru sub suprafaţa întunecată, ceea ce lui Simon îi dădu fiori reci pe şira spinării.

— Ajutor! strigă el. Trebuia să fie cineva prin apropiere. Noaptea trecută, haita îl găsise în numai câteva minute. Ajutor!

Ursul polar răcni, şi Simon simţi că i se ridică părul în cap. În cât timp avea să observe ursul că Nolan intrase în bazinul lui şi avea să se ducă după el?

Simon se uită atent la apă, aşteptând un semn de la fratele său. Nimic. Secundele treceau, şi Nolan nu ieşea. Simon era singurul care-l putea ajuta.

Ursul răcni din nou.

— Intruşi! strigă acesta. Apa mea. Stâncile mele. Peştele meu.

— N-o să-ţi mănânce nimeni peştele, încercă să-l liniştească Simon, care reuşise să se caţăre pe zid. Dacă nu intri în apă, îţi aduc eu o găleată plină, OK?

Ursul polar se scutură.

— Peştele meu!

— E peştele tău, da. Simon ajunse în vârful stâncilor. Nolan tot nu ieşise la suprafaţă. Acum o să sar. Să nu mă mănânci, adăugă el, după care trase o gură de aer şi sări în apă.

Aerul rece trecu pe lângă el ca o săgeată şi plonjă tare în întuneric. Nu putea să distingă fundul apei. Apa rece ca gheaţa îl transforma într-o stană de piatră. Era rece – mult mai rece decât şi-ar fi închipuit că poate fi apa vreodată. Atinse fundul bazinului şi se împinse în picioare. Simţea că îi ard muşchii, dar se chinui să urce. Aer. Avea nevoie de aer.

În cele din urmă, ieşi la suprafaţă. Încerca cu greu să respire şi se rotea pe loc, uitându-se după Nolan. Îşi simţea muşchii încordaţi şi pielea amorţită. Trebuia să iasă de-acolo, altfel Darryl şi Malcolm aveau să găsească două cadavre în apă, nu doar unul.

Simon începu să înoate spre scara din cealaltă parte. Nu era departe, dar în apa rece părea un kilometru pân-acolo. Mai avea doar câţiva metri până la margine, când ceva îl

prinse de cracul pantalonilor şi-l trase din nou în adâncurile apei îngheţate.

Nolan. Simon se zvârcoli, încercând să scape din strânsoare. Din cauza lui aveau să se înece amândoi. Simon îşi trase de câteva ori piciorul cât de tare putu, şi, în cele din urmă, Nolan îi dădu drumul. Ieşi iarăşi la suprafaţă, şi apa pleoscăi tare în liniştea nopţii.

Chinuindu-se să respire, Simon aşteptă câteva secunde după Nolan. Sigur putea şi el să se împingă în fundul bazinului. Dintr-un motiv necunoscut, însă, n-o făcu. Nu ieşi la suprafaţă nicio clipă.

Simon fu copleşit de panică. Nolan stătea sub apă de aproape un minut. Dacă nu respira cât de curând, avea să se înece. Se uită la scară.

Dacă ajungea acum la ea, avea să iasă din apă, să se ducă pe cea mai apropiată stâncă şi poate că vreun lup se găsea pe-aproape şi îl ajuta.

Dar, dacă nu erau pe-acolo, dacă erau singuri-singurei, fratele lui avea să moară.

Nu avea de ales. Trase adânc aer în piept şi se scufundă din nou în apa rece ca gheaţa, în întuneric. La început nu simţi nimic, şi inima începu să i se zbată în piept. Nolan trebuia să fie conştient – trebuia.

În cele din urmă, simţi nişte degete reci şi-l apucă tare de mână pe Nolan. Scara se afla la

câţiva metri. Simon nu trebuia decât să-l tragă spre ea, ca să poată ieşi amândoi.

Aşa că începu să-l tragă. Nolan nu opuse rezistenţă, şi Simon se temu că îşi pierduse cunoştinţa. Străduindu-se din răsputeri, îl scoase la suprafaţă, după care se prinse de prima treaptă a scării.

— Ajutor! bolborosi el când scoase capul din apă.

Acum se simţea complet amorţit şi se chinui să-l ţină pe Nolan deasupra apei. Cu ultimele puteri, îl împinse pe marginea bazinului. Picioarele lui Nolan erau grele ca piatra, dar Simon le scoase pe rând din apă înainte să iasă şi el. Apoi se prăbuşi pe ciment, atât de istovit, că nici nu mai putea tremura. Îşi simţea ciudat pielea. Abia se mai putea mişca, dar, cumva, reuşi să-l întoarcă pe Nolan.

Era mort? Simon nu-şi dădea seama. Fratele lui avea ochii închişi, faţa îi era palidă în lumina lunii şi nu se mişca deloc. Nici nu respira.

Simon se chinui să se ridice în genunchi. Nu mai acordase niciodată primul ajutor, dar trebuia să facă ceva, orice. Trase aer în piept şi-l apăsă pe Nolan pe piept. Puloverul acestuia clipoci de apă, şi Simon repetă mişcarea, de data asta mai tare.

— Hai odată, zise el şi nervos, şi speriat în acelaşi timp. Hai odată! Dacă aştepţi să-ţi fac respiraţie gură la gură...

O cantitate imensă de apă ţâşni brusc din gura lui Nolan, şi băiatul tuşi şi se rostogoli pe o parte. Uşurat, Simon se rezemă de perete. Fratele lui era în viaţă.

Amândoi erau.

— Eşti bine? întrebă Simon.

— M-am... m-am transformat? bolborosi Nolan tuşind.

— Dacă te-ai transformat? repetă Simon, dându-şi seama dintr-odată ce se întâmplase. Stai aşa... Ai sărit în bazinul unui urs polar, în toiul nopţii, doar ca să te transformi?

— M-am transformat sau nu? se răsti Nolan.

— Nu, dar era cât pe-aci să ne mănânce de vii pe-amândoi. Mersi frumos.

Nolan se uită lung la el. Avea buzele albastre.

— Ai sărit după mine?

— N-aveam de gând să stau să mă uit cum te îneci. Deşi, adăugă Simon în sinea lui, acum nu mai părea o idee aşa de proastă. În ce voiai să te transformi?

Băiatul îşi trase genunchii la piept.

— Nu-i treaba ta.

— Tocmai ţi-am salvat viaţa, spuse Simon. Am dreptul să ştiu măcar de ce-ai făcut asta.

Nolan începu să clănţăne din dinţi. Faţa începu să i se schimonosească, de parcă în el s-ar fi dus o luptă pe viaţă şi pe moarte, şi, în cele din urmă, izbucni:

— E numai vina ta!

— A mea? Dar ce-am făcut? zise Simon.

— Ai apărut aici. Ai putea... ai putea să fii tu, de fapt. Ai putea fi...

— Regele animalelor, continuă Simon, şi Nolan făcu ochii mari.

— Ştiai?

— E o poveste lungă, spuse Simon.

— Unul dintre noi este regele animalelor, ca să ştii, continuă Nolan. Ieri, Malcolm mi-a spus că, de vreme ce suntem gemeni, unul dintre noi va fi regele animalelor, iar celălalt, acvilă.

Spuse ultimul cuvânt de parcă ar fi fost ceva rău, şi Simon se încruntă.

— Nu-i nimic rău în asta.

— Ba sigur că este, îl contrazise Nolan. E şi-aşa destul de rău că suntem hibrizi. Asta pentru că părinţii noştri...

— Fac parte din regate diferite. Mda, ştiu şi asta. Şi ţi-e teamă că familia ta nu te va mai iubi dacă te transformi într-o acvilă, în schimb.

Nolan nu spuse nimic. Nici nu mai trebuia să răspundă, pentru că Simon ştia adevărul.

— Nu e deloc rău să fii pasăre, încercă să-l liniştească Simon. Păsările sunt inteligente. Loiale. Pot să zboare...

— Dacă sunt regele animalelor, o să pot zbura oricum, pufni Nolan. Alfa e supărată pe mine. Mamiferele ne-au apărat descendenţa de când a fost învins regele animalelor, şi toţi cei dinainte se transformaseră deja până la doisprezece ani. Alfa crede că e vina mea că

nu m-am transformat, dar eu tot încerc. Îşi suflecă pantalonii uzi şi îşi scoase de la gleznă nişte greutăţi. Eu am încercat, dar nu reuşesc orice-aş face.

— Nu e vina ta, spuse Simon. Nici eu nu m-am transformat încă.

— Asta s-a văzut cu ochiul liber de când ai luptat în arenă, ca să ştii, zise Nolan. Dacă nu ne transformăm până la cincisprezece sau şaisprezece ani? Atunci vom fi deja bătrâni.

Simon începea să se întrebe dacă ăsta chiar ar fi fost un lucru atât de rău. Măcar ar fi avut suficient timp să se gândească la o cale de scăpare înainte să-i omoare Alfa.

— Nolan, apropo de asta...

— De ce m-ai salvat?

Simon se opri.

— Şi tu ai fi făcut la fel în locul meu.

— Ba nu, n-aş fi făcut. Nici măcar nu sunt sigur că aş fi strigat după ajutor.

— Ai fi strigat, repetă Simon cu siguranţă în glas. Pentru că sângele apă nu se face.

Nolan şovăi şi, după câteva secunde, murmură:

— Îmi pare rău pentru ce-am spus mai devreme. Eşti fratele meu. Doar că... doar că nu vreau să te transformi înaintea mea.

— Nu mă voi transforma, îl linişti Simon. Până ieri nici măcar n-am ştiut că există animaformi.

— Pe bune?

— Da. Ieri-dimineaţă credeam că...

Undeva, în apropiere, se auzi un urlet, şi Simon tăcu. Un lup cenuşiu apăru în faţa geamului şi se urcă pe zid fără nici cel mai mic efort.

— Ce s-a întâmplat? Aţi păţit ceva? întrebă Malcolm.

— Doar ne e frig, răspunse Nolan. Simon mi-a salvat viaţa.

Malcolm îl fixă pe Simon cu ochii lui albaştri.

— O să discutăm mai târziu despre asta, zise el. Acum trebuie să vă încălziţi.

— Simon! Silueta impunătoare de lup a lui Darryl apăru lângă Malcolm şi se transformă imediat în om. Ce naiba... Aţi făcut baie?

— E o poveste lungă, spuse Simon, şi unchiul lui îl strânse în braţe.

Darryl era atât de cald, că lui Simon i se păru că stă la gura sobei.

— Eşti rece ca gheaţa, zise Darryl. Hai înapoi în vizuină, înainte să te congelezi de tot.

Simon încercă să se împotrivească – încă nu găsise păsările –, dar, în timp ce ieşeau din habitatul ursului polar, fură înconjuraţi de şi mai mulţi lupi din haită. Nu ştia dacă aceştia îi erau loiali lui Malcolm sau lui Alfa şi, pentru că se aflau atât de aproape, Simon nu îndrăzni să-i spună unchiului său ce căuta aici. Aşa că nu zise nimic, iar Darryl şi Malcolm îi ajutară să traverseze grădina zoologică întunecată şi să intre în Arsenal. Istovit, Simon se rezemă de

unchiul lui până ajunseră în holul cald de la intrare. Restul haitei se strânse în jurul lor. Vanessa se transformă în om şi veni repede la ei.

— Ce s-a întâmplat? Unde erau?

— Au sărit în bazinul ursului polar, spuse Malcolm.

— Ce-au făcut?! Prinţul se simte bine?

— Au intrat amândoi în hipotermie şi trebuie să se încălzească, dar vor supravieţui, zise Darryl.

Nu părea că glumeşte deloc.

— Să-i ducem la reptile?

— Doar dacă vrei să se mai pricopsească şi cu vreo muşcătură, răspunse Malcolm. La mama în birou, mai bine. Are un şemineu acolo.

Vanessa o luă înainte, iar buclele ei se legănau la fiecare pas. Simon era hipnotizat şi nu reuşi să-şi ia privirea de la ea până nu ajunseră în birou. Femeia deschise uşa, dar, în loc să dea buzna înăuntru, se opri brusc şi lăsă capul în jos.

— Maiestate!

— Ce naiba se petrece aici? întrebă un glas autoritar.

Dacă Simon n-ar fi fost deja sloi, glasul acela sigur i-ar fi îngheţat sângele în vine. O femeie palidă, cu părul negru şi lins până la mijloc, era aşezată la birou. Avea un costum alb şi un lanţ lung de argint la gât. Nu după mult timp, ochii

ei albaştri, ca oţelul, se îndreptară spre Simon, şi băiatul înghiţi în sec. Nu putea fi decât...

Alfa.

17 Alfa

Simon nu-şi putea lua ochii de la ea. Nu ştia de ce, dar se aşteptase ca Alfa să fie mai înaltă şi mai impunătoare, aşa, ca băieţii ei. În schimb, arăta de parcă o pală de vânt ar fi putut s-o rupă în două dacă nu era atentă. Însă, când se apropie de el, văzu că mersul ei emana o forţă de netăgăduit. Poate că femeia asta nu putea să ridice bolovani, dar Simon nu avea nicio îndoială că ea era Alfa – şi că oricine încerca s-o supere probabil nu era în toate minţile.

Ar fi trebuit să se întoarcă abia a doua zi. Însă venise cu o zi mai devreme, şi Simon se panică. Avea să-i scoată din oraş imediat sau mai avea timp s-o caute pe mama lui?

— Deştepţii ăştia doi au sărit în bazinul ursului polar, spuse Malcolm în timp ce-l ajuta pe Nolan să se aşeze pe canapeaua de lângă şemineu. N-au nimic, doar au îngheţat niţel.

Darryl veni şi el, şi, după ce-l aşeză pe Simon pe canapea, Alfa se apropie de ei. Ochii ei neîndurători se uitau când la Nolan, când la Simon, de parcă ar fi încercat să găsească

diferenţele dintre ei. Simon făcu tot posibilul să nu se uite în altă parte.

— Aşadar, este adevărat, spuse ea pe un ton glacial. Chiar sunt doi. Iar tu... Se uită la Darryl. Văd că n-ai murit.

— Nu-i nevoie să te prefaci, mamă, răspunse Darryl. Ştiai de mult că trăiesc.

Alfa scoase un sunet indiferent, iar faptul că nu negase era cât se poate de grăitor pentru toată lumea. Simon se uită la Malcolm, care stătea în genunchi lângă şemineu. Pe obrazul său zvâcni un muşchi, şi aruncă un lemn în şemineu mai tare decât ar fi fost nevoie.

— Să-ndrăznesc să întreb cum de te-ai pricopsit cu cicatricea aia oribilă? zise Alfa şi se întoarse din nou spre Simon şi Nolan, studiindu-i.

Simon aproape că vedea ce-i trecea bunicii sale prin cap şi se foi neliniştit.

Darryl se încruntă.

— De la Orion, după ce a plecat Isabel... Îşi drese glasul. Oricum, i-am luat ochiul la schimb.

— Ar fi trebuit să-i smulgi inima din piept. Alfa se aşează în genunchi în faţa lui Simon, îl apucă de bărbie şi îi întoarse capul de la dreapta la stânga. Vestea că Orion şi Darryl se desfiguraseră unul pe altul îl şocă pe Simon. Acum înţelegea de ce niciunul dintre ei nu avea încredere în celălalt. Tu te-ai transformat?

— Nu, încă nu s-a transformat, răspunse Darryl în locul lui, şi Alfa miji ochii.

— Nu te-am întrebat pe tine.

— Nu... nu m-am transformat, răspunse Simon cu jumătate de gură, privind-o însă la fel de sfidător.

— Hmm.

Alfa îl adulmecă şi se ridică în picioare, netezindu-şi costumul, deşi nu avea nicio cută. Vanessa aduse două pături calde pentru băieţi, şi Simon începu să tremure pe măsură ce căldura îi alunga amorţeala din corp. Vanessa se scuză politicos şi ieşi din birou, iar Alfa continuă abia după ce închise uşa:

— Aveaţi de gând să vă sinucideţi? îi mustră ea, încrucişându-şi braţele.

— N... nu, răspunse Nolan, şi Simon clătină din cap.

— Atunci ce făceaţi în habitatul ursului polar la miezul nopţii? În glasul ei nu exista nicio urmă de îngrijorare, numai furie. Era ceva amuzant dacă vă înecaţi sau vă mânca de vii o fiară înfometată?

Simon nu voia să se gândească la ce le-ar fi făcut ursul polar dacă ar fi vrut. Dar ştia că, dacă fratele lui intra în bucluc din cauza acestei păţanii, avea să-l urască şi mai mult. Nu putea să lase să se întâmple aşa ceva. Nu când reuşiseră să se apropie puţin, în sfârşit.

— Îmi pare rău, începu el. Am vrut... am vrut să mă plimb pe-acolo şi am căzut în apă. Nolan m-a salvat...

— Nu, îl opri Nolan. Începea să-i revină culoarea în obraji. Eu am plecat pe furiş şi am intrat în grădina zoologică. Cred că Simon m-a urmărit. Eu am sărit în apă, şi Simon m-a scos. Mi-a salvat viaţa.

— Este adevărat? întrebă Alfa, şi Simon dădu din cap. De ce-ai face aşa ceva?

— De ce să n-o fac? spuse el derutat.

— Am auzit cum s-a purtat Nolan cu tine. Nolan se făcu alb ca varul sub ochii ei scrutători şi lăsă capul în jos. Şi totuşi, ţi-ai riscat viaţa pentru el.

— E fratele meu. Şi el ar fi făcut la fel pentru mine. Chiar dacă el nu e de-aceeaşi părere, adăugă Simon în sinea lui.

Alfa tăcu o vreme. Apoi se întoarse la Nolan.

— Dar ce-ţi veni să te-mbăiezi cu urşii polari la miezul nopţii?

Băiatul se foi, dar nu răspunse. Ea se uită când la unul, când la celălalt, dar nici Simon nu suflă o vorbă.

— Nu este evident? izbucni Malcolm. De când a împlinit unsprezece ani l-ai tot presat să se transforme. A trebuit să pun juma’ de haită pe urmele lui ca să fiu sigur că nu se sinucide încercând. Şi dacă Simon n-ar fi fost acolo în noaptea asta... Malcolm se opri şi înghiţi în sec.

Dacă vei continua să pui presiune pe el, într-o zi nu va mai fi la fel de norocos.

Ea miji ochii şi, deşi Malcolm era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât ea, acesta îşi lăsă capul şi umerii în jos. Alfa pufni.

— Luke s-a transformat la unsprezece ani. Şi tatăl lui la fel. Se întoarse spre băieţi. Voi aveţi doisprezece, şi niciunul dintre voi nu şi-a manifestat abilităţile. Din punctul meu de vedere, nici n-o să se mai întâmple, şi atunci ce o să se aleagă din voi?

Lui Simon nu-i păsa ce credea ea despre el, dar văzu cu coada ochiului că Nolan se înroşise la faţă şi îşi încleştase pumnii. Dintr-odată, de parcă nici n-ar fi fost amorţit, simţi că nodul acela fierbinte începe să zvâcnească, de parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

— Nu-ţi pasă decât că unul dintre noi va fi regele animalelor şi vrei să ştii care anume, spuse el furios.

— Simon, îl avertiză Darryl tăios, şi băiatul tăcu înainte să-i aducă acuzaţii şi mai grave. Dar Alfa îl privi din nou în ochi, şi pe Simon îl străbătu un fior care n-avea nimic de-a face cu frigul.

— Ai dreptate, spuse ea. Dacă celelalte regate descoperă că există un moştenitor al puterilor regelui animalelor, vreau să ştiu pe care dintre voi trebuie să-l protejez. Vreau să ştiu pe care vor dori să-l omoare. Dacă greşesc, atunci e greşeala mea.

Avea mult mai multe motive decât atât, şi o ştia prea bine, însă Darryl îi aruncă o privire aspră lui Simon, avertizându-l să-şi ţină gura.

— Ştii care dintre ei s-a născut primul? îl întrebă Alfa pe Darryl.

El clătină din cap.

— Poate ştie Isabel, dar mie nu mi-a spus.

— Probabil că Simon, nu? spuse Malcolm oarecum nesigur. Dacă Isabel pe el a vrut să-l ascundă înseamnă că...

— Chiar contează? interveni Darryl. Nolan se făcu alb ca varul. Capacitatea de-a ne transforma este în ADN-ul nostru. Naturii nu îi pasă cine s-a născut primul. Tot ce ştim este că unul dintre ei îl va moşteni pe Luke, iar celălalt, pe Isabel. Nu sunt primii gemeni identici din lumea animaformilor.

— Nu, dar sunt primii gemeni ai unui om care l-a moştenit pe regele animalelor. Dar om trăi şi-om vedea, nu?

Aşadar, Simon fie era moştenitorul regatului pe care Alfa voia să-l distrugă, fie toţi animaformii de pe planetă aveau să-i dorească moartea. Nu era sigur ce era mai rău.

— Mâine plecăm la ţară, adăugă ea. Duceţi băieţii sus şi aveţi grijă să se odihnească. Şi Nolan, Simon, dacă îşi mai riscă viaţa oricare dintre voi, vă închid pe amândoi într-o temniţă până la adânci bătrâneţi. S-a înţeles?

— Dar nu asta faci acum? i-o tăie Simon, şi Alfa îl ignoră înadins.

Darryl îl ajută să se ridice şi, înainte să plece, femeia îl opri.

— Vreau să discutăm ceva, Darryl.

— Nu se poate mai târziu? întrebă el.

— Am aşteptat deja doisprezece ani. Rămâi. Malcolm, ia tu băieţii.

Simon vru să protesteze – trebuia să-i spună unchiului său unde credea că se află mama lui, şi nu putea face asta de faţă cu Alfa. Dar Darryl clătină din cap.

— Du-te cu Malcolm, Simon. O să fiu în hol mai târziu, dacă o să ai nevoie de ceva. Şovăi, apoi îi dădu la o parte o şuviţă de păr care îi intra în ochi. Ştii cât de mult ţin la tine, da? Nu ştiu ce-aş face dacă...

— Ştiu, zise Simon. Îmi pare rău. N-o să mai fac niciodată.

— Ba da, o să mai faci. Eşti un Thorn. Noi ne petrecem viaţa intrând în bucluc şi apoi încercând să scăpăm. Aşa că data viitoare să fii mai isteţ, da?

— Da. Se opri şi, fără să se gândească prea mult, murmură: Şi eu te iubesc, Darryl.

Spre uimirea lui, Nolan nu scoase niciun sunet, nici măcar nu râse pe înfundate. Unchiul lui dădu scurt din cap, şi Simon porni după Malcolm. Acesta îi conduse în tăcere afară din birou spre hol.

Malcolm îl duse mai întâi pe Nolan în camera lui, după care se ocupă de Simon.

— Trebuie să ai grijă ce spui când vorbeşti cu Alfa, spuse el încet. Eu am provocat-o toată viaţa aproape, şi nu e bine, crede-mă.

— Dar măcar acum ne crezi? spuse Simon.

— Nu contează ce cred eu, răspunse Malcolm încruntat. Contează doar că acum avem destul timp să descoperim adevărul. Cât nu vă transformaţi, sunteţi în siguranţă.

— Şi Darryl? Ce se va întâmpla cu el? Alfa nu are nevoie de el... nu dacă te are pe tine.

Malcolm scoase un sunet ciudat, între râs şi icnet de sufocare.

— De când mă ştiu, l-a preferat pe el. Şi nu s-a schimbat nimic între timp, de-asta să fii sigur.

Vorbise cu amărăciune şi, în acelaşi timp, cu o uşurare care pe Simon îl uimi. Nu-i era greu să-şi închipuie cum se simţise Malcolm, mereu în umbra fraţilor săi mai mari, chiar dacă nu prea putea să se gândească la Darryl ca la un frate mai mare al cuiva.

— N-ai de unde să ştii, spuse Simon. Dacă ajunge la concluzia că n-are nevoie de el sau că nu-l poate controla?

Malcolm deveni serios.

— Atunci, îmi va fi mai uşor să mă hotărăsc.

Simon nu îl întrebă la ce se referă, şi Malcolm nu-i dădu alte explicaţii. Ieşi din cameră şi închise uşa în urma sa, lăsându-l pe Simon singur cu posibilitatea aproape palpabilă ca, indiferent ce făcea el, indiferent cât de

mult îl ajutau unchii lui şi Orion, Alfa să câştige într-un fel sau altul.

A doua zi de dimineaţă, Simon se trezi cu un plan în minte. Nu era un plan foarte bun, dar Simon nu putea sta cu mâinile în sân, aşteptând ca lucrurile să se îndrepte de la sine – trebuia să acţioneze cumva. După ce se schimbă în singurele haine curate pe care le mai avea, deschise uşa ca să verifice dacă Darryl era în hol, dar unchiul lui nu era acolo. Aşa că n-avea încotro. Trebuia să se descurce singur.

Se întoarse în camera lui şi, înainte să se apuce să-şi pună planul în aplicare, strecurându-se în camera lui Nolan, se trezi că Felix îi blochează drumul spre baie.

— Era să mori azi-noapte, spuse şoricelul încrucişându-şi braţele. Nu-ţi mai permit să-ţi pui viaţa în pericol din nou.

— Nici măcar nu ştii ce am de gând să fac, spuse Simon.

— Ba ştiu prea bine. Vrei s-o cauţi pe mama ta.

— Trebuie, răspunse Simon. S-a întors Alfa. Astăzi plecăm. Trebuie s-o găsesc şi apoi să scăpăm de-aici.

— Dar e şi Darryl aici, îi aminti şoricelul. Poate s-o caute EL...

— Noaptea trecută nu am apucat să-i povestesc nimic, iar acum nu mai avem timp. Eu sunt singura ei speranţă, insistă Simon.

Lui Felix îi zvâcniră mustăţile, semn că nu i se părea o idee prea bună.

— Şi cum ţi-ai propus să treci pe lângă frate-tău fără să te vadă?

— Ăăă... Simon şovăi. O să-i spun adevărul. Că mama lipseşte şi că sunt sigur că Alfa o ţine ascunsă undeva în grădina zoologică.

— Ai atâta încredere în babuinul ăla, încât să-i spui toate astea?

— Păi, nu prea am de ales, ce să fac?

Simon îl ocoli pe Felix şi împinse uşa de la baie. Spre uimirea lui, Nolan stătea pe vine de partea cealaltă, cu gura căscată şi ochii mari.

— Mama a dispărut? repetă el. Şi mie de ce nu mi-a spus nimeni?

Simon se simţi vinovat că nu-i spusese mai devreme, dar când să-i fi spus? Când erau gata-gata să moară îngheţaţi, la cinci metri de ursul polar? Când îi turnase în cap laptele cu ciocolată? Când râdea de el împreună cu restul mamiferelor şi nu voia să accepte în ruptul capului că e fratele lui?

— Îmi pare rău, spuse el.

— Din moment ce o cunoşti pe Alfa, am crezut că...

— De ce crezi c-a luat-o pe mama? întrebă Nolan, şi Simon îi povesti tot ce se întâmplase. În fine, aproape totul – nu-i pomeni de Orion şi

nici de biblioteca secretă din fortăreaţa regelui animalelor.

Simon ar fi vrut să aibă încredere în fratele lui, dar nu putea încă. Nu ştia nici dacă Nolan îl credea măcar. Îi povesti despre armata şobolanilor, despre cum îl apăraseră mama şi Darryl, despre planul pe care îl avea Alfa cu ei şi motivul pentru care voia să controleze celelalte regate.

Nolan se albi la faţă şi începu să se plimbe prin baie.

— Dacă Alfa vrea cu adevărat să facă la loc Prădătorul şi să-l omoare pe unul dintre noi – şi nu spun că nu te cred, dar dacă ai dreptate –, atunci trebuie s-o găsim pe mama şi să fugim de-aici, spuse Nolan după ce Simon termină de povestit. Eşti sigur că e pe undeva prin grădina zoologică?

— Aşa ar fi logic, nu? zise Simon. Dacă Malcolm şi haita nu ştiu nimic înseamnă că n-a ascuns-o în vizuină. Decât dacă nu cumva există vreun loc secret.

Nolan clătină din cap.

— Nu, ai dreptate. Se uită la ceas. Grădina zoologică s-a deschis acum zece minute. Putem să ne strecurăm printre turişti şi s-o căutăm peste tot.

Simon se înveseli.

— Chiar mă ajuţi?

— Cum să nu? răspunse Nolan. Doar e şi mama mea.

Când porniră, îl auzi pe Felix oftând în urma lui, dar nu-l băgă în seamă. Trebuia să-şi asume riscul.

Nolan îl conduse în camera sa şi apoi afară prin tunel, care îi scoase în mijlocul grădinii zoologice. Lumina puternică a soarelui îl făcu pe Simon să mijească ochii, şi, înainte să apuce să întrebe încotro, Nolan se îndreptă spre una dintre clădirile din cealaltă parte a scuarului. Simon se duse după el. Se amestecară cu uşurinţă printre turişti, şi nimeni nu părea dornic să acorde prea multă atenţie unor gemeni de doisprezece ani care se îndreptau spre clădirea pe care scria „Pădure tropicală“.

— Acvilele de munte nu trăiesc la tropice, dar e singurul loc în care sunt păsări, explică Nolan când intrară pe uşile de sticlă şi pătrunseră într-o pădure tropicală în miniatură.

Deasupra lor se înălţau tot felul de copaci, în mijloc curgea un râu şi mai era o potecă de lemn pe care puteau merge vizitatorii. Valul de căldură şi umiditate îl lovi pe Simon în moalele capului, şi pe frunte începură să i se adune broboane de transpiraţie.

— Unde ar putea fi? întrebă el, întinzându-şi gâtul ca să se uite în sus.

Zeci de păsări zburau de pe o ramură pe alta, ciripind pe atâtea voci, încât erau imposibil de înţeles.

— Mai sunt vreo două încăperi în partea aia, spuse Nolan, arătând spre o altă uşă. Au şerpi şi alte animale, dar nu ştiu dacă sunt şi păsări...

— Stai!

Simon se aplecă şi îl trase pe Nolan după el. Când fratele său începu să protesteze, Simon îi puse mâna la gură şi dădu din cap. Din cealaltă parte a încăperii venea pe potecă o femeie care părea cunoscută.

Alfa.

Nolan făcu ochii mari de uimire, dar rămase tăcut. Văzură cum dispare pe o uşă, şi, imediat apoi, Simon îl trase pe Nolan după ea. Alfa coti pe un hol întunecat, plin cu vitrine slab luminate. Când ajunse în capăt, scoase o cheie de pe lanţul de la gât şi descuie o uşă bine camuflată în perete.

— Ce-o fi acolo? şopti Simon în timp ce se grăbeau după ea, în speranţa că vor ajunge la uşă înainte să se închidă de tot, şi, cu o fracţiune de secundă înainte să se închidă, Simon reuşi s-o blocheze cu vârful piciorului.

— Aici ţin îngrijitorii mâncarea animalelor şi alte chestii, răspunse Nolan, trăgând cu ochiul prin crăpătura uşii. Dar se dădu brusc la o parte şi se lipi de perete. Cred că o văd.

Simon numără până la cinci, apoi se uită şi el. La început nu putu să vadă prea multe, dar, până la urmă, găsi un unghi bun. Alfa stătea în faţa a două cuşti, cu mâinile împreunate şi

capul sus, cu o atitudine nobiliară. Se uita spre cuşca de sus, în care se afla o acvilă de munte cu o aripă bandajată şi ochii pe jumătate închişi. Mama lui.

— Să ştii că nu-mi face nicio plăcere să te văd în halul ăsta, Isabel, dar nu mi-ai dat de ales, spuse Alfa în timp ce deschidea cu cheia de la gât cuşca şi arunca înăuntru câţiva şobolani proaspeţi. Eu am fost generoasă cu tine, şi asta ţi-e răsplata? Să-ncerci să fugi cu Simon? Şi dac-ai fi reuşit, ştii doar că v-aş fi găsit până la urmă.

Lui Simon începură să-i transpire palmele. Alfa chiar o ţinea prizonieră pe mama lui. Cum putea s-o scoată de acolo, dacă numai ea avea cheia?

Înainte să se poată gândi la un plan, în cuşca mare de jos văzu ceva mişcând, şi Simon miji ochii. Printre zăbrele ieşi o coadă cenuşie şi se auzi un mârâit moleşit, sfârşit.

— Văd că te-ai trezit, spuse Alfa. Ar fi fost totul mult mai simplu dacă nu mi te-ai fi împotrivit, băiete drag.

Chipul unui lup cenuşiu ieşi din întuneric. Avea botniţă, şi lui Simon îi îngheţă sângele în vine.

Era Darryl.

18 De-ale păianjenilor

Alfa îi ţinea prizonieri pe unchiul şi pe mama lui.

Simon nu se mai putea gândi la altceva. Nolan îl trase înapoi prin pădurea tropicală şi îl scoase de-acolo, la lumina soarelui. Simon simţi aerul răcoros prin toţi porii, o binecuvântare faţă de căldura şi umiditatea din interior.

— Ştii cumva dacă o exista vreo copie după cheia aia? întrebă el în timp ce mergeau spre statuia acvilei de la marginea scuarului.

Grădina zoologică era şi mai aglomerată acum şi fură nevoiţi să se ferească de câteva familii şi de un grup de elevi veniţi în excursie, care purtau toţi tricouri portocalii.

— Nu e decât una singură, răspunse Nolan, cu care se deschid toate uşile de la zoo, dar o ţine mereu la gât. Nu am văzut-o niciodată fără ea.

— Deci, va trebui s-o furăm, spuse Simon.

— Dacă ai un plan, sunt ochi şi urechi.

Dar Simon nu avea niciun plan – nu pentru asta. Ajunseră la statuie în tăcere, şi, când Nolan vru să coboare în tunel, Simon îl opri. Pe aripile statuii stăteau doi porumbei care mai devreme nu erau acolo. Bunicul lui îl ajutase o dată, şi nu putea decât să spere că avea s-o facă din nou.

— Îl ştiţi pe Orion? îi întrebă Simon.

Porumbeii se uitară nedumeriţi unul la altul.

— Mâncare?

— Ce faci? îl întrebă Nolan, uitându-se agitat în jur.

— Încerc s-o salvez pe mama.

Simon se căută prin buzunare şi găsi o bucată veche de pâine pe care o păstrase pentru Felix. O ţinu în palmă şi porumbeii veniră imediat să ciugulească din ea.

— Îl ştiţi pe Orion sau nu?

— E domnul păsărilor, răspunse unul dintre porumbei cu ciocul plin de pâine.

— Ştiţi unde locuieşte? întrebă Simon, şi celălalt porumbel îşi înclină capul.

— În turnul din cer[4].

— În Sky Tower, aşa e.

— Nu, spuse Nolan în şoaptă. Nu ştiu ce ai de gând, dar mai bine-o laşi baltă.

— Este singura variantă pe care-o avem. Inima începu să îi bubuie în timp ce porumbeii ciuguleau ultimele firimituri de pâine. O să vă rog să zburaţi la Sky Tower şi să-i spuneţi lui Orion că Simon şi Isabel se află aici. Trebuie să-i spuneţi că o ţin prizonieră în pădurea tropicală, într-o cameră aflată pe coridorul dinspre sud. Puteţi face asta pentru mine?

— Simon şi Isabel, repetă primul porumbel, şi al doilea gânguri. La sud, în camera călduroasă.

Mai mult de-atât nu avea să obţină de la ei, şi Simon speră că era suficient.

— Să ţineţi minte, OK? Acum trebuie să plecaţi. Spuneţi-i că v-am promis de mâncare.

— Mâncare? zise primul porumbel ridicând din nou ciocul.

— O grămadă, după ce îi transmiteţi mesajul, zise Simon cu speranţa că pe bunicul lui nu avea să-l deranjeze asta.

Porumbeii îşi luară zborul, şi Simon intră în tunel, unde îl aştepta deja Nolan.

— Nu-mi vine să cred că ai încredere în Orion, spuse fratele lui.

— Acum două zile m-a salvat de armata de şobolani şi de atunci mă tot veghează. Dacă ne poate ajuta cineva, el e acela.

— E pasăre, zise Nolan. Păsările vor să ne omoare.

— Nu, Alfa vrea să ne omoare. Orion vrea s-o oprească. Te rog, îl imploră Simon. Dacă nu poţi avea încredere în el, atunci ai încredere în mine.

Nolan mormăi ceva, dar cedă, în cele din urmă, şi porni înainte prin tunel. Simon îl urmă uşurat, sperând ca porumbeii să reuşească. Sky Tower se afla la doar câteva străzi depărtare – cu puţin noroc, porumbeii aveau să ajungă la Orion înainte ca Simon şi Nolan să se întoarcă în vizuină. Dar nu aveau cum să deschidă cuştile fără cheie.

În timp ce se strecurau înapoi spre camera lui Nolan, Simon îşi stoarse creierul în căutarea unui plan. Dar, în afară de o confruntare violentă cu Alfa şi o fugă ruşinoasă, dar sănătoasă, nu-i veni nicio idee. Începea să-l

cuprindă disperarea. Probabil îi scăpa lui ceva – un amănunt care l-ar fi ajutat să-i elibereze pe mama şi pe Darryl înainte ca Alfa să-i scoată din oraş.

— Şi acum ce facem? întrebă fratele lui, plimbându-se agitat prin cameră. Nu pot să dau ochii cu Alfa şi să mă prefac că e totul OK.

— N-avem încotro, altfel Darryl şi mama o s-o păţească, îi spuse Simon. O să vină Orion şi o să ne ajute. Dar până atunci trebuie să ne prefacem că nu ştim nimic, OK? Şi să nu spunem nimic nimănui.

— Nici măcar lui Malcolm? Poate că el ne-ar putea ajuta.

Simon şovăi.

— Bine. Caută-l şi povesteşte-i ce-am aflat. Spune-i că Alfa îl ţine prizonier şi pe Darryl. Eşti sigur că Malcolm nu are o copie după cheie?

— Foarte sigur, răspunse Nolan.

— Atunci, vom găsi noi altă soluţie. Du-te la micul dejun, vorbeşte cu Malcolm, şi apoi ne întâlnim aici, bine?

Fratele său încuviinţă din cap, şi Simon se strecură înapoi în camera lui. Era sigur că va da nas în nas cu Felix, dar, în schimb, o văzu pe Winter tolănită pe canapea, cu braţele încrucişate şi bătând darabana.

— Pe unde umbli? răbufni ea, sărind în picioare. Şoarecele tău însetat de sânge a spus că te-ai dus afară.

— Felix nu este un... Simon oftă şi începu să caute prin rucsac. Trebuia să fie pregătit când avea să vină momentul decisiv şi nu putea să nu-şi ia şi ceasul de buzunar. Unde e? Nu i-ai făcut nimic rău, sper.

Winter se strâmbă.

— Sigur că nu. Poate că l-am ameninţat, dar nu l-am atins. A fugit pe undeva. Acum spune-mi: ce se petrece aici?

Simon se încruntă.

— Am găsit-o pe mama. Alfa o ţine prizonieră în grădina zoologică, în clădirea cu păsări. Şi... îl are şi pe Darryl.

Winter rămase cu gura căscată de uimire şi se mai înmuie.

— Unde sunt? Orion...

— Deja am trimis o pereche de porumbei să-l anunţe. Ea pufni, şi Simon continuă: I-am mituit cu mâncare. Trebuie să fi ajuns deja la Sky Tower. Doar că ne trebuie o cheie pe care o are doar Alfa. Mama şi Darryl sunt ţinuţi în nişte cuşti care se deschid numai cu cheia aia.

Winter clătină din cap.

— Alfa n-o să ne dea niciodată cheia. Sunt sigură că Orion va găsi altă cale de-a le da drumul.

— Şi dacă Orion o poate elibera pe mama, să nu uităm că Darryl i-a scos ochiul, îi aminti Simon. Nu cred c-o să-l elibereze şi pe el.

— Ba da, îl va elibera. Tu îl iubeşti pe Darryl, aşa că Orion nu-l va lăsa să moară, îi zise Winter pe un ton categoric.

Simon şi-ar fi dorit s-o creadă, însă Winter nu avea cum să fie sigură. Orion îl bănuise pe Darryl că avea o legătură cu Alfa, şi era sigur că pe el nu avea să-l elibereze niciodată.

— Nolan s-a dus să-i povestească lui Malcolm, adăugă Simon. Trebuie să ieşim de-aici.

— Şi cu Prădătorul cum rămâne? întrebă Winter, iar Simon se uită la ea încurcat. Nu te uita aşa la mine. Din partea mea, tu şi Nolan n-aveţi decât să fugiţi la capătul lumii, dar asta nu va schimba cu nimic faptul că Alfa are aproape toate piesele. O să găsească ea o cale să pună laba şi pe ultima, asta sigur. Dacă se-ntâmplă ceva şi îl prinde pe vreunul dintre voi, Orion sau mama îi vor da piesa. Ştii că aşa ar face.

— Şi ce contează? spuse Simon. Încă nu ne-am transformat. Până nu ne transformăm, Alfa n-are ce face cu noi.

— Din câte ştim, v-aţi putea transforma şi mâine, i-o întoarse ea. După ce vom ieşi din vizuină, nu vom mai avea niciodată o ocazie ca asta. Dacă vrei cu adevărat s-o opreşti pe Alfa – dacă vrei cu adevărat să-ţi salvezi familia –, atunci va trebui să punem mâna şi pe piesele Prădătorului.

— Dar nu-l poate asambla, pentru că nu are sceptrul adevărat.

Winter şuieră enervată la culme.

— Până la urmă o să-şi dea seama că sceptrul expus e o copie şi-o să se ducă să caute originalul. Iar atunci nu va trebui decât să se ia după mirosul nostru ca să găsească sceptrul adevărat, pe care m-ai obligat să i-l las chiar sub nas. Trebuie să luăm piesele, Simon. Altfel o să refacă Prădătorul cât de curând şi... Winter se opri brusc şi rămase neclintită. La început, Simon avu impresia că îi vine o idee genială, dar ea luă paharul care era pe noptieră. Îmi place de tine, Simon. Suntem prieteni şi nu vreau să mori, adăugă ea. Odată ce vom lua piesele de la Alfa, Orion o va înlătura de la putere şi va elibera celelalte regate. De-abia atunci vom putea înapoia piesele fiecărui conducător şi... aha!

Paharul se lovi de perete cu un clinchet. Simon se uită la Winter şocat cum pune o bucată de hârtie peste gura paharului şi dup-aia îl aşază repede, cu gura în jos, pe noptieră.

— Cine te-a trimis? întrebă fata în gol.

— Poftim? Cu cine vorbeşti? bolborosi Simon, apropiindu-se de noptieră.

— Vino să vezi.

Simon se uită curios înăuntru. Sub pahar se afla un păianjen negru lucios, cu o clepsidră roşie pe abdomen.

— Ariana? strigă Simon uimit. Ce făceai...

— Ne spiona, răspunse Winter în locul ei. Probabil a auzit totul. De cât timp îl urmăreşti pe Simon?

Tăcere. Simon încercă să ia paharul, dar Winter i-l smulse din mână.

— Trebuie s-o laşi să se transforme în om, spuse Simon.

— Ca să scape? Nici nu mă gândesc.

— Şi ce-o să faci, o s-o ţii captivă acolo? întrebă Simon. Dacă încearcă să se transforme cât e acolo, paharul se va sparge şi e posibil să se rănească. Sau să-şi rupă ceva.

Nu ştia prea bine cum funcţionau transformările.

— Aşa şi merită! mormăi Winter, dar lăsă paharul şi luă una dintre cărţile lui Simon. Uite cum stă treaba, păianjenule! Simon o să te lase să ieşi, dar o să te strivesc dacă încerci să fugi. Ai înţeles?

Simon nu îşi dădu seama dacă Ariana schiţase vreun gest cum că ar fi de acord. După câteva secunde însă, Winter spuse hotărâtă:

— Bine. Ridică-l.

Simon ridică uşurel paharul.

— Să nu fugi, îi spuse el păianjenului. Chiar o să te pocnească.

Păianjenul tresări, dar, în cele din urmă, începu să crească. O clipă mai târziu, pe noptieră stătea Ariana, părând – bucuroasă?

— Ştiam eu! Sări jos şi zâmbi. Ştiam eu că există un motiv pentru care-ai venit aici.

— Tot pot să-ţi trag una cu cartea asta, să ştii, o avertiză Winter.

— Poftim? A! N-o să spun nimănui, încercă Ariana s-o liniştească. Mama mea este regina văduvă neagră şi nici ei nu prea îi convine că Alfa încearcă să asambleze Prădătorul. Credeţi că celelalte regate i s-au supus din proprie iniţiativă? Clătină din cap, şi câteva şuviţe roz îi veniră în ochi. Nimeni nu vrea ca Alfa să pună mâna pe ultima piesă. Dar va căuta peste tot până o va găsi, şi tot regatul mamiferelor o va ajuta.

— De-asta... de-asta ne spionai? întrebă Simon. Credeai că avem vreo legătură cu ultima piesă?

Ariana ridică din umeri.

— Mi-am dat seama că e ceva în neregulă când ai apărut aici şi a luat-o razna stolul acela de păsări, aşa că te-am urmărit pas cu pas. Eşti o figură interesantă, Simon Thorn. Mai ales arborele tău genealogic.

Simon simţi că se înroşeşte. Prin urmare, Ariana ştia tot.

— Să nu spui nimănui. Dacă se află...

— Stai liniştit. Reginele regatului meu au ştiut generaţii la rând de urmaşul regelui animalelor, îi spuse Ariana. N-o să vă dau de gol.

Simon o privi cu suspiciune. Nu era sigur că putea avea total încredere în ea.

— De ce ne spui toate astea?

— De-aia, răspunse Ariana într-o doară. Pentru că eu ştiu unde ţine Alfa ascunse piesele sceptrului.

În engleză, sky tower înseamnă „turnul din cer“

19 Doi dintr-o lovitură

— Asta e nebunie curată, şopti Winter în timp ce o urmau pe Ariana în jos pe scara în spirală din aripa Alfa. E un păianjen. Să n-ai niciodată încredere în păianjeni.

— Ştii tu unde se află piesele? o întrebă Simon, şi ea clătină din cap. Atunci nu avem de ales.

— Ştiţi că vă aud, da? spuse Ariana, mergând relaxată prin holul pustiu, părând foarte mândră de sine.

Winter se strâmbă în spatele ei.

— E-adevărat, nu-i aşa? întrebă Winter. Păianjenii sunt spionii regatelor?

— Şi suntem şi foarte buni la asta, răspunse Ariana. Dacă n-aş fi vrut să mă las prinsă, nici nu m-ai fi văzut.

— După război, mulţi viteji se-arată, zise Winter, şi Simon îi dădu un ghiont.

Indiferent dacă puteau avea încredere în Ariana sau nu, ea voia să-i ajute, şi în momentul de faţă nici nu mai conta altceva.

— Nu mai e prea mult timp pân-o să vină Alfa să mă caute, spuse Simon. Unde ziceai că ţine...

— Simon!

Un ţipăt straniu răsună în tot coridorul. Încremenit de frică, Simon fugi la uşă şi o deschise.

Se auzi un cârâit asurzitor, şi băiatul icni. Zeci de păsări zburau acum pe coridor. Porumbei, vulturi, şoimi – toate speciile de păsări pe care le văzuse Simon în oraş, prin copaci – chirăiau de mama focului şi îşi scoteau ghearele, gata de atac. Orion primise mesajul.

— Stolul! strigă băiatul uitându-se în spate. Au invadat vizuina.

— Nu le lăsa să intre! ţipă Winter. Dacă ne duc acum în Sky Tower, nu ne vom mai putea întoarce niciodată aici.

Pe cât de uşurat se simţea că veniseră, Simon ştia că Winter avea dreptate. Cheia, piesele care completau Prădătorul – nu puteau pleca acum, nu încă. Încercă să închidă uşa, dar un uliu reuşi să intre în hol, scăpând la mustaţă. Simon trânti uşa înainte să mai intre şi alte păsări.

— Simon Thorn, spuse uliul. Trebuie să vii cu mine imediat.

— Nu încă, zise Simon, recunoscându-l pe Perrin, pasărea pe care Orion o însărcinase să urmărească haita. O să vin curând, dar familia mea...

— Am trimis o echipă ca s-o salveze pe mama ta, îl anunţă Perrin. Şi nu plec de-aici fără tine.

Uliul se transformă în aer şi ateriză în picioare. Era un bărbat înalt şi slab, cu părul negru, şi înainta cu paşi apăsaţi spre Simon. Ariana chiţăi speriată şi se făcu nevăzută, transformându-se în păianjen.

— Ştiu eu o cale de ieşire de-aici, spuse Winter. Imediat ce terminăm, o să-l aduc înapoi la Sky Tower.

— Mă tem că nu se poate. Perrin îl apucă pe Simon de braţ. Plecăm acum, cât soldaţii distrag atenţia haitei.

— Nu. Plec. Nicăieri!

Simon încercă să se elibereze din strânsoare, dar Perrin continuă să-l târască spre uşă.

— Nu auzi ce spune? întrebă Winter, băgându-se între ei şi singura cale de ieşire. Te avertizez pentru ultima dată să-i dai drumul.

Perrin o împinse la o parte pe Winter atât de tare, încât îşi pierdu echilibrul, şi Simon protestă:

— N-ai niciun drept!

— Trebuie să îndeplinesc ordinele, răspunse Perrin, întinzându-se spre clanţă.

Simon începu să se zbată şi să opună rezistenţă opintindu-se în iarbă, însă totul era în zadar. Când bărbatul avea să deschidă uşa, zeci de păsări aveau să intre în vizuină, şi nu mai aveau nicio şansă.

— Am spus să-i dai drumul!

Aerul din jurul lui Winter începu să sclipească, şi ea începu să se micşoreze sub ochii lui Simon. Părul negru păru că i se lipeşte de corp, dar braţele nu i se transformară în aripi, aşa cum era de aşteptat. În schimb, dispărură în coaste, iar picioarele i se lipiră, formând un corp alungit. Faţa i se aplatiză, nasul i se alungi uşor şi, până să se dezmeticească Simon...

Winter se transformă într-un şarpe.

Ochii ei verzi păreau mai strălucitori decât de obicei, din cauza solzilor negri şi aurii. Şuieră ameninţător, arătându-şi colţii ascuţiţi şi curbi şi gura uriaşă. Perrin încremeni.

— Când o să afle Orion ce eşti... începu el, dar Winter nu-l lăsă să termine.

Se repezi la el într-o clipită şi îşi înfipse colţii în glezna lui. Probabil că Winter era un şarpe veninos, pentru că bărbatul slăbi imediat strânsoarea, şi Simon se eliberă. Perrin începu să se clatine, cu ochii căscaţi.

— Ne...

Dar nu mai apucă să termine ce avea de zis. Îşi dădu ochii peste cap, genunchii i se îndoiră şi se prăbuşi la pământ.

Simon se holbă la vipera încolăcită în iarbă, care scotea limba de parcă ar fi gustat aerul şi îşi legăna capul în sus şi în jos de parcă n-ar fi fost sigură ce trebuie să facă în continuare.

— Acum te-ai transformat prima oară? spuse el cu o voce atât de înaltă, că era mai mult ca sigur că numai câinii l-ar fi putut auzi.

— De câteva luni mă transform într-un mocasin de apă, răspunse şarpele – Winter – cu amărăciune în glas. Dar, dacă Orion află că nu sunt pasăre, o să mă dezmoştenească.

— Ba nu, spuse Simon. Te iubeşte, faci parte din familia lui. Doar tu mi-ai spus cât de importantă e familia pentru...

Dintr-odată, uşa de la biroul lui Alfa se deschise, şi Simon încremeni speriat. Însă prin crăpătura uşii se ivi, din fericire, doar capul Arianei.

— Nu-mi place să întrerup declaraţiile de dragoste, dar avem treabă. Îl zări pe Perrin, care zăcea inconştient pe jos, şi ridică uimită din sprâncenele ei roz. Uau! Impresionant.

Winter se transformă înapoi în om. Era mai palidă decât de obicei şi îl cercetă pe Perrin cu mâinile tremurânde.

— N-am... N-am mai muşcat pe nimeni până-acum. O să-şi revină?

— Depinde. Cât venin i-ai dat? întrebă Ariana.

— Pe tot, murmură Winter.

Ariana înjură şi se aşează repede în genunchi lângă Perrin ca să-i ia pulsul.

— Câteva săptămâni de-acum încolo n-o să mai fii bună de nimic, până nu ţi se reface rezerva de venin, îi spuse Ariana în timp ce se căuta prin buzunare.

Găsi o seringă mică şi îi făcu lui Perrin o injecţie în gât.

— Gata. Asta ar trebui să-l ţină în viaţă. O să-l găsească cineva până la urmă. Acum, dacă nu vă supăraţi, n-aş vrea să mă prindă cineva pe-aici.

Winter continuă să-l privească pe Perrin de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce-i făcuse. Simon o luă de braţ şi o conduse spre biroul lui Alfa.

— Ai auzit ce-a spus Ariana. O să-şi revină, încercă el s-o liniştească.

— Probabil, îl corectă Ariana, şi Winter scoase un icnet, de parcă s-ar fi înecat. Chiar trebuie să înveţi să dozezi veninul. Haideţi, seiful e în partea asta.

Intrară în biroul lui Alfa. Oamenii din tablourile de pe pereţi se holbau la el în jos, şi Simon nu putea să scape de senzaţia că îl priveau acuzator.

— Unde sunt piesele? întrebă el, abia aşteptând să le ia şi să o întindă cât mai repede.

— În faţa ta, Simon. Ariana se duse repede la biroul lui Alfa, unde se afla un tablou cu

portretul lui Luke, tatăl lui Simon, şi începu să tragă de ramă. Trebuie doar să găsesc... Gata!

Portretul se deschise ca o uşiţă, scoţând la iveală un seif. Simon se uită atent la discul numerotat, şi entuziasmul pe care îl simţise până atunci pieri.

— Nu ştii şi cifrul, nu-i aşa? întrebă el.

— Nu, dar sunt sigură că-l putem afla, spuse ea. Mă voi transforma înapoi în păianjen şi voi asculta să văd când face clic încuietoarea şi...

— Dă-te la o parte.

Winter se băgă între Ariana şi seif şi începu să rotească discul.

— Ce faci? întrebă Simon. De unde ştii combinaţia?

— Nu doar regatul insectelor are spioni, spuse ea şi se opri, după care învârti discul în celălalt sens. După ce schimbă iarăşi sensul, Winter trase zăvorul şi seiful se deschise cu uşurinţă. Vino să vezi!

Înăuntru se afla o casetă neagră, cam de dimensiunile unui dicţionar.

Simon o luă de acolo şi o puse pe birou.

— Crezi că e...?

— Deschide-o şi vom afla, îl îndemnă Winter.

Simon bâjbâi încercând să deschidă încuietoarea aurie, cu inima bătându-i tare în piept.

Caseta era căptuşită cu catifea neagră, iar în interior se aflau patru cristale triunghiulare. Străluceau uşor în lumina slabă de parcă ar fi

avut tăciuni înăuntru. Simon nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui.

— Sunteţi sigure că ar trebui să-i dăm toate piesele lui Orion? întrebă el. N-ar fi mai bine să le separăm?

Winter clătină din cap.

— Orion o să li le înapoieze celorlalţi conducători, dar încă nu poate face asta – nu cât se află la mâna lui Alfa. Le-ar fura din nou. Iar dacă îi lăsăm şi o singură piesă, tot o ajutăm, pentru că nu va mai trebui s-o caute. În plus, adăugă ea, sunt complet inutile fără sceptru, ai uitat?

Un mârâit puternic răsună dinspre hol, şi lui Simon i se făcu pielea de găină. Ariana se transformă repede înapoi în păianjen, iar Winter închise seiful imediat după ce Simon trânti capacul casetei.

— Şi cum ieşim de-aici? întrebă el.

— Pe-aici, zise Winter, fâţâindu-se prin faţa portretului lui Darryl.

Tabloul se deschise şi scoase la iveală un tunel secret. Era întuneric, la fel ca în tunelul din camera lui Nolan, dar era mult mai larg.

— Unde duce? întrebă Simon în şoaptă.

— Lângă Iazul Ţestoaselor. Haide!

Simon clătină din cap.

— E prea departe de ieşire. N-o să reuşim să ajungem înainte să vadă că am evadat.

— Mai avem vreo variantă?

Simon şovăi. Un alt mârâit explodă în aer, de data asta dinspre uşa de la birou. Îi transpirară palmele, şi caseta îi alunecă din mână. Şi dacă reuşeau să ajungă la ieşire, nu putea să-l părăsească pe Darryl.

— Eu rămân aici, le spuse el. O vreme n-o să-şi dea seama că au dispărut, ceea ce înseamnă că veţi avea destul timp să-i duceţi piesele lui Orion.

Winter se holbă la el.

— Nu plec fără tine. Alfa o să-şi dea seama, până la urmă, că lipsesc, şi în momentul ăla te va omorî.

— N-o să mă omoare. Aş putea fi regele animalelor, ai uitat?

— Şi dacă nu eşti? Dacă îl moşteneşti pe Orion?

Simon se aşeză pe vine ca s-o ajute să urce-n tunel.

— N-o să ştie până n-o să vadă. Şi acum duceţi-vă, înainte să ne găsească şi să nu mai scap de-aici niciodată.

— Trebuie să scapi, spuse ea, lăsându-l pe Simon s-o ajute, în cele din urmă. Şi-aşa Orion o să fie furios când o să afle ce sunt. Dacă va crede şi că te-am lăsat aici înadins...

— Vin şi eu curând, îi promise Simon şi-i întinse caseta. Ai grijă.

— Şi tu. Să nu mori, OK?

— O să-ncerc, zise el, închizând portretul în urma ei.

Exact la ţanc, pentru că uşa biroului se dădu de perete.

— Simon! Ce cauţi aici?

Era Alfa. Simon îşi îndreptă spatele, încercând să pară nevinovat.

— Ăăă... O pasăre a intrat în hol şi a încercat să mă atace. Prietena mea e şarpe şi a reuşit s-o doboare, după care m-am ascuns aici, ca să fiu în siguranţă.

Alfa înainta încet, privind prin preajmă.

— Aşa se explică ce-i cu omul ăla leşinat acolo. Te-a rănit?

— Sunt bine, răspunse Simon imediat. Prietena mea a plecat să aducă ajutoare.

— Nu-i nevoie, spuse femeia şi îl prinse de umăr cu un gest posesiv. Haitele gonesc atacatorii chiar în clipa asta, împreună cu elevii şi pro...

Înainte să termine fraza, Malcolm dădu buzna în birou, cu cămaşa făcută ferfeniţă. Era zgâriat pe faţă şi pe gât şi abia respira.

— Unde-i băiatul? întrebă Alfa pe un ton glacial.

— A... Malcolm şovăi. Stolul ştia exact unde să atace. Avem mai multe mamifere rănite şi...

— Nu-mi pasă. Unde e Nolan?

Malcolm tremura de furie.

— Elevii au văzut cum mai multe păsări l-au luat prizonier. L-am căutat prin toată şcoala, dar... Înghiţi în sec. Nu l-am găsit nicăieri.

20 Cu mâţa-n sac

Nolan dispăruse.

Alfa îşi înfipse unghiile atât de tare în umărul lui Simon, că mai mult ca sigur avea să-i lase urme, dar lui nu-i păsa.

Orion reuşise să-l salveze pe Nolan, ceea ce însemna că mama şi fratele lui erau acum în siguranţă. Probabil că i se văzuse uşurarea pe faţă, pentru că Malcolm îl privi ciudat. Simon se încruntă imediat, încercând să pară supărat, dar era deja prea târziu.

— Dacă Orion îl are pe nepotul meu, atunci tu ce mai faci aici? întrebă Alfa pe un ton ameninţător. Ia-le urma înainte să ajungă la Sky Tower.

Malcolm înclină capul.

— O să iau haita. Unde este Darryl? Cu cât suntem mai mulţi, cu atât avem mai multe şanse.

— Doisprezece ani te-ai descurcat singur. Nu te lăsa pe tânjală acum, doar pentru că s-a întors el.

Malcolm dădu să plece abătut, dar, înainte să iasă din birou, Alfa îi spuse din nou:

— Malcolm?

— Da?

— Dacă nu-l găseşti pe băiat, nu e cazul să te mai întorci.

Malcolm strânse din dinţi şi mai dădu o dată din cap, după care ieşi. Simon o simţi pe Alfa apropiindu-se şi avu grijă să închidă tabloul de tot.

— Şi acum spune-mi, Simon, începu ea, cum au ajuns păsările în vizuină?

Simţi un nod dur şi rece în gât.

— Nu ştiu.

— Ba sigur că ştii. Doar tu le-ai chemat, spuse ea.

— Ăăă... se bâlbâi Simon cu inima bubuindu-i în piept.

Alfa înaintă spre el cu braţele încrucişate.

— Ştiu de ce te afli aici, Simon. Ştiu că încerci doar s-o găseşti pe mama ta. Şi îţi pot uşura treaba sau pot face lucrurile extrem, extrem de dificile. Tu alegi.

Simon îşi simţi gura uscată.

— Nu... nu ştiu cum au intrat, răspunse el. Poate ştiu şi ele de tuneluri.

— Poate, acceptă ea. Dar tot din cauza ta au venit.

— De unde să ştiu eu? se apără el, deşi ştia că e o minciună.

Ea oftă.

— Prea bine. Se pare că va trebui să schimbăm foaia...

Alfa se opri şi miji ochii. Simon se uită în direcţia în care se uita şi ea şi simţi dintr-odată că se învârte casa cu el.

Portretul tatălui său, cel în spatele căruia era ascuns seiful, era întredeschis.

— Ce-ai făcut aici pân-am venit eu? întrebă ea, atingând rama aurită.

Portretul se închise cu un clic.

— Ă... nimic, răspunse el.

Probabil că Winter nu îl închisese de tot.

— Eşti sigur? insistă ea şi deschise portretul. Degetele ei atinseră discul. Îţi mai dau o şansă să-mi spui adevărul, Simon.

Nodul îl ardea în piept şi încercă să găsească o scuză – orice scuză –, dar nu putea să articuleze niciun cuvânt.

— Am... ăăă...

Femeia roti cu dexteritate discul şi deschise seiful. Tăcerea plutea în aer ca o sabie ascuţită şi, foarte încet, Alfa se întoarse spre el cu o mutră şocată şi furioasă. Când deschise gura, glasul îi tremură de parcă ar fi făcut eforturi supraomeneşti să se stăpânească:

— Unde ai pus piesele, Simon?

— Nu sunt la mine, zise el.

— Deci, ştii unde sunt, şi îmi vei spune în secunda asta sau voi avea grijă să regreţi amarnic toată viaţa care ţi-a mai rămas...

Alfa se opri brusc şi făcu o faţă ciudată. Încercă să înainteze spre Simon, dar începu să se clatine. Se uită în jos la mâna ei. O văduvă neagră o muşcase de interiorul încheieturii.

— Tică...

Încercă să scape de păianjen cu o lovitură, dar acesta sări pe cămaşa lui Simon, iar ea se împletici spre canapea.

— Ce...?

Alfa se prăbuşi pe covorul din faţa şemineului şi închise ochii. Simon se uită şocat. Ce fusese asta?

Păianjenul sări de pe cămaşa lui, şi, într-o secundă, Ariana se transformă sub ochii lui cu un zâmbet sfidător.

— Winter a fost cu ideea. I-am dat lui Alfa o doză din veninul pe care l-am adunat în ultimul an. N-o să moară, dar o să rămână inconştientă destul timp cât să putem să ieşim de-aici. Şi-acum haide... spuse ea, după care apăsă butonul de alarmă.

— Pe ce-ai apăsat? întrebă Simon.

Ariana arătă spre partea interioară a biroului, unde se afla un buton roşu.

— Probabil că echipele de securitate vin deja spre noi, zise ea.

— Trebuie să plecăm.

— Putem scăpa prin tunelul de după portret, îi aminti Simon, dar ea clătină din cap.

— O să ne aştepte pe partea cealaltă. Trebuie să ieşim pe unde se aşteaptă mai puţin... adică exact prin Arsenal.

— Dar... podul nu e destul de înalt. O să ne oprească rechinii.

— Atunci, cred că va trebui să ne mişcăm mai repede ca ei, nu? Ariana deschise uşa. Vii odată?

Simon şovăi, apoi se aplecă şi luă cheia de la gâtul lui Alfa.

— Mai întâi va trebui să ne oprim la grădina zoologică.

— Ai înnebunit?! exclamă fata. Nu avem timp pentru asta.

— Nu-mi pasă, răspunse Simon. Şi, dacă Orion a salvat-o pe mama, mă îndoiesc că s-a sinchisit să-l salveze şi pe unchiul meu. Tu poţi să te duci dacă vrei. Probabil e mai sigur să nu vii cu mine.

Ea pufni.

— De parcă aş rata aşa ceva. Dacă ne prind...

— Nu ne prinde nimeni dacă ne grăbim.

Nu avea să-l părăsească pe Darryl orice-ar fi fost, nici dac-ar fi trebuit să se ia la trântă cu rechinii ca să ajungă la el.

21 Momeală pentru rechini

Simon şi Ariana se furişară din biroul lui Alfa. Spre surprinderea lor, holul era pustiu, dar Simon avea senzaţia că nu pentru mult timp.

— Pe-aici, spuse el, pornind spre perdeaua de iederă dincolo de care se afla aripa mamiferelor.

Ariana pufni.

— Vrei să ne prindă mai repede? Din partea aia o să vină haita. Trebuie s-o luăm pe cealaltă parte, adăugă ea şi o luă în direcţia opusă, spre uşa care ducea în aripa reptilelor.

Simon o urmă agitat.

— Nu cred că e o idee bună.

— Pe-aici ajungem cel mai repede, zise ea cu un aer exasperat.

— Nu şi dacă ne-mpiedicăm de vreun şarpe veninos.

— Atunci cască bine ochii şi uită-te pe un…

— Pe-aici! se auzi o voce gravă de dincolo de perdeaua de iederă.

Nu mai aveau timp să stea pe gânduri – Simon apucă mânerul şi deschise uşa care ducea în aripa reptilelor, trăgând-o pe Ariana după el.

Căldura înăbuşitoare îl izbi pe Simon în moalele capului, de parcă ar fi intrat într-o cameră cuprinsă de flăcări. Pe spate şi pe frunte începură să-i curgă picături de transpiraţie. Tălpile îi alunecau pe nisipul fin şi alb, şi pereţii sclipeau într-o nuanţă de albastru, de parcă cerul ar fi fost un miraj. Nu mai fusese niciodată în deşert, dar aici era exact cum şi-l imaginase.

— Cam lipicioasă treaba, nu crezi? spuse Ariana şi îşi smulse mâna din strânsoarea lui. Ai grijă pe unde mergi.

Simon se uită în jos. Un şarpe alb cu negru se târa la doar câţiva centimetri în faţă şi Simon se făcu alb la faţă.

— Eu nu calc în aripa insectelor.

— De ce? întrebă ea, păşind peste şarpe, iar Simon călcă exact pe unde pusese ea piciorul.

— Pentru că vreau să mai apuc s-o văd pe mama.

Un şarpe cu clopoţei se târa în mijlocul drumului, dând din coadă ameninţător.

— Mi-ai călcat desenul, sâsâi şarpele, şi Simon se uită în jos – pusese, într-adevăr, piciorul exact în mijlocul unui desen elaborat cu Turnul Eiffel.

— Of. Îmi pare rău, se scuză el, sărind într-o parte. N-am vrut. Doar că ne grăbim foarte tare.

— Mai scuteşte-ne, Geoff, se răsti Ariana. Oricum îl ştergeai.

Şarpele cu clopoţei şuieră, dar se retrase.

— Şi-mi ieşise şi bine.

— Aşa e, recunoscu Simon în grabă. Îmi pare rău. Mă revanşez mai târziu, Geoff.

Şarpele oftă, şi Simon păşi cu grijă peste el. Mai aveau jumătate de drum.

— Păianjenii nu se vor atinge de tine dacă eşti cu mine, îl linişti Ariana. Şi să ştii că nu-i omorâm decât pe ăia pe care nu-i putem suferi. Mă rog, de cele mai multe ori. Ai grijă la şarpele coral.

Simon se opri cu piciorul în aer, la un centimetru de coada unui şarpe colorat cu roşu, galben şi negru.

— Îmi pare rău.

— O să mori, Simon Thorn, şuieră şarpele. Afară n-avem cum să te ajutăm.

— Nu-l ajuţi prea mult nici aici, spuse Ariana. Aşa că, dacă n-ai de gând să fii bun şi să-i distragi haitei atenţia, măcar nu mai fi ticălos.

Şarpele coral şuieră, şi Simon se aplecă între ei.

— Glumea, spuse el, şi Ariana pufni. Bine, nu glumea, dar am cam avea nevoie de ajutorul tău. Dacă vine cineva după noi, poţi să-l opreşti? Fără... fără să-l omori, adăugă Simon. Doar să faci în aşa fel încât să nu ne mai poată urmări.

Şarpele coral se încolăci în jurul lor, formând un cerc în nisip.

— Şi eu ce primesc în schimb?

Simon se gândi mult, încercând să-şi dea seama ce le plăcea reptilelor.

— Cărţi, zise Simon imediat. Am acasă o bibliotecă uriaşă. Îţi voi aduce cărţi, un braţ întreg.

Şarpele coral păru să chibzuiască la propunerea lui şi, în cele din urmă, se dădu la o parte.

— Şi cărbune, adăugă şarpele.

— B... bine. Să văd ce pot face.

O luă din nou de mână pe Ariana şi merseră restul drumului cu grijă, până ajunseră în aripa insectelor.

— Ai încredere în mine, îl linişti ea. Totul va fi bine.

Deschise uşa şi îl trase din deşertul reptilelor.

Aripa insectelor era o zonă umbroasă, mai înfiorătoare decât se aşteptase Simon. Înghiţi în sec în aerul răcoros şi simţi fiori pe şira spinării. La câţiva centimetri de nasul lui se afla un perete din pânze de păianjen atât de gros, că totul era alb.

— Cum o să trecem de asta? întrebă el.

— Târâş, cum altfel? răspunse Ariana şi se aşeză în genunchi. Hai după mine!

Fata dispăru printr-un spaţiu mic de sub pânzele de păianjen. Simon se lipi de podea; avea loc să se strecoare, deşi trebui să se chinuie ca să-şi tragă mâinile, şi în păr i se prinseră pânze de păianjen.

Avea senzaţia stranie că este urmărit, dar nu-şi luă ochii de la Ariana, care se târa în faţa lui prin labirintul de pânze de păianjen. Şi chiar era un labirint, îşi zise Simon în sinea lui. La fiecare răscruce, apăreau două variante, şi nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă o luau pe un drum greşit.

În cele din urmă, ajunseră pe partea cealaltă. Simon se scutură, şi Ariana îşi trecu degetele prin păr.

— N-a fost aşa de greu, nu?

Simon era alb ca varul la faţă.

— Poate pentru tine.

Nu ştia dacă avea să-i mai treacă vreodată senzaţia că pe pielea lui colcăiau un milion de insecte.

De-acolo ajunseră în holul şcolii. Simon o luă la fugă spre ieşire şi aproape se împiedică de covorul gros. Deschise uşile duble care dădeau spre pod şi...

De partea cealaltă nu mai era nimic. Podul dispăruse. Văzu în depărtare uşa de la Arsenal, dar nu aveau cum să ajungă acolo decât înot.

Ariana veni în fugă la el.

— Bine. Asta e o problemă.

Simon încercă din răsputeri să găsească o soluţie. Nu puteau risca să meargă prin tuneluri – Ariana avea dreptate. Haita avea să-i aştepte la ieşirea de la statuie. Dar trebuia să mai existe o modalitate de a traversa şanţul.

— Cred că ştiu pe cineva care ne-ar putea ajuta.

Simon se întoarse în şcoală, dar, în loc să meargă spre aripa insectelor, o luă la dreapta, spre acvariu.

— Nici nu mă gândesc, se opuse Ariana. Reptilele iubesc mamiferele la fel de mult ca noi, dar peştii se află complet sub controlul lui Alfa.

— Nu toţi. Haide.

O conduse prin tunelul subacvatic. Un rechin trecu pe deasupra lor, dar nu se opri. Ariana se făcu mică.

— Ştii că ne pot vedea, nu? spuse ea, şi Simon se miră că era atât de speriată.

— Ştiu. Pe-aici.

Se opri în mijlocul tunelului şi se lăsă în genunchi. Trapa pe care i-o arătase Malcolm se deschise cu uşurinţă, iar Simon se strecură prin ea şi începu să coboare.

— Nu-mi place apa, se plânse Ariana, urmându-l prin tunelul de beton.

— N-avem de ales. Doar dacă nu cumva vrei să te târăşti prin tuneluri de una singură.

— Mă laşi? îl tachină ea. De parcă ţi-aş da voie să te duci fără mine.

Simon o luă înainte pe coridorul umed. Luminile galbene clipeau şi străluceau straniu. În cele din urmă ajunseră la cazarmă. Simon aruncă o privire după colţ. Era o cameră mare, plină cu paturi metalice suprapuse, şi singura decoraţiune era tavanul de sticlă prin care se vedea acvariul. Supuşii regatului subacvatic stăteau la nişte birouri mici, cu capetele aplecate, de parcă îşi făceau temele. Toţi, cu excepţia unuia.

Jam era tolănit în pat, cu o carte în mână şi ignora înadins privirile celorlalţi. Patul lui se afla aproape de uşă, şi Simon încercă să-i atragă atenţia făcându-i semn cu mâna.

Nimic.

— Lasă-mă pe mine, îi şopti Ariana.

Fata se transformă şi porni pe perete. Simon n-o mai zări când ajunse la patul de metal, dar, o clipă mai târziu, îl văzu pe Jam tresărind şi scăpând cartea din mână.

— Ce... începu el, dar clipi buimac şi, în cele din urmă, se uită spre uşă.

Simon îi făcu din nou semn. Îl văzură şi cei aflaţi în apropiere, aşa că Jam îşi împinse ochelarii pe nas şi se ridică din pat.

— Ce faceţi jos aici? întrebă Jam şi se duse repede la Simon. Ieşiră pe hol, şi Jam închise uşa. Dacă te prinde căpitanul, te mănâncă.

— Avem nevoie de ajutorul tău, îi spuse Simon. Şcoala e sub asediu.

— Ştiu. Căpitanul a vrut să fac un antrenament în plus, pentru că generalul nu este mulţumit de mine... Jam se opri, dând fâstâcit din picior. Dar i-am spus că am teme.

— Nu ştiam că Stăpânul Inelelor e lectură obligatorie, spuse Ariana, transformându-se în om chiar lângă Jam, iar acesta se înroşi, devenind aproape la fel de roz ca părul ei.

— Nu contează, interveni Simon. Jam, crezi că ne poţi trece pe partea cealaltă fără să ne vadă cineva?

— Vreţi să ieşiţi? întrebă el, şi Simon dădu din cap. De ce?

— Dacă ne ajuţi, îţi explic. Dacă nu...

— Dacă nu, probabil că Alfa o să-l omoare pe Simon, spuse Ariana într-o doară. Am furat piesele sceptrului.

— Ce-aţi făcut?! exclamă Jam.

— Iar el şi Nolan sunt moştenitorii regelui animalelor. Tanaaaa!

Jam se uita la ei fascinat, şi lui Simon îi luă câteva minute bune ca să-i povestească pe scurt toată tărăşenia.

— Şi Ariana are dreptate, adăugă el. Când ne vom transforma, Alfa va folosi Prădătorul ca să-l omoare pe acela dintre noi care îl moşteneşte pe regele animalelor ca să-i ia puterile. Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva.

Jam dădu să spună ceva, dar închise gura la loc.

— Si… sigur că vă ajut, dar… cum?

— Trebuie să traversăm şanţul, zise Simon.

Jam clipi buimac şi îşi împinse ochelarii pe nas.

— Ştiţi să înotaţi?

Simon dădu din cap, dar Ariana se strâmbă.

— Nici nu mă gândesc să intru în apă, spuse ea hotărâtă. Ne întâlnim de cealaltă parte a podului.

— Eşti sigură că poţi să ieşi fără să te vadă haita? o întrebă Simon.

— Mai ştii cu cine vorbeşti, nu? Ne vedem în zece minute. Să nu întârzii.

Ariana dispăru pe hol, şi Simon se întoarse spre Jam.

— Uite, ştiu că e periculos ce facem. Nu eşti obligat să ne ajuţi.

— Dar vreau să vă ajut. Tu eşti primul prieten pe care mi l-am făcut aici. N-o s-o las pe Alfa să-ţi facă niciun rău, spuse Jam, şi, în ciuda situaţiei, Simon îşi dădu seama că, dacă asta însemna să ai un prieten, aproape că nici nu-i mai venea să plece.

Aproape. Jam îl duse într-o încăpere micuţă din capătul holului. Prin tavanul de sticlă se vedea şanţul cu apă, şi un banc de piranha trecu exact pe deasupra lor. Simon încercă să nu se gândească la ce monştri marini se mai aflau pe-acolo.

— Cum facem? întrebă Simon. Eu încă nu pot să mă transform.

— N-o să-ţi facă nimic dacă eşti cu mine. Cred. Poftim, pune-ţi astea. Jam îi întinse o mască de scafandru şi o cască, pe care le luă dintr-un cârlig de pe perete. Aşa n-o să te recunoască.

Simon avea îndoieli, mai ales că era posibil să-l fi văzut deja trecând prin tunel, dar îşi puse oricum echipamentul, iar Jam se dădu în spate ca să-l admire.

— Excelent! Pe-aici, sus. Urcă pe o scară şi arătă spre o trapă care ducea într-o cabină aflată chiar pe fundul şanţului cu apă. Cabina este plină cu aer acum. După ce intrăm, o să se umple cu apă şi-o să se deschidă cealaltă trapă, ca să putem ieşi înot. Haide.

Se târî în cabina de sticlă, şi Simon îl urmă. Acelaşi banc de piranha trecu din nou pe lângă ei, şi lui Simon îi transpirară palmele.

— Trage adânc aer în piept, îi zise Jam. Sper să reuşeşti să-ţi ţii puţin respiraţia.

Simon respiră adânc, şi Jam apăsă un buton dintr-o parte. Se auzi un sunet de avertizare, şi deasupra se deschise o trapă. Apa rece începu să năvălească peste ei. Jam se transformă în delfin şi, într-o clipită, ajunseră în şanţul cu apă.

— Ţine-te de mine, îi spuse Jam cu un glas piţigăiat, distorsionat de apă. Simon îl apucă de aripa gri şi alunecoasă de parcă viaţa lui ar fi depins de asta, şi delfinul începu să înoate.

Algele îi atingeau picioarele, şi ceilalţi peşti le aruncară priviri curioase, dar se părea că Jam avusese dreptate – niciunul dintre ei nu se întreba ce căuta acolo. Era o atmosferă aproape liniştită, şi, pentru o clipă, Simon îşi dori să fie el regele animalelor, ca să poată sta în apă mai mult.

Dar era încă om, şi nu trecu mult până când începu să aibă o senzaţie de arsură în plămâni, din cauza lipsei de oxigen. Strânse aripa lui Jam.

— Aproape am ajuns, îi răspunse delfinul. Mai avem doar câţiva metri şi...

— Soldat! Un strigăt sfredeli apa, şi un rechin mare şi alb înotă spre ei: căpitanul. Ce faci aici cu civilul ăsta?

— Mă antrenez, domnule, răspunse Jam fără să clipească. Salvarea unui civil, domnule. La ordinele lui Malcolm de azi-dimineaţă, domnule.

Căpitanul chibzui şi îşi arătă şirurile de dinţi ascuţiţi ca nişte lame.

— Ai completat hârtiile?

— Le am pe birou, domnule. Am făcut copii şi pentru dumneavoastră şi Malcolm, domnule, şi pentru mine, să le ţin la dosar.

Simon ameţi. Nu mai putea să-şi ţină respiraţia multă vreme. Îl durea pieptul şi se gândi să înoate singur spre suprafaţă. Exista riscul să fie văzut, dar tot ar fi fost mai bine decât să se înece. Strânse din nou aripa lui Jam.

— Civilul are nevoie de aer, domnule. Nu este obişnuit să-şi ţină respiraţia, domnule.

— Continuă, soldat, spuse căpitanul. Dacă nu văd documentele înainte de cină, te aşteaptă ture de bazin multe săptămâni de-acum încolo.

— Am înţeles, domnule. Jam o zbughi prin apă, şi, tocmai când Simon simţea că nu mai poate să-ţi ţină gura închisă, ieşiră la suprafaţă. Gata, spuse delfinul cu mândrie în glas. Ţi-am spus că o să reuşim.

Simon luă o gură mare de aer şi tuşi.

— Mulţumesc mult. Nu mai fac aşa ceva în viaţa mea.

— Te-ai descurcat de minune, îl lăudă Jam. Ce zici, l-am păcălit?

— Aşa cred. Vom vedea dacă o să-ncerce să mă mănânce vreun piranha.

— Nicio grijă, îi hrănim bine.

Jam înotă spre intrarea în Arsenal. Simon încercă să iasă singur din apă, dar avea mâinile alunecoase şi nu reuşi.

— Te-am prins!

O mână se năpusti spre el şi îl apucă de încheietură. Era Ariana.

— A durat ceva.

— Jam s-a apucat să stea la taclale cu rechinul căpitan, răspunse Simon.

Ieşi cu ajutorul ei şi îşi scoase echipamentul. Avea hainele leoarcă, dar n-avea ce face. Cu toate astea, când Jam sări şi el din apă şi se transformă în om, avea hainele perfect uscate.

— Cum ai făcut asta? îl întrebă Simon, şi Jam ridică din umeri.

— Are legătură cu transformarea, presupun.

Un urlet înăbuşit brăzdă aerul, şi Ariana făcu o grimasă.

— Trebuie să plecăm de-aici înainte să ne găsească. Crezi că poţi să mergi?

— Sunt OK, spuse Simon şi se ridică în picioare. Ar fi mai bine să nu vii şi tu.

— Ţi-am spus deja că nu scapi de mine aşa uşor, răspunse ea.

— Nici de mine, adăugă Jam şi îşi aranjă ochelarii pe nas. Cineva trebuie să stea de

şase. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât avem mai multe şanse.

— Aici are dreptate, spuse Ariana. Nu vei putea ajunge la Sky Tower fără noi.

Simon şovăi.

— Dacă Alfa află că voi...

— Ştie deja că eu am muşcat-o, i-o tăie fata. Mai rău de-atât nu se poate. N-o să păţim nimic.

Intrară împreună în Arsenal şi urcară pe scara îngustă. Simon se aştepta ca, dintr-o clipă într-alta, să dea buzna pe uşă vreun lup, dar reuşiră să ajungă în hol fără probleme. Câţiva turişti care făceau fotografii le aruncară nişte priviri ciudate. Simon însă trecu în fugă pe lângă ei şi ieşi pe uşă, cu Ariana şi Jam în spatele lui.

— Sky Tower se află la câteva străzi de-aici, zise Jam. Încolo mergem, nu-i aşa?

— Nu încă, îi spuse Simon şi, în loc s-o ia spre oraş, coti spre intrarea în grădina zoologică. Alfa l-a luat prizonier pe unchiul meu. Mai întâi o să-l scot de-acolo.

— În grădina zoologică nu mai suntem în siguranţă, îl avertiză Ariana. Cel puţin nu acum. Poţi să mă laşi pe mine să-i dau drumul, dacă vrei...

— Nu va dura mult şi nu vreau să te prindă, i-o tăie Simon, şi încetini pe măsură ce se apropiau de intrare.

Casierul de la grădina zoologică stătea acolo şi vindea bilete, aşa că Simon căută altă variantă de-a pătrunde. Lângă intrare se afla un grup mare de turişti, şi Simon le făcu semn Arianei şi lui Jam să se ţină după el.

— Asta este o idee foarte proastă, mormăi Ariana în timp ce se infiltrau în grupul de turişti, care erau prea ocupaţi cu pozele ca să îi observe. Lupii o să păzească fiecare ieşire din tuneluri.

— Atunci va trebui să ne ferim de ei. Rămaseră în mijlocul grupului, şi lui Simon i se tăie răsuflarea în momentul în care casierul rupse biletele şi le făcu semn turiştilor să înainteze, după care...

Erau deja înăuntru.

— Haideţi, spuse el, desprinzându-se de grup. Jam şi Ariana îl urmară, şi, în numai câteva minute, ajunseră în clădirea cu pădurea tropicală. Străbătură coridorul slab luminat, şi Simon bâjbâi după cheia lui Alfa. Respiră uşurat când văzu că aceasta se potriveşte perfect şi uşa se deschide.

— Aveţi grijă să nu intre nimeni, le spuse el şi se strecură înăuntru.

Primul lucru pe care îl văzu fu cuşca mamei sale – era goală. Deci, Orion reuşise s-o salveze până la urmă. O parte din Simon spera că făcuse la fel şi cu unchiul lui, dar, când se uită spre a doua cuşcă, simţi că i se taie răsuflarea.

Lupul uriaş zăcea înăuntru, abia respirând şi cu blana cenuşie plină de sânge. Pe burtă avea urme de gheare, şi penele lipite de el stăteau mărturie pentru ce se petrecuse acolo. Cine o salvase pe mama lui încercase apoi să-l omoare pe Darryl.

— E... începu să întrebe Jam cu ochii cât cepele.

— Respiră, răspunse Simon şi se grăbi să descuie cuşca. Darryl, eşti treaz? Mă auzi?

Lupul deschise un ochi.

— Simon? Ce cauţi aici?

— Am venit să te scoatem de-aici, răspunse băiatul şi se dădu într-o parte pentru ca Darryl să poată ieşi. Lupul se mişcă încet, scâncind la fiecare pas. Simon simţea că o să i se facă rău. Ştia că între păsări şi mamifere exista un război crâncen, dar Darryl era captiv în cuşcă – şi dacă ar fi vrut, tot nu le-ar fi putut face nimic.

Imediat ce ieşi, Darryl se transformă în om şi se împletici spre perete. Simon îl ajută să stea jos, speriat. Unchiul lui nu putea să iasă din grădina zoologică în starea în care se afla, nu fără să atragă foarte tare atenţia.

— Nu ştiu ce să fac, spuse Simon, cu un nod în gât. Nolan şi mama sunt în siguranţă cu Orion, dar... dar păsările te-au atacat şi...

— Trebuie să plecăm de-aici înainte să ne găsească haita, spuse Darryl cu respiraţia tăiată. Avea toată faţa zgâriată, şi cicatricea de

pe obraz era albă ca varul. Nu eşti în siguranţă în Sky Tower.

— E mai sigur decât aici, spuse Simon. Dar nu şi pentru Darryl, îşi zise în sinea lui. Nu putem să-i abandonăm pe mama şi pe Nolan.

— Trebuie, spuse Darryl. Nu înţelegi că...

— Simon! strigă Ariana. Din spatele lor se auzi un mârâit, şi Simon se întoarse speriat. În uşă stătea alt lup cenuşiu, care le bloca singura cale de scăpare.

Era Malcolm.

22 O şansă de scăpare

Lupul mârâi, şi, din instinct, Simon se aşeză în faţa lui Darryl. Malcolm trebuia să fie aliatul lor, dar mânia pe care o citea în privirea lui şi furia din urletul său îl făcură pe Simon să se întrebe dacă fusese vreodată cu adevărat de partea lor.

— Nu ne mânca, îl imploră Jam şi-şi întinse mâinile în faţă. Eu sunt prea slab şi probabil că am gust de peşte. Dar poate îţi place peştele. Atunci probabil că am gust de... mercur. Şi alge. Da, sigur am gust de alge.

— Nu fi idiot, Fluke. N-o să te mănânc. Spre uşurarea lui Simon, Malcolm reveni la forma umană, traversă imediat încăperea şi se aşeză în genunchi lângă ei.

— Ce ţi-a făcut mama? întrebă în timp ce pipăia pieptul lui Darryl.

— Surprinzător, dar de data asta nu a fost mama, răspunse Darryl şi râse răguşit. Se pare că Orion tot îmi poartă pică.

Malcolm mormăi:

— Nu putem rămâne aici. Crezi că poţi să te mişti?

Simon îl ajută pe Malcolm să-l ridice pe Darryl în picioare. Acesta se sprijini de fratele său şi porniră încet spre hol.

— Unde mergem? întrebă Simon.

— Oriunde, doar aici să nu rămânem, zise Darryl. Şi nici la Sky Tower.

— Avem o casă sigură în nord, începu Malcolm. Mama nu se va gândi să vă caute acolo, şi oricum o voi convinge că sunteţi cu Orion.

— Tu nu vii? întrebă Darryl.

Malcolm făcu o grimasă.

— Nu cât timp Orion îl are pe Nolan.

Ajunseră la ieşire şi apoi afară, la lumina soarelui, iar briza îl răcori pe Simon.

— Nu-i putem lăsa, zise el. Pe mama şi pe Nolan. Şi dacă sunt în siguranţă cu Orion, tot nu putem să-i abandonăm aşa.

Darryl râse amar. Acum mergea singur, deşi şchiopăta foarte tare, încercând să nu se lase prea mult pe piciorul drept.

— Nu sunteţi în siguranţă decât departe de centrul oraşului, cât mai departe. Nolan şi mama ta...

— Malcolm.

Vanessa ieşi din mulţime şi îi tăie calea. În spatele ei apărură şase lupi din haită, în formă omenească, şi îi încercuiră. Turiştii şi restul familiilor îi ocoliră fără să-şi dea seama de nimic, fără să observe că se întâmplă ceva, dar Simon încremeni.

— Vanessa, începu Malcolm, şi Simon îi simţi prezenţa autoritară în spate. Mă ocup eu.

— Am primit ordin direct de la Alfa să-l aduc pe băiat, spuse femeia.

Simon înghiţi în sec. Prin urmare, Alfa se trezise.

— A mai spus şi că, din nefericire, e posibil să nu gândeşti limpede.

Malcolm mârâi, şi ceilalţi lupi începură să-şi încordeze muşchii. Lui Simon i-o luă inima la goană şi se uită pe furiş la Darryl. Fără îndoială că unchii lui puteau să-i doboare pe Vanessa şi pe restul haitei dacă ar fi fost întregi, însă Darryl era prea rănit pentru a câştiga vreo luptă.

— Iar eu îţi spun că îl voi duce înapoi în vizuină, repetă Malcolm pe un ton ameninţător.

— Tu nu eşti Alfa, spuse Vanessa şi se întinse după Simon. Trebuie să ascult...

Un urlet răsună în scuar, şi Darryl sări s-o atace pe Vanessa. Ceilalţi lupi se aruncară în

luptă, şi mai mulţi oameni din jur începură să ţipe.

— Duceţi-vă! le strigă Malcolm, împingându-l pe Simon mai încolo. Ne descurcăm noi.

— Dar... începu Simon.

Unchiul lui abia dacă putea să se ţină pe picioare.

— O să vă găsim, promise Malcolm. Hai, plecaţi de-aici!

Ariana îl apucă pe Simon de mână şi o luă la fugă, aşa că nu avu încotro şi trebui să plece cu ea. Jam se duse şi el după ei pe aleea pietruită şi apoi spre ieşire. De-abia după ce traversară Fifth Avenue se opriră ca să-şi tragă sufletul.

— Unde este Sky Tower? întrebă Jam, întinzându-şi gâtul.

— Încetează. Arăţi ca un turist, îl certă Ariana.

— E clădirea aia înaltă de-acolo, aia cu o cupolă de sticlă în vârf, spuse Simon.

— Aha. Jam se făcu alb la faţă. E foarte înaltă.

— Nu-mi spune că ai rău de înălţime, zise Ariana rânjind.

— Tu n-ai vrut să intri în apă, spuse Simon.

Zâmbetul îi dispăru şi îşi continuară drumul în tăcere.

— Eşti sigur că vrei să mergi acolo? întrebă Ariana, în cele din urmă. Ai văzut ce i-au făcut unchiului tău păsările lui Orion.

Simon îşi dădu părul din ochi, uitându-se bine în jur pe măsură ce se apropiau de Sky Tower. Nu se putea preface că nu-i păsa de ce-i făcuseră păsările lui Darryl, dar trebuia să gândească la rece. Păsările şi mamiferele se aflau în război de când se ştia el, iar Orion rămăsese fără un ochi din cauza lui Darryl.

— Alfa e cea care vrea să ne omoare, nu Orion, răspunse el răspicat. El doar crede că Darryl o ajută pe Alfa. După ce-o să-i explicăm ce s-a-ntâmplat cu adevărat, o să-nţeleagă.

— Şi dacă va înţelege, Orion tot nu te va lăsa să pleci, ştii doar, răspunse Ariana.

— Unde să plec? Aici, afară, ne urmăreşte Alfa. Acolo, înăuntru, e familia mea. Şi îmi doresc să-i văd mai mult decât orice pe lume, adăugă în sinea lui. Dacă ţi-e frică, să ştii că nu trebuie să vii cu noi.

— Nu mi-e frică, spuse Ariana ofensată.

— Nici eu nu plec, se auzi Jam cu o voce uşor tremurătoare.

Simon încercă să-i zâmbească recunoscător, dar nu reuşi să facă decât o grimasă.

— Atunci, când ajungem înăuntru, lăsaţi-mă pe mine să vorbesc.

Simon deschise uşile de sticlă. În mod straniu, holul era întunecat şi rece.

— Hei, strigă el. Ceva nu era OK. Orion nu ar fi permis niciodată o astfel de scăpare în privinţa securităţii.

La recepţie se afla o siluetă. Simon se apropie mai mult. Un paznic stătea tolănit în scaunul lui şi un lichid închis la culoare îi curgea din gât. Simon sări repede înapoi şi se întoarse spre ei.

— Paznicul e...

Dar încremeni pe loc. Lângă uşă, doi lupi îi prinseseră pe Jam şi pe Ariana şi le puseseră mâna la gură.

— Mort? continuă unul dintre ei.

Ariana avea ochii cât cepele de spaimă, iar lui Jam îi atârnau ochelarii de o ureche. Lui Simon îi zvâcneau muşchii de groază, şi frica îl paraliză.

— Daţi-le drumul!

— Mă tem că nu se poate, spuse o voce gravă de femeie. Un lup ieşi din umbră, arătându-şi colţii, şi Simon ştiu imediat cine era.

Alfa.

23 Pe teritoriu inamic

Alfa se apropie încet, şi ghearele ei zgâriară podeaua. Simon simţi un nod în piept. O singură labă dacă-i dădea, şi totul avea să se termine.

— Unde sunt piesele? mârâi lupul.

Era mai mică şi avea blana mai închisă la culoare decât ceilalţi, dar avea un aer feroce şi periculos.

— Nu sunt la mine, zise Simon. Dă-le drumul prietenilor mei.

Lupul mârâi şi sări la el, împingându-l şi trântindu-l la podea.

— Dă-mi-le, sau jur că...

Un urlet răsună în hol şi doi lupi enormi o atacară pe Alfa, salvându-l pe moment. Erau Darryl şi Malcolm. Încleştarea de colţi şi gheare era însă periculoasă, aşa că Simon se ridică în picioare.

— Fugi! strigă Ariana, lovindu-l în burtă pe cel care o atacase şi eliberându-se din strânsoare.

Simon şovăi. Jam se lupta cu celălalt bărbat şi, deşi era cu aproape jumătate de metru mai scund, reuşea să-i ţină piept. Mai mult decât atât, reuşea să şi câştige – Jam îi suci braţul într-un unghi nefiresc.

— Îmi pare rău, dar, dacă mi-ai da drumul, n-aş mai fi nevoit să... Jam îl zări pe Simon. Ce mai aştepţi? Du-te!

Simon traversă holul în goană şi apăsă butonul de la lift. Uşile acestuia se deschiseră. Liftierul nu era la post, iar pe podea se afla o cartelă murdară de sânge.

— Aşteaptă-mă şi pe mine! chiţăi Felix, luând-o şi el la fugă pe holul de la intrare,

ferindu-se de lupi şi intrând în lift în ultima secundă.

— Felix! Ce cauţi aici? întrebă Simon, luându-l în palmă.

— Hei, tu ai plecat din vizuină fără mine! vociferă şoricelul. Ce era să fac?

— Îmi pare rău, îi răspunse Simon, simţindu-se vinovat. Cum de uitase tocmai de Felix?

Şoricelul adulmecă aerul.

— Poate te iert, dacă mă laşi să mă uit din nou la televizor.

— Mda, bine, acceptă Simon. Acum, că Darryl ştie de tine, nu mai are rost să te ascunzi.

Mulţumit, Felix se aşează în fund.

— Bun. Deci, care-i planul?

— Planul e să nu păţeşti nimic, zise Simon. În plus, aveam impresia că nu-ţi plac păsările.

Felix se scutură de frică.

— Nu-mi plac, dar asta nu înseamnă că am să te las să intri acolo de unul singur. Orion nu te va mai lăsa să pleci de-aici.

— Nu contează, spuse băiatul. Acum o să putem merge cu toţii – eu, Orion, mama, Nolan, Darryl, Malcolm – într-un loc în care Alfa n-o să ne mai găsească niciodată.

— Uiţi că Orion şi Darryl se urăsc, îi aminti Felix, şi Simon ezită.

— Ştiu.

Dar amândoi voiau să-i protejeze pe el şi pe Nolan, îşi spuse Simon. Asta trebuia să conteze în vreun fel.

În cele din urmă, uşile de la lift se deschiseră, şi Simon intră în pădurea de la ultimul etaj, în casa lui Orion. Felix fugi să se ascundă. Deasupra lor, păsările ciripeau cu glasuri omeneşti nemulţumite. Simon zări silueta lui Orion în casa din copac, aflată mult deasupra lui.

— Simon!

Strigătul mamei sale răsună în hol, şi băiatul se panică.

— Mamă? Mamă! O luă la fugă spre scara în spirală. Unde eşti?

— Trebuie să fugi! strigă ea, dar el nu înţelese.

De ce să fugă?

— Hei, Simon! Ai venit! Bunicul lui îl privea prin frunziş. Vino aici cu noi.

Simon urcă repede scara. Orion se aplecă peste balustradă cu un zâmbet triumfător şi ciudat. Winter stătea aproape, într-un fotoliu, şi se uita fix pe fereastră. Pe mama lui însă nu o văzu.

— Te rog, Simon, pleacă, îl imploră ea, şi băiatul privi în jos.

Pe o ramură groasă, la jumătatea distanţei până la casa din copac, atârna o colivie, în care se afla o acvilă de munte. Mama lui.

Un fior rece de groază îl străbătu pe şira spinării şi se uită buimac când la colivie, când la Orion.

— N-ar fi trebuit s-o închizi. N-a făcut nimic, spuse el şi făcu încet un pas înapoi spre scară.

Doi şoimi aterizară şi se transformară în oameni exact în spatele lui, blocându-i drumul.

— Din păcate, se pare că aici nu suntem de acord, spuse Orion. Percheziţionaţi-l! Să nu cumva să aibă vreo surpriză ascunsă de la Alfa.

Gărzile îl pipăiră agresiv şi îl căutară în buzunare. Încercă să se împotrivească, dar erau prea puternici. Primul îi scoase ceasul din buzunarul de la hanorac şi i-l dădu lui Orion. Simon simţi că i se strânge stomacul.

— E-al meu! protestă el.

— Chiar aşa? întrebă Orion în timp ce studia partea din spate a ceasului. E simbolul regelui animalelor. E foarte ciudat că un obiect atât de valoros a ajuns pe mâna ta. De unde l-ai luat?

— L-am găsit în vizuină, minţi Simon, sigur că, dacă i-ar fi spus adevărul – că-l primise de la mama lui –, ceasul ar fi devenit, pe dată, şi mai preţios.

— Am înţeles.

Orion îşi prinse lanţul ceasului de reverul hainei. Gărzile se dădură înapoi, bucuroşi că băiatul nu era înarmat.

— Cum ai reuşit să scapi de unul singur? Tocmai voiam să trimit stolul înapoi la vizuină, să te recupereze.

Simon se uită la acvila de munte închisă în cuşcă. Nu mai era aşa de sigur că voia ajutorul lui Orion.

— Am fugit. Alfa e jos, cu jumătate din haită, spuse Simon furios. Dacă nu plecăm acum...

— Am aflat, îl întrerupse Orion, şi sper din toată inima că ne va face o vizită şi-aici, sus. Am o surpriză pentru ea.

Pe biroul lui sclipea ceva, şi Simon rămase cu gura căscată de uimire. Erau piesele din Prădător. Orion le asamblase şi acum formau o stea cu cinci colţuri.

— Ai... ai de gând s-o omori? reuşi să întrebe.

— Doar aşa o s-avem pace, răspunse Orion, uitându-se şi el în direcţia în care se uita Simon şi înţelegând că băiatul văzuse piesele. Dacă îi iau abilitatea de-a se transforma într-un lup Alfa, voi avea posibilitatea să conduc regatul mamiferelor şi să îndrept greşelile pe care le-a făcut.

— Dar... piesele sunt inutile fără sceptru, zise Simon.

— Într-adevăr, spuse bătrânul. De aceea am pus-o pe scumpa mea Winter să-l sustragă şi să-l lase în peşteră, de unde l-au recuperat locotenenţii mei.

La început, Simon avu impresia că nu aude bine. Însă Winter nu se uita în ochii lui, şi, când Orion scoase sceptrul şi-l puse pe birou, îşi dădu seama că nu se înşelase.

— Totul... tot ce s-a întâmplat a fost o minciună? spuse Simon şi se întoarse spre Winter. Nu se mai simţise niciodată atât de trădat, şi, o clipă, simţi că se sufocă aproape de furie şi de dezamăgire. Nu ai venit în vizuină ca să m-ajuţi s-o găsesc pe mama, nu-i aşa? Nu voiai decât să pui mâna pe nenorocitul ăla de Prădător.

— Tu ai fost cel care a vrut s-o salveze pe mama ta, zise Orion cu blândeţe. Ştiind că Alfa te caută, am încercat să te ocrotesc, dar tu mi-ai îngreunat misiunea şi te-ai aventurat de capul tău în vizuină. După ce ai intrat acolo, regatul nu prea a mai avut cum să te ajute. Mi-am făcut griji pentru tine clipă de clipă, ceas de ceas, cât nu ai fost aici. Cu toate astea, cum se apropia Ziua Unirii, şi Alfa mai avea puţin şi reîntregea sceptrul, nu puteam rata un asemenea prilej de-a o opri. Winter a ţinut legătura cu stolul şi ne-a spus ce aţi aflat, iar în schimb, eu i-am dat informaţiile de care avea nevoie ca să recupereze piesele furate şi să avem un viitor luminos. Zâmbi blând, şi pielea din jurul ochiului sănătos i se umplu de riduri. Nu înţelegi, Simon? Voi doi ne-aţi salvat. De-acum, Alfa nu va mai putea să folosească

niciodată Prădătorul împotriva ta sau a familiei noastre.

Simon ştia că ar fi trebuit să se simtă uşurat, dar simţea că îi fierbe sângele de furie, şi nodul din piept îl ardea insuportabil.

— Ai jurat că n-o să aibă nimeni sceptrul întreg, spuse el şi scrâşni din dinţi, uitându-se la Winter. M-ai minţit.

— Îmi pare rău, murmură ea. N-am avut încotro. Să fur Prădătorul a fost singura noastră şansă de-a o opri pe Alfa. Haita l-a omorât pe tatăl meu şi, dacă nu ripostăm, dacă nu găsim o cale de-a ne apăra, o să ne omoare pe toţi. O să omoare toţi animaformii din regatul păsărilor până când n-o să mai aibă cine să se lupte cu ei.

— Şi de ce eşti aşa îngrijorată? izbucni Simon. Tu oricum eşti şarpe...

Totul amuţi în jur. Până şi păsările din copac încetară cu sporovăiala. Winter se făcu albă ca o stafie.

— Asta e... Simon minte! spuse ea şi se uită disperată spre Orion. Nu m-am transformat. Ştii că nu m-am transformat.

— S-a transformat într-un şarpe de apă şi l-a muşcat pe Perrin când a venit să mă salveze, continuă Simon, simţind că pierde lupta cu furia care îl strângea ca o gheară din interior. S-a transformat de câteva luni deja.

— E adevărat? întrebă încet Orion.

Ochii înlăcrimaţi ai lui Winter luceau, şi înghiţi în sec.

— Te rog...

— Este adevărat?

În cele din urmă, fata îşi şterse lacrimile şi răspunse:

— Îmi pare rău.

Orion trase adânc aer în piept şi expiră încet.

— O să mă ocup şi de tine mai încolo, zise el, în cele din urmă. Deocamdată poţi să pleci.

Winter se ridică şi porni încet spre scară, cu ochii înroşiţi şi buza de sus tremurând. Îi aruncă lui Simon o privire ucigaşă, şi, deşi îşi merita soarta pentru că îl trădase, băiatul se simţi vinovat.

— Poftim, spuse Orion când rămaseră singuri. Nu te poţi încrede în nimeni din celelalte regate, nici măcar acum. După ce moare Alfa şi voi controla mamiferele, poate că vom reface încrederea care ne-a unit odinioară, dar până atunci...

— Destul cu minciunile, strigă mama lui Simon cu glasul gâtuit de mânie. O fi uciderea lui Alfa prima etapă din planul tău pentru a restabili pacea, dar, în realitate, nu eşti cu nimic mai bun decât ea. Vrei să devii regele animalelor. Vrei să-mi omori copiii.

Orion se încruntă şi ridurile de pe chipul lui se adânciră. Începu să se joace cu steaua pe care o ţinea în mână.

— Dacă există şi altă cale de-a aduce pacea, nu-mi doresc să devin regele animalelor, draga mea. Şi nici ideea de a-mi omorî familia nu prea-mi place, ca să fie clar. Nu voi permite ca vreunul dintre băieţi să păţească ceva. Dar trebuie să protejez regatul animaformilor prin orice mijloace. Iar să pun capăt descendenţei regelui animalelor înainte să apară altul este, desigur, cea mai bună variantă. Şi aş fi reuşit ultima oară, dacă nu i-ai fi făcut tu moştenitori lui Luke.

— Ultima oară? Mama lui rămase tăcută multă vreme, apoi suspină. Tu ai fost?

Simon clipi buimac, şi Orion făcu o grimasă.

— Atâta timp cât descendenţa lui continuă, lumea noastră va fi mereu în pericol. Am făcut doar ceea ce trebuia.

Mama lui respira sacadat în colivie şi, chiar şi de la distanţa aceea, Simon văzu că tremură.

— Am ştiut că a fost cineva de la noi din regat, dar... el a avut încredere în tine. Ţi-a spus toate secretele lui. Voia să te ajute să negociezi un tratat de pace pentru lumea noastră, iar tu l-ai trădat şi i-ai pus capăt zilelor?

Simon simţi că i se face greaţă şi, deşi totul părea să se lege, se gândi că poate înţelesese greşit.

— Stai aşa. Tu l-ai ucis pe tata?

— Un act necesar, pe care îl regret profund, spuse Orion. A fost un om bun, dar, după cum am spus, am jurat să-i protejez pe cei care nu se pot apăra singuri. El avea puterea de-a ne distruge pe toţi...

— Luke n-ar fi făcut rău nimănui niciodată, strigă mama lui, şi Simon deschise gura ca s-o susţină, dar nu reuşi să rostească niciun cuvânt.

În tot acest timp, şi el avusese încredere în bunicul lui. Îşi lăsase viaţa – şi viaţa mamei sale – în mâinile celui care îi omorâse tatăl.

— Era controlat de Alfa, şi ştii la fel de bine ca mine că ea începuse să adune piesele încă de-atunci, zise Orion. Nu de Prădător trebuie să ne temem, ci de cel în mâna căruia va ajunge. Dacă există cea mai mică posibilitate ca Alfa să-l folosească împotriva noastră, voi fi legat de mâini şi de picioare.

— Noi încercam să găsim piesele dinaintea ei, spuse mama. Dacă ne-ai fi ajutat, l-am fi refăcut şi l-am fi distrus înainte ca ea să poată...

— Stăpâne! strigă un vultur care ateriză pe o ramură din apropiere. Haita a muşcat momeala. Vor ajunge pe casa scării în orice moment.

— În sfârşit! Orion îşi îndreptă spatele. Cu mâinile tremurânde, aşează Inima Prădătorului pe sceptru şi o apăsă în locaş până când aceasta făcu clic. Să vină, o aştept!

Simon se dădu în spate până când se lovi de balustradă. Inima îi bubuia în urechi. Trebuia să ia arma înainte ca Orion să absoarbă puterile lui Alfa şi să preia controlul asupra regatelor. Simon ştia că, indiferent cât de multe variante ar fi avut la dispoziţie, Orion avea să-l omoare pe el sau pe Nolan – pe oricare îl moştenea pe regele animalelor. Doar ca să deţină toată puterea sau ca să oprească descendenţa regelui animalelor – nu conta. Unul dintre ei avea să moară.

— Du-l jos, la fratele lui! ordonă Orion către gărzile din spatele lui Simon. Şi apăraţi-i cu orice preţ.

Se întinseră spre el, dar Simon se feri din calea lor şi îl lovi în fluierul piciorului pe cel care se afla cel mai aproape de el. Luat prin surprindere, omul căzu peste colegul lui, şi amândoi se rostogoliră pe podea.

— Simon! strigă un glas piţigăiat, şi băiatul privi împrejur.

Felix se ghemuise lângă Orion şi îl muşcă de gleznă înainte ca bătrânul să-l bage de seamă. Orion urlă de durere, şi sceptrul îi scăpă din braţe când se aplecă să prindă şoricelul. Simon sări şi smulse sceptrul dintre degetele noduroase ale bunicului său. Acum, că fusese asamblat, îl putea distruge, şi nu exista decât o singură cale prin care se putea asigura că avea să se facă ţăndări şi că Orion nu avea să mai aibă vreodată posibilitatea de a-l folosi.

Simon zări deschizătura din cupolă. Dacă putea ajunge acolo sus...

Un chirăit care ar fi putut trezi pe cineva din morţi răsună printre copaci. Orion se transformase şi zbura pe urmele lui Simon. Îl ajunse în numai câteva secunde. Ghearele păsării îl zgâriară pe gât şi pe umeri, dar Simon o trase de aripă şi îi smulse o mână de pene, alungând-o. Acvila ţipă şi dispăru în copac.

Zeci de păsări îşi luară zborul de pe ramuri şi începură să se repeadă la Simon.

— Să nu-i faceţi nimic! le ordonă Orion. E captiv aici, n-are unde să se ducă. Mă ocup eu de el.

Când înaripatele se întoarseră în copac, Simon privi în jurul lui, căutând cu disperare o cale de-a ajunge pe acoperiş. Dar nu exista nicio scară. Iar scara principală nu ajungea până acolo. Singura cale era...

Scrâşni din dinţi. Se urcă pe balustradă şi îşi ţinu echilibrul cu greu. Băgă Prădătorul în pantaloni, la spate. Era singura lui şansă.

— Simon, nu! strigă mama lui, dar era prea târziu. Băiatul sări în gol, abia reuşind să se prindă de una dintre ramurile mai groase care să-l poată ţine. Simţi o durere ascuţită în braţe şi se chinui să se ridice. Reuşi, în cele din urmă, şi se grăbi spre trunchiul copacului ca să se poată urca în vârf. Doar de acolo putea să ajungă la deschizătura din acoperiş.

— Simon, dă-te jos! strigă Orion după el. Dacă pici de-acolo...

Simon continuă să se caţăre. Îşi pierdu echilibrul de două ori şi fu cât pe-aci să cadă, dar se redresă repede. Era încordat la maximum. În cele din urmă, ajunse la margine. Ramurile din vârf erau prea subţiri ca să-l ţină prea mult, aşa că se uită în jur, căutând o soluţie. La un metru de el, vântul şuiera prin ferestruică, şi Simon trase adânc aer în piept. Era atunci ori niciodată.

Îşi luă avânt şi sări spre deschizătură. Ramura se rupse sub tălpile lui şi se prăbuşi la pământ. O fracţiune de secundă, Simon fu sigur că avea să cadă şi el. De jos, din hol, se auzi un cor de strigăte, dar nimeni nu putea face nimic. Era pe cont propriu. Se lovi de perete şi se prinse de marginea ferestrei. Sticla îi tăia palma, dar se opinti şi reuşi să iasă.

Îi tremura fiecare muşchi, dar Simon merse mai departe, lipit de geam. Acoperişul era drept, mai puţin cupola care adăpostea ramurile cele mai înalte ale copacului. Apropiindu-se de margine, observă că nu exista nicio balustradă de protecţie. Numai vântul mai era între el şi o cădere spectaculoasă de la etajul patruzeci.

Simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Înaintă spre margine clătinându-se. Nu trebuia decât să arunce Prădătorul. Sceptrul nu avea

cum să reziste la o astfel de căzătură. Nimeni nu avea să-l mai folosească vreodată.

— Eu n-aş face asta în locul tău, băiete.

Orion apăru pe acoperiş, de data asta în formă omenească. Avea mâneca zdrenţuită şi braţul îi sângera din locul în care îi smulsese Simon penele, dar bătrânului nu părea să-i pese prea mult. Se apropia încet de Simon cu mâna întinsă, privindu-l cu singurul ochi pe care îl mai avea.

— Gândeşte-te bine. Dacă îl distrugi, nu te voi mai putea apăra de Alfa şi de celelalte regate. Imediat ce vor descoperi că regele animalelor încă are moştenitori, te vor omorî. Pe tine sau pe fratele tău.

— Şi tu la fel, răspunse Simon cu vocea tremurândă.

Orion se apropie şi mai mult.

— Dacă de asta ţi-e frică, îţi promit că singura persoană care va muri va fi Alfa. Voi avea grijă de tine şi de fratele tău. Jur pe tot ce am mai sfânt că vom rezolva problema. Ca-n familie.

Simon mai făcu un pas spre margine. De aici nu mai avea unde să se ducă.

— În familie oamenii nu se ameninţă cu moartea. Şi dacă aş mai avea încredere în tine, nimeni nu trebuie să aibă atâta putere. Nici tu, nici Alfa, nici...

Un urlet de groază se auzi dinăuntru, şi Simon se uită pe fereastra deschisă. Haita

ajunsese la etaj. Nu mai avea timp. Tocmai voia să arunce sceptrul, când Orion se repezi la el. Simon încercă să se ferească şi se strădui din răsputeri să nu cadă în gol. Orion se transformă în acvilă ca să poată sări şi-i smulse sceptrul din mână.

— Hei! strigă băiatul.

Cu vântul rece în faţă, fugi după Orion din partea în care nu vedea prea bine. Sări cu toată puterea asupra păsării şi o doborî pe acoperiş. Alunecară amândoi pe sticlă, şi Simon încercă disperat să prindă sceptrul.

— Nu! ţipă Orion.

Îşi înfipse ghearele în Simon, dar era prea târziu. Băiatul apucă bine sceptrul, îl smulse din ghearele bunicului său şi, împleticindu-se, fugi spre marginea acoperişului. Orion ţipă în urma lui, dar Simon era surd la strigătele păsării. Mai avea câţiva paşi şi...

Ceva îl lovi şi îl trânti la pământ. Avea încă în mână Prădătorul, dar începu să alunece pe sticlă, iar căderea era din ce mai aproape. Simon încercă să se prindă de ceva, dar nu reuşi să încetinească. Avea să cadă în gol.

Tocmai când acoperişul dispăru de sub el, simţi că cineva îl apucă de mână. O fracţiune de secundă, Simon îndrăzni să spere că era unul dintre lupi. Darryl, Malcolm, chiar şi Vanessa – nu-i păsa cine anume, atât timp cât aveau să-l salveze. Îl zări, în schimb, pe Orion, stând în genunchi pe marginea acoperişului.

Unghiile lui aproape i se înfigeau în încheietură, atât de tare îl strângea.

— Prădătorul, ţipă bătrânul. Dă-mi-l!

Simon atârna peste margine, în gol. Tenişii îi scârţâiau pe geamul alunecos, în încercarea de-a găsi ceva de care să se sprijine. Dar clădirea era perfect dreaptă. Dacă Orion îi dădea drumul, Simon avea să cadă.

Nu mai putea gândi. Nu simţea nimic în afară de vântul şuierător, mâna lui Orion şi steaua cu cinci colţuri care îl zgâria în palmă. Făcu greşeala de-a se uita în jos şi îl luă ameţeala.

— Dă-mi-l! strigă Orion. Altfel vom muri cu toţii.

Simon simţi că-i stă mintea în loc. Nu se mai putea mişca. Atârna de marginea unei clădiri şi nici măcar nu putea deschide gura să vorbească.

— Orion! tună un glas prin vâjâiala asurzitoare a vântului. Era Darryl. Dă-i drumul!

— Nu cred că vrei să fac asta tocmai acum, şuieră bătrânul.

— Poate te moşteneşte pe tine, continuă Darryl. Dacă-l omori, s-ar putea să fie sfârşitul descendenţei tale pentru totdeauna.

— Nu e el, spuse Orion. Isabel ştie asta – ştie că el este primul născut. De-asta l-a ascuns. De-asta nu mi-a spus că există. De-asta i-a dat cadou ceasul de buzunar al regelui animalelor. Ea ştie, şi acum ştiu şi eu.

— Şi dacă te înşeli? întrebă Darryl.

Orion tuşi şi mâna începu să-i alunece.

— Nu mai are niciun rost să ne prefacem. L-ai protejat pentru că ai crezut că el îl moşteneşte pe regele animalelor. După ce se transforma, aveai să i-l predai lui Alfa ca să-i ia puterile.

Darryl intră şchiopătând în câmpul vizual al lui Simon şi, o fracţiune de secundă, băiatul se întrebă de ce nu se transformase în lup. Dar ghearele i-ar fi alunecat şi mai tare pe suprafaţa de sticlă. Acum nu mai conta cât de iscusit în luptă ar fi fost unchiul lui. La înălţimea asta, ar fi pierdut oricum.

— L-am protejat pentru că e sânge din sângele meu, spuse Darryl. Nu-mi pasă în ce se transformă. Pentru mine, nu există nimic mai important ca el pe lumea asta. Şi dacă îl scapi, o să am grijă să-ţi fac viaţa un chin câte zile oi mai avea.

— Nu vreau să-l... omor. Orion scrâşni din dinţi. Braţul începu să-i tremure, şi Simon simţi că-i slăbeşte strânsoarea. Nu câştig nimic dacă-l omor. Nu trebuie decât să... să-mi dea sceptrul.

Simon îl privi pe Darryl în ochi.

— Nu pot, reuşi el să spună. O să mă omoare oricum, şi, dacă se înşală, atunci o să vă omoare şi pe tine, şi pe Nolan, şi pe mama. O să ne omoare pe toţi.

— N-o să-l las, zise Darryl. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, dar uneori trebuie să pierzi o bătălie ca să câştigi războiul. Orice s-ar întâmpla, vom lupta împreună, şi totul va fi OK. Dar dacă scapi sceptrul, şi el îţi dă drumul... Glasul i se stinse. Te rog, Simon. Nu e nimic mai important pe lumea asta decât viaţa ta.

Nodul din pieptul lui Simon pulsă. De-abia mai putea respira. În cele din urmă, fără să-şi ia privirea de la Darryl, puse sceptrul pe acoperişul de sticlă.

— Îţi mulţumesc, băiete, spuse Orion. Ai luat hotărârea corectă. Acum e rândul meu să fac din nou ce e mai bine pentru regatul meu. Sper să n-o iei personal.

Şi, spunând acestea, îi dădu drumul.

24 Trădarea

Simon deschise gura să ţipe, dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

Se prăbuşea în gol. Vântul rece vâjâia pe la urechile lui, şi lumea deveni un amalgam neclar de culori.

Nu mai putea să respire. Nu mai putea să gândească.

Oricum nu mai conta, dar Simon nu voia să moară aşa. Ar fi vrut să-şi ia adio de la mama lui. Ar fi vrut să-i spună lui Darryl cât de rău îi pare şi cât de mult îl iubeşte.

Nodul din piept îi explodă, şi un strigăt chinuit îi scăpă din gâtlej. Deja îşi simţea membrele contorsionându-se, zdrobindu-se, ca şi cum deja s-ar fi izbit de asfalt. Toate organele îl dureau, glasul îi pieri şi, ca din instinct, întinse braţele...

Zbura.

De data asta, vântul părea să se umfle sub el ca un val, ridicându-l în văzduh. Nu mai cădea. Acum se înălţa spre cer, deasupra Manhattanului.

Cum era posibil? Curios, dădu din aripi. Dar acum nu mai avea braţe. Avea aripi. Şi strigătele lui erau ţipetele unei acvile.

Chiui de bucurie şi dădu din nou din aripi. Reuşise. Se transformase cu adevărat. Acum era o acvilă adevărată, în carne şi oase, şi se înălţa în văzduh cu o viteză uimitoare.

Dar bucuria nu dură mult. Un val de panică aproape îl opri în loc. Nu ştia să zboare şi acum rătăcea deasupra New-Yorkului. Scăpase de o izbitură fatală, era adevărat, dar nimic nu-l împiedica să se ciocnească de o clădire.

— Dă din aripi! se auzi o voce. Dă din aripi!

— Poftim? strigă Simon.

Lângă el apăru un porumbel.

— Dă din aripi! insistă porumbelul, arătându-i cum se face. Simon încercă să imite mişcarea şi se ridică şi mai mult în văzduh. Dă din aripi!

— Dau, dau! zise el. Cum mă întorc?

— Dă din aripi!

Porumbelul îi mai arătă o dată, iar Simon, care acum avea vederea ageră a păsărilor de pradă, observă penajul porumbelului umflându-se de data asta în altă parte, când acesta o luă în jos, spre altă stradă. Din instinct, se duse după el.

Învăţă destul de repede să zboare la fel de bine ca porumbelul. Nu trebuia decât să nu se gândească prea mult. Altfel se dezorienta, şi mintea omenească prelua controlul. Deocamdată, Simon se lăsă pe mâna creierului său de pasăre.

— Mersi mult! îi strigă el noului său prieten. Îţi rămân dator. Porumbelul îi aruncă o privire confuză, şi Simon adăugă: Mâncare.

— Mâncare? repetă porumbelul imediat, şi Simon izbucni în râs.

— Mai târziu, îi promise el şi se înălţă în văzduh, îndreptându-se spre Sky Tower.

Chiar şi de la distanţa aceea reuşi să vadă două siluete luptându-se pe acoperiş, în lumina soarelui. Un lup care mârâia şi o acvilă care se ferea zburând. Simon răsuflă uşurat. Darryl se apăra bine.

Dar, pe măsură ce se apropia, văzu un nor ciudat înconjurând clădirea. Erau păsări. Sute de păsări. Şi toate se duceau spre el.

— Darryl! strigă Simon şi înaintă cu viteză spre acoperiş.

Lupul încerca să muşte, se lupta să scape, dar erau prea multe. Îl ciupeau şi îl zgâriau pe

faţă, pe gât, pe labe şi pe fiecare părticică a corpului pe care o prindeau. Darryl se împletici, iar Orion se transformă înapoi în om. În mână strângea sceptrul.

— Aveam de gând să testez Prădătorul pe mama ta, dar presupun că mă pot mulţumi şi cu tine, spuse Orion. Salută-l pe Luke din partea mea.

Timpul păru să încetinească. Secundele se transformară în minute. Simon urmări îngrozit cum Orion se aruncă asupra lupului şi îi înfige vârfurile ascuţite ale Prădătorului direct în piept.

Simon ţipă şi plonjă spre ei. Până să ajungă pe acoperiş, lupul se chirci, şi Orion se holbă încurcat la sceptru.

— De ce nu funcţionează? spuse el. Ce-aţi făcut, tu şi Isabel?

Darryl reuşi să-i arunce un rânjet de lup, deşi sângele îi curgea şiroaie.

— Nu poţi să câştigi chiar de fiecare dată, nu-i aşa?

Orbit de furie, Simon se repezi la Orion într-o încleştare de pene şi gheare. Încerca să-l sfâşie pe bătrân prin orice mijloace. Orion se transformă în acvilă într-o fracţiune de secundă şi se ridicară amândoi în aer, la peste o sută de metri deasupra oraşului.

— Trăieşti! strigă Orion bucuros, deşi îi străpungea pieptul lui Simon cu ghearele. Moştenitorul meu! Prinţul meu!

— Lasă-l în pace pe Darryl, îi ceru Simon. El nu ţi-a făcut nimic.

Orion râse.

— Mi te-a luat pe tine, mi-a luat fiica şi, înainte de toate astea, mi-a luat ochiul. Nu avea cum să iasă viu din Sky Tower. Şi oricum e prea târziu. Practic, e mort deja.

Ameţit de frică, Simon îi întoarse spatele lui Orion şi se întoarse pe acoperiş. Celelalte păsări plecaseră. Darryl se transformase înapoi în om şi zăcea nemişcat într-o băltoacă din ce în ce mai mare de sânge.

Totul păru să se oprească în loc. Simon nu-l mai vedea decât pe unchiul lui, omul care avusese grijă de el toată viaţa, care renunţase la familia lui, la haita lui, la tot ce iubise vreodată, ca să stea cu el. Şi acum murea din cauza lui.

Nodul din pieptul lui Simon dispăru. În locul lui crescu o furie de neoprit. Scoase un strigăt şi plonjă din nou spre Orion. Era stăpânit de un instinct primar, o stare care îl copleşise şi în ziua în care îl atacase Bryan Barker la cantina şcolii, şi nu-i mai rămânea decât să se răzbune. Simon scoase ghearele şi atacă, zgâriindu-l pe Orion pe faţă şi pe singurul ochi pe care îl mai avea.

Orion ţipă. Îl apucă pe Simon de pene şi se transformă în om.

— Ochiul meu! gemu el. Ce-ai făcut?

— Încetează! strigă Simon, zbătându-se ca să scape.

Nu ştia cum făcea, dar într-o clipă era acvilă, iar în cealaltă, membrele îi deveneau umane din nou. Orion îl strânse de mână.

— Nătărăule! Habar n-ai tu... Dintr-odată icni, panicat. Sceptrul, unde e sceptrul?

Simon cercetă acoperişul, dar nu văzu nimic – doar pe Darryl, într-o baltă de sânge, respirând din ce în ce mai slab.

— Nu-i aici.

Orion urlă de furie.

— Trebuie să fie! E la tine – ştiu că e la tine, băiete! Dă-mi-l! Îl atacă pe Simon, apucându-l de hanorac şi împleticindu-se odată cu el din ce în ce mai aproape de marginea acoperişului. Nu înţelegi! Eu trebuie să controlez sceptrul!

Se aflau la numai câţiva centimetri de căderea în gol. Simon se chinui să-l împingă pe bunicul său înapoi, dar Orion era prea greu.

— Nu e la mine! Jur...

— O să ne omori pe toţi! strigă Orion. O să murim cu toţii, până la ultimul, din cauza ta!

O rafală de vânt se abătu asupra clădirii, şi Orion se clătină. Dacă se prăbuşea, îl lua şi pe Simon cu el. Şi poate că Simon s-ar fi transformat şi ar fi zburat, dar, dacă Orion se ţinea de el aşa, orb cum era, puteau să moară amândoi.

— Dă-mi drumul.

Simon încercă să se întoarcă spre acoperiş, dar Orion îl strânse şi mai tare. Când bătrânul îşi pierdu echilibrul, Simon profită de ocazie şi se smuci din strânsoare. Orion strigă şi, în cele din urmă, îi dădu drumul. Încercă să se agaţe de ceva din aer, se împletici peste marginea acoperişului şi căzu în gol.

— Orion! Simon se aplecă peste margine şi întinse mâna după bunicul său, dar era prea târziu – Orion se prăbuşea spre stradă.

Simon îl privi îngrozit. La jumătatea distanţei până jos, Orion se transformă în acvilă şi îşi întinse aripile uriaşe. Dar Simon nu avu timp să respire uşurat. Fără să vadă pe unde zboară, Orion plonjă direct spre o clădire din cărămidă.

— Ai grijă! strigă Simon şi, cu o fracţiune de secundă înainte să se lovească de zid, Orion se redresă şi zbură înapoi spre Sky Tower.

Inima îi bubui în piept când văzu că acvila venea direct spre el, cu ghearele înainte. Nu avea timp să scape. Îşi duse braţele la faţă, ca să se apere, şi se lăsă la pământ. În ultima clipă, Orion se ridică deasupra lui, destul de aproape cât să vadă că îşi deschisese ochiul rănit. Cu un ţipăt, Orion zbură în jos, iar Simon avu impresia că o să se lovească de acoperiş. În schimb, ghearele sale uriaşe înşfăcară un obiect care strălucea în lumina soarelui. Sceptrul. Găsise sceptrul.

— Nu! strigă Simon, dar acvila dispăru spre albastrul cerului.

Băiatul miji ochii după el, dar era prea târziu. Orion plecase. Auzi deodată un horcăit şi se târî spre unchiul său cu inima strânsă.

— Darryl? zise el şi se aplecă deasupra lui.

— Simon, şopti acesta. Simon se apropie ca să audă mai bine. Eşti în viaţă.

— Trebuie să mergem la spital, spuse Simon. O să te faci bine...

— Prea târziu. Darryl reuşi să schiţeze un zâmbet firav. Am ceva pentru tine.

Îşi desfăcu palma. Înăuntru se afla ceasul de buzunar, murdar de sânge. Simon îl luă cu degetele tremurânde şi cu ochii în lacrimi.

— Simon, ascultă-mă bine, spuse unchiul lui cu glasul răguşit. Să nu te duci după Orion, orice-ar fi.

— Dar... are Prădătorul, protestă Simon. Puse ceasul în buzunar şi-şi apăsă unchiul pe piept, ca să oprească sângerarea. Însă, deşi nu vedea bine din cauza lacrimilor, ştia că Darryl avea dreptate. Era prea târziu. Nimeni nu putea să piardă atât de mult sânge şi să supravieţuiască.

— Mama ta după ele... Nu ea a furat piesele. Ea şi ceilalţi conducători au făcut copii după ele. Nimeni nu trebuia să afle, nu până tu şi Nolan nu eraţi în siguranţă... Alfa nu a avut niciodată piesele adevărate.

Se simţea o victorie în glasul lui Darryl, dar pentru Simon nu însemna decât că unchiul lui avea să moară degeaba. Fu copleşit de un val

de vinovăţie şi tristeţe şi, o clipă, nu mai putu să respire.

— Îmi pare rău, reuşi să spună cu un nod în gât. Ar fi trebuit să rămân cu tine. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu tine la feribot. N-ar fi trebuit să intru niciodată în grădina zoologică. Ar fi trebuit să te aştept...

— N-are de ce să-ţi pară rău. Darryl îl atinse pe obraz pe Simon cu o mână rece ca gheaţa. Ai vrut doar s-o salvezi pe mama ta. Şi eu aş fi făcut la fel dacă ar fi fost vorba de tine. Tuşi din nou, şi picături de sânge stropiră acoperişul de sticlă. Promite-mi c-o să stai departe de Orion şi de Alfa, orice s-ar întâmpla. Mama ta... mama ta şi Malcolm te vor proteja. Asta e tot ce vreau, puştiule. Vreau să ştiu că vei fi în siguranţă.

Simon simţi un nod de lacrimi în gât, dar se chinui să vorbească:

— Doar... doar dacă-mi juri că nu mă părăseşti.

Darryl zâmbi istovit.

— E OK, Simon. Sunt pregătit. Promite-mi c-o să ai grijă de tine.

Simon apăsă şi mai tare pe locul din care curgea sânge.

— Îţi... îţi promit. Dar... te rog, nu poţi... nu poţi să mori. Am nevoie de tine.

— Aşa a fost să fie. Darryl puse mâna peste mâna lui Simon. Pe tatăl tău nu l-am putut salva. Lasă-mă să mor apărându-te pe tine.

— Te rog, spuse Simon, înecându-se. Tu eşti familia mea.

— Şi voi fi mereu. Am stat mult timp împreună şi a fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea. A venit timpul să stai şi cu mama ta.

Simon auzi în spate un sunet de gheare pe sticlă, şi lângă ei apăru un lup. Era Malcolm.

— Frăţioare? spuse lupul, şocat. Puse şi el laba pe pieptul lui Darryl, dar nimic nu mai putea să oprească sângerarea.

— Îmi pare rău că te-am părăsit, zise Darryl. Glasul lui hodorogit se stingea. Meritai... un frate mai bun.

— Asta nu se poate. Nu există frate mai bun ca tine.

Darryl îi atinse laba.

— Ai grijă de el, Malcolm. Acum e în grija ta. Indiferent dacă îl moşteneşte pe regele animalelor sau nu... e sânge din sângele nostru.

— Aşa o să fac.

Malcolm îşi lăsă capul în jos, şi Darryl făcu un efort să se uite din nou la Simon.

— Eşti puternic, Simon. Mai puternic decât crezi. Să... să nu uiţi niciodată asta.

În cele din urmă, strânsoarea lui slăbi complet şi lumina din ochi i se stinse. Simon începu să plângă cu sughiţuri şi strânse degetele reci ale unchiului său. În spatele lui,

ceilalţi lupi se adunară pe acoperiş unul câte unul, dar era prea târziu.

Darryl pierise.

25 Caca de porumbel

Simon nu ştia de cât timp stătea în genunchi lângă trupul neînsufleţit al unchiului său. De destul de mult timp încât să-i amorţească faţa din cauza vântului, iar lupii să alunge restul păsărilor şi să vină şi ei, cu capetele plecate.

Nu îi dădu drumul la mână. Şi-l închipui de nenumărate ori deschizând ochii şi se rugă în gând ca toate astea să nu fi fost decât un coşmar. Dar nu era un coşmar. Era viaţa lui, şi Simon nu ştia cum s-o înfrunte fără unchiul său.

Dacă nu i-ar fi atacat şobolanii. Dacă s-ar fi întâlnit cu Darryl la feribot. Dacă nu ar fi fost atât de prost şi nu ar fi avut încredere în Winter. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat şi ar fi găsit el o cale s-o salveze pe mama lui. Darryl ar fi fost încă în viaţă, şi acum s-ar fi aflat toţi trei undeva departe. Şi ar fi fost în siguranţă.

Dar nu, îşi zise Simon în sinea lui. Nu ar fi fost în siguranţă. Nolan s-ar fi aflat în vizuină, şi mama lui n-ar fi plecat din New York fără el. Orion şi Alfa i-ar fi vânat la nesfârşit, şi, într-un fel sau altul, Darryl tot şi-ar fi riscat viaţa ca

să-l ocrotească. Dar poate că, până s-ar fi întâmplat toate astea, Simon ar fi găsit o soluţie şi nimeni n-ar mai fi trebuit să moară.

Malcolm îl bătu uşor pe umăr şi îşi drese glasul. Avea ochii umflaţi şi înroşiţi de plâns.

— Haide, îi spuse el pe un ton aspru. Haita o să se îngrijească de el. Trebuie să te ducem într-un loc sigur.

— Dar... dar ce se va întâmpla cu mama? întrebă Simon.

Malcolm se încruntă şi îi evită privirea.

— Locotenenţii lui Orion au scăpat şi au luat-o cu ei.

Lumea începu încă o dată să se învârtă cu el, şi Simon nu mai văzu decât ce avea drept în faţa ochilor. Mama lui tot era dispărută. Darryl era mort. Şi totul fusese degeaba.

— Îmi pare rău, spuse el încet spre trupul unchiului său. Îi strânse pentru ultima dată mâna lui Darryl, apoi se ridică şi rămase locului, cu privirea aţintită asupra trupului nemişcat. Abia când chipul lui Darryl i se întipări în minte pentru totdeauna îl lăsă pe Malcolm să-l ducă înăuntru.

Coborî din copac ca prin vis. Nu se putea gândi la unchiul lui, nu încă, nu fără să se simtă sfâşiat de durere, aşa că se gândi mai mult la mama sa. Orion nu putea s-o omoare, pentru că avea nevoie de ea ca să găsească piesele adevărate din Prădător.

Dar cât timp avea să dureze asta? Cât timp avea să treacă până când Simon avea s-o piardă şi pe ea?

— La ţanc! Felix fugi în sus pe scara în spirală, oprindu-se la picioarele lui. Vino repede! Se întâmplă ceva cu fratele tău.

Uşurarea pe care o simţi Simon când văzu că Felix este teafăr dispăru fără urmă şi o luă la fugă după el.

— Ce s-a întâmplat? Unde e?

— Mai taci odată şi hai mai repede! strigă Felix şi o luă la goană în holul plin de copaci. Simon porni după el, cu Malcolm pe urmele lor. Când trecură pe lângă o cameră cu uşa deschisă, îi văzu pe Ariana şi pe Jam înghesuiţi pe o canapea. Avea să le mulţumească mai târziu. Acum trebuia să-l găsească neapărat pe fratele lui.

Felix se opri în faţa unei uşi aflate în capătul unui coridor lung. Un zgomot ciudat, ca nişte zgârieturi, se auzeau dinăuntru, iar Simon dădu uşa de perete şi încremeni.

În cameră nu era fratele lui, ci un lup cenuşiu, tânăr, care se plimba pe covor şi scotea un schelălăit jalnic.

— Nolan? întrebă Simon.

Lupul se aşeză în fund şi, într-o clipită, se transformă într-un şarpe cu clopoţei. Apoi într-o broască. Apoi într-o veveriţă, o vrabie şi o viespe.

— Eu îl moştenesc pe regele animalelor, spuse Nolan când se transformă înapoi în lup, clătinând din cap neîncrezător. Când ai apărut tu, am crezut că tu eşti, dar se pare că eu sunt.

Simon se holbă uimit la el, dar îşi reveni repede. Sigur că Nolan îl moştenea pe regele animalelor, acum, că Simon ştia că e acvilă. Asta îl motivă şi mai mult. N-avea să-l lase pe Orion să-i omoare fratele. Avea să-l apere pe Nolan indiferent ce trebuia să facă, oricare ar fi fost preţul. Orion deja îi luase tatăl şi unchiul. Nu avea să-l lase să i-l ia şi pe fratele lui.

— Mie se pare că-mi cresc pene, spuse Simon obosit, şi probabil că i se vedea tristeţea pe faţă, pentru că Nolan veni lângă el şi sprâncenele lui de lup se încruntară.

— Nu am de gând să fac pe şeful, dacă de-asta ţi-e teamă. Atâta timp cât faci ce îţi spun, adică.

Simon clătină din cap.

— Nu e asta, începu el, dar, înainte să-i poată explica, peste umărul lui Simon apăru o umbră.

— E vorba de Darryl, spuse Malcolm în timp ce intra în cameră. A murit.

Nolan se întristă, iar coada îi căzu la podea.

— A... a ...?

— Iar Orion a luat-o pe mama cu el, adăugă Simon.

Fratele său îşi arătă colţii.

— O s-o aducem înapoi, mârâi Nolan. Acum eu sunt regele animalelor. Nimeni n-o fură pe mama şi scapă basma curată.

Simon ar fi vrut să-i dea dreptate mai mult decât orice pe lume. Ar fi vrut să cerceteze fiecare colţişor din New York – fiecare colţ al ţării, dacă ar fi fost nevoie – până îi găsea pe Orion şi pe mama lui. Dar în suflet îi încolţi teama de ce i-ar fi făcut Orion lui Nolan dacă ar fi putut.

Simon nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Tu.

Vocea lui Alfa răsună pe hol, şi în clipa următoare dădu buzna în cameră. Nu se mai purta ca o regină. La început, lui Simon i se păru că se duce la Nolan, însă spre el venea. Îl încolţi şi îl trânti de perete, oprindu-se cu nasul la doi centimetri de faţa lui.

— Tu ai furat piesele, zise ea, şi chipul i se schimonosi de furie. Tu i-ai dat Prădătorul lui Orion. Acum el are controlul, şi, din cauza ta, regatul meu o să se prăbuşească. Îl apucă de gât, aproape lăsându-l fără suflare. O să plăteşti pentru ce-ai făcut, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care...

Un mârâit fioros umplu încăperea. Un lup uriaş o lovi pe Alfa, şi aceasta se rostogoli pe podea, transformându-se în clipa în care atinse covorul. Dar era prea târziu. Malcolm îi ţintui la pământ corpul micuţ şi dădu s-o muşte de gât.

— Nu-mi pasă ce-a făcut Simon, mârâi el. Vina e numai şi numai a ta, mamă. Tu ai fost Alfa. El e un băieţel de doişpe ani, şi n-o să te atingi de el. Nici acum, nici altă dată.

— Cum îndrăzneşti?

Alfa încercă să-l zgârie pe bot, dar el fu mai rapid decât ea şi o imobiliză complet într-o clipită.

— Ne-ai dezamăgit regatul şi familia, continuă Malcolm. Simon observă că haita se aduna lângă uşă sub înfăţişare de lupi. Nu mai ai dreptul să fii Alfa. Renunţă la coroană înainte să faci şi mai mult rău regatului, altfel te voi omorî.

Toată lumea amuţi, şi Simon abia îndrăznea să respire. Alfa se holba la fiul ei cu o privire plină de ură.

— Sunt mama ta.

— De-asta îţi cruţ viaţa, i-o întoarse Malcolm. Îţi dau o singură şansă. Renunţă la coroană şi vei trăi. Refuză şi vei muri în clipa asta.

Ea îşi arătă colţii.

— Puneţi mâna pe el, îi ordonă haitei. Dar nimeni nu se grăbi s-o ajute. În schimb, mârâiră în cor, şi unul dintre lupi făcu un pas înainte.

— Ai auzit bine ce-a zis, spuse Vanessa. Acum ascultăm de Malcolm, nu de tine.

Alfa scrâşni din dinţi, şi trecură câteva secunde tensionate.

— Sunteţi nişte trădători, toţi! strigă ea şi, în cele din urmă, se transformă în om. Bine, renunţ la titlul de Alfa şi ţi-l dau ţie, Malcolm. Se uită cu o privire glacială la Simon şi la Nolan. Singurul meu moştenitor în viaţă.

Malcolm mârâi şi n-o lăsă să plece.

— O să pleci din oraş, n-o să mai calci pe proprietăţile noastre şi n-o să te mai întorci niciodată. Dacă te mai văd vreodată în faţa ochilor, te voi sfâşia încet, bucată cu bucată. Şi când voi termina, mă vei implora să te ucid.

În cele din urmă se dădu la o parte şi se aşeză în faţa lui Simon şi a lui Nolan. Ea se ridică şi ieşi din cameră cu botul pe sus. Haita se dădu la o parte ca să-i facă loc.

— Staţi cu ochii pe ea, să fim siguri că pleacă, zise Malcolm.

— Da, Maiestate, spuse Vanessa şi părăsi încăperea însoţită de alţi doi lupi.

— Nu mai e mult până când Orion va trimite toate păsările din oraş pe urmele noastre, continuă Malcolm. Trebuie să ne întoarcem în vizuină. Voi trei adunaţi restul elevilor. Nolan, Simon, voi rămâneţi cu mine şi cu restul haitei.

— Dar... Simon simţi că i se usucă gura. Eu sunt moştenitorul lui Orion. Păsările nu au voie în vizuină.

— Eşti nepotul meu, spuse el pe un ton hotărât. N-o să las pe nimeni să te-alunge, indiferent ce eşti. Eşti cine alegi tu să fii, nu cine cred ceilalţi că eşti.

Simon nu zise nimic. Poate că nu voia să aibă de-a face cu Orion, dar asta nu schimba faptul că, într-o zi, avea să devină conducătorul regatului pe care îl urau mamiferele. Poate că îl urau numai pe Orion – poate că totul avea să se schimbe de atunci înainte. Dar simţi că i se strânge stomacul, şi intuiţia îi spuse că nu avea să fie prea uşor. Nimic nu era uşor.

Cu toate astea, dacă ştia ceva cu siguranţă, atunci asta era că avea să fie cel mai bun moştenitor pe care-l avusese vreodată regatul păsărilor. Malcolm avea dreptate – doar el alegea cum să fie. Şi nu avea să fie deloc ca bunicul său.

— Trebuie să te transformi înapoi, Nolan, spuse Malcolm. Nu poţi defila prin New York aşa, nu crezi?

Nolan se plimba nelinişstit pe covor.

— Nu ştiu cum.

— Nu ştii... Malcolm oftă. Bine, îţi arăt în hol ce trebuie să faci. Să mergem.

Malcolm îi conduse pe Simon şi pe lupul care era fratele său afară din cameră. Stătea mai aproape de ei ca de obicei, şi Simon îşi aminti că şi Malcolm îi făcuse o promisiune lui Darryl – să aibă grijă de el, chiar dacă nu-l moştenea pe regele animalelor. Oare aşa avea să fie viaţa lui din momentul acela? Avea să fie prizonier în vizuină, sub atenta supraveghere a lui

Malcolm, incapabil să mai plece dacă nu voia să rişte să-l prindă Orion din nou?

Trecură pe lângă uşa deschisă a unui dormitor, şi Simon auzi un zgomot. Curios, băgă capul să vadă ce era. În camera complet albă, în care erau doar câteva rafturi cu cărţi, se afla Winter. Din două boxe se auzea muzică clasică. Ea stătea în mijlocul patului, îşi trăgea nasul şi se uita lung la ceva din mâna ei.

— Ce faci? întrebă el.

Winter tresări speriată şi se întristă imediat.

— Orion m-a abandonat, murmură ea şi îşi întoarse privirea la obiectul pe care îl ţinea în mâini – o fotografie înrămată. Am încercat să plec cu stolul, dar nu m-au lăsat.

— Poate că, dacă le-ai fi spus adevărul, ar fi fost altfel, zise el.

— Nu. Indiferent ce-aş fi făcut, tot s-ar fi descotorosit de mine, spuse ea, fără să-l privească. Îmi pare rău, Simon. Am crezut... am crezut că fac ce trebuie.

În adâncul sufletului ştia asta, însă Darryl murise din cauza ei. Şi nu ştia dacă putea s-o ierte pentru asta prea uşor. Pe raftul de lângă uşă se aflau mai multe fotografii, şi se apropie să le vadă mai bine. Majoritatea erau cu un bărbat şi o femeie pe care nu-i ştia, dar unele erau cu Orion şi Winter. Măcar el mai era în viaţă. Dar o abandonase pe Winter fără nicio remuşcare, şi Simon se întrebă dacă nu cumva asta era şi mai rău.

— Vii înapoi cu noi? întrebă el şi luă una dintre fotografii. Suntem în siguranţă acum. Malcolm a alungat-o pe Alfa.

— Nu mă va lăsa înăuntru după tot ce-am făcut, spuse ea.

Şi, deşi exista posibilitatea să aibă dreptate, Simon ridică din umeri.

— Dacă mă lasă pe mine să mă întorc, atunci trebuie să te primească şi pe tine.

Ea pufni, şi i se înăbuşi glasul.

— Nu te preface că nu mă urăşti. Nu după tot ce-am făcut.

— Nu fac asta. Şi nu ştiu dacă o să pot uita vreodată. Dar... Îşi drese glasul. M-ai minţit pentru familia ta. Şi înţeleg asta.

Winter se înroşi.

— Îmi pare sincer rău, şopti ea.

— Ştiu. Se prefăcu atent la poze, şi Winter îşi şterse repede lacrimile. Darryl a murit.

— Poftim? Winter făcu ochii mari. Puse fotografia la loc, se ridică din pat şi veni spre el. Simon...

— Şi au luat-o pe mama cu ei, continuă el serios. Nu cred c-o s-o mai văd vreodată.

Winter nu ştia ce să zică.

— O s-o mai vezi sigur. Îl cunosc pe Orion mai bine ca oricine. Mi-a spus tot felul de lucruri, iar eu sunt singura care îi poate da de urmă. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să te ajut s-o găseşti, Simon. Jur.

El clătină din cap.

— I-am promis lui Darryl... i-am promis că n-o să mă mai pun în pericol.

— Lumea noastră va fi mereu plină de pericole dacă Orion pune mâna pe sceptru. Credeam că fac ceea ce trebuie, dar... Winter îşi pierdu şirul gândurilor şi se uită la o fotografie în care se aflau un bărbat şi o femeie. Eu nu am cunoscut-o niciodată pe mama. Dar tu... tu ai şansa s-o cunoşti pe-a ta. Nu poţi renunţa la asta, Simon. Pur şi simplu, nu poţi.

El îşi întoarse privirea şi simţi un nod în gât. Nu, nu putea să renunţe.

— Nu ştiu ce să fac.

— O să ne gândim, zise Winter. Nu trebuie să faci asta de unul singur.

După un moment lung de tăcere, Simon adăugă:

— Tot ce s-a întâmplat... n-a fost din cauza ta, să ştii.

Ea şovăi.

— Ba da. Ştiam exact ce fac. Dar nu m-am gândit niciodată că lucrurile se vor termina aşa.

— Încă nu s-a terminat, spuse Simon.

Winter avea dreptate – indiferent ce făcea, dacă Orion punea mâna pe adevăratul Prădător, atunci nu mai exista niciun loc sigur pe lume pentru el şi fratele lui. Şi, în cele din urmă, asta însemna că singurul mod în care îşi putea păstra promisiunea pe care i-o făcuse lui

Darryl era să se asigure că sceptrul nu ajungea la bunicul lui.

— Îmi pare rău că i-am spus lui Orion că eşti şarpe.

— Să nu-ţi pară. Oricum i-ar fi spus Perrin. În plus, am meritat-o. Îşi trase nasul şi mai făcu un pas spre el. Indiferent ce s-ar întâmpla, Simon... voi fi de partea ta. Şi nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău ţie sau lui Nolan, nici broscoi dac-ar fi. Ştiu că probabil nu mă vei ierta niciodată, dar poate... poate până la urmă vom reuşi să fim prieteni. Când toate astea se vor termina...

Simon clătină din cap. Nu avea să poată ierta niciodată ce se întâmplase aici şi nu ştia dacă durerea morţii unchiului său avea să treacă vreodată, dar simţea că pierduse destule lucruri pentru o singură zi.

— Winter, deja suntem.

Buza de jos începu să-i tremure şi îl îmbrăţişă fără să mai spună nimic. Simon nu mai avea putere, dar, în cele din urmă, o îmbrăţişă şi el.

Darryl fu îngropat într-o piaţetă pietruită de la marginea grădinii zoologice, lângă o statuie cu un lup cu capul plecat. Acela era mormântul tatălui său, îi explică Malcolm în şoaptă. Aveau să mai facă o statuie, în cinstea lui Darryl.

Pe niciunul dintre morminte nu era trecut numele lor, şi Simon ura gândul că turiştii

aveau să treacă pe lângă ele în fiecare zi, că aveau să facă poze şi să mângâie boturile lupilor fără să ştie pe cine reprezentau cu adevărat.

Când se termină înmormântarea, toată lumea începu să se îndrepte spre Arsenal, pentru cină. Simon se opri şi privi în cealaltă parte a parcului, în direcţia blocului lor.

Era prea departe ca să vadă clădirea, dar îi era dor să mai vadă casa o dată. Îşi băgă mâinile în buzunar şi se apropie de Malcolm, care se uita în gol la mormântul lui Darryl.

— Ar trebui să ne întoarcem în vizuină, începu Malcolm, în cele din urmă, dregându-şi glasul. Se face târziu.

— Mă gândeam să mă duc la fostul nostru apartament, zise Simon. Ştiu că e periculos, dar nu stau mult. Vreau doar să-mi iau lucrurile.

Avea cu el cele mai importante lucruri, cum ar fi cărţile poştale, caietul şi ceasul de buzunar, pe care i-l înapoiase Darryl. Dar avea nevoie de o dovadă că toată viaţa lui de până atunci nu fusese doar un vis. Şi le şi promisese reptilelor că le aduce o grămadă de cărţi.

— Vin şi eu, interveni Nolan, apărând dintr-odată în spatele lor. N-am mai fost în oraş până-acum.

— Dacă merge el, mergem şi noi, spuseră Jam şi Ariana în cor.

Veniseră amândoi la înmormântare ca să fie alături de prietenul lor. Malcolm oftă şi închise ochii, rămânând mult timp aşa, iar Simon văzu durerea de pe chipul lui.

— Bine, spuse el încet. Doar de data asta.

Adună jumătate dintre lupii din haită şi porniră împreună spre Fifth Avenue, îngrămădiţi în trei taxiuri. Nolan şi Simon se înghesuiau cu Malcolm pe bancheta din spate a unui taxi, iar Nolan se uita pe geam emoţionat.

— Tu chiar n-ai mai fost niciodată în oraş? întrebă Simon.

Nolan clătină din cap.

— Alfa... bunica... spunea că e prea periculos. Nu mă lăsa să merg nici măcar în parc.

— Nici Darryl nu mă lăsa să merg singur, zise Simon, rostind cu gravitate numele unchiului său. Dar eu oricum mă duceam, uneori înainte sau după şcoală. O luam pe o alee care o să-ţi placă şi ţie, cred. Nu e mult de mers.

— Nu! se împotrivi Malcolm obosit. Nu mai mergem şi în alte părţi.

— Nu e departe, insistă Simon. Vreau doar s-o mai văd pentru ultima dată.

Spre surprinderea lui, Malcolm cedă mult mai uşor decât sperase, şi, douăzeci de minute mai târziu, coborau în colţul cunoscut din Central Park. Simon simţi un nod în piept când

se uită pe stradă, spre clădirea în care se afla casa lui. Doi membri ai haitei deja porniseră într-acolo, ca să împacheteze lucrurile, şi Simon era cât pe-aci să-i roage să-l ia şi pe el, dar entuziasmul lui Nolan îl făcu să se răzgândească, iar acum îi conducea pe alee, spre copaci.

Era o seară caldă, şi oraşul părea că se topeşte. Haita îi urmărea din depărtare, stând cu ochii pe fiecare porumbel şi veveriţă pe lângă care treceau. Simon îi conduse pe Nolan, Jam şi Ariana pe aleea care ducea spre şcoală.

— Ăsta e locul meu preferat, începu el, privind două veveriţe care se certau pe o ghindă. E linişte aici, iar veveriţele şi păsările adoră să vorbească. De cele mai multe ori, vor mâncare, dar...

— Ia uite cine-i aici! strigă o voce mult prea cunoscută. Simon Psihopatul!

Simon se simţi de parcă ar fi sărit din nou în bazinul ursului polar. Înaintea lor apărură Bryan Barker şi gaşca lui, cât era aleea de lată, râzând şi aruncând cu beţe în veveriţe. În spatele lor venea Colin, chinuindu-se şi de data asta să care toate cele cinci ghiozdane.

— Cine-i ăla? întrebă Nolan.

— Nimeni, răspunse Simon când se apropiară. Doar un cretin care se dă mare şi tare.

Rânjetul lui Bryan se transformă în încruntare. Malcolm şi ceilalţi se apropiară, dar

Simon clătină din cap. Trebuia să se ocupe de Bryan singur, fără ajutorul nimănui.

— Sunt mai tare decât o să fii tu vreodată, pârţâitule, se lăudă Bryan. Eu chiar am prieteni.

— Şi noi ce crezi că suntem? întrebă Ariana.

El se uită la părul ei roz.

— Nişte ciudaţi, asta sunteţi. La fel ca Simon.

Bryan făcu un pas ameninţător spre el, şi Malcolm se apropie. Poate că nu era la fel de mare ca Darryl, dar arăta la fel de înspăimântător.

Bryan miji ochii.

— Unde e unchiul tău, psihopatule? Oare şi-a dat şi el seama, în cele din urmă, că eşti un ratat şi te-a părăsit, la fel ca mama ta?

Numele lui Darryl îi sfredeli inima. Nu voia să reacţioneze – după toate prin câte trecuse, Bryan Barker era un nimic –, dar Colin interveni.

— Lasă-l în pace, Bryan. Nu ne-a deranjat cu nimic, şi vreau s-ajung acasă.

— Nu te mai smiorcăi atât, i-o întoarse Bryan. Decât dacă vrei să-i iei tu locul.

Un porumbel gânguri deasupra lor, şi Simon privi în sus. Un stol întreg stătea pe ramuri, urmărind schimbul de replici. Unul dintre ei, mai curajos, zbură în jos şi se aşeză pe umărul lui Simon. Îi veni o idee. Îi şopti ceva

porumbelului, iar acesta dădu agitat din cap şi zbură înapoi în copac.

— Nu mai vorbi cu păsările, psihopatule, continuă Bryan. Sau doar ele îţi răspund?

— Scuze, ce-ai spus? Pe gândaci nu-i înţeleg, spuse Simon.

Bryan se făcu roşu la faţă.

— Pe cine faci tu gândac?

Mai făcu un pas ameninţător spre ei, dar, înainte să ajungă, Simon strigă:

— Acum!

O sută de porumbei îşi luară zborul în acelaşi timp din copaci. Primul porumbel zbură spre Bryan, dar, înainte să ajungă la el, se ridică în aer şi...

Pleosc.

Pleosc. Pleosc, pleosc. Pleosc.

Din cer ploua cu găinaţ în capul lui Bryan. Apoi pe haine, în păr, pe faţă... peste tot.

Bryan începu să ţipe şi să se agite, încercând să scape de porumbei, dar aceştia veneau întruna. Gaşca lui izbucni în hohote de râs, şi Simon îşi încrucişă braţele.

— Oi fi eu psihopat, dar văd că tu mănânci caca de porumbel, zise el. Dacă mai spui vreodată că eu şi Colin suntem ciudaţi, voi trimite toţi porumbeii din oraş după tine. Ai înţeles?

Bryan ţipă şi fugi pe alee, arătând ca un munte uriaş de caca. Gaşca lui porni după el

încă râzând, lăsându-l pe Colin în urmă cu ghiozdanele.

— Ar trebui să le laşi aici, îi spuse Simon. Aşa ar merita.

Colin ridică din umeri şi-şi puse unul pe umăr.

— Poate data viitoare. Apropo, mersi mult.

— Cu plăcere. Dar să nu-l mai laşi pe Bryan să-ţi spună ce să faci, bine? Nu meritä.

Colin zâmbi cu tristeţe.

— Nu toată lumea e-aşa curajoasă ca tine, Simon. Pe curând.

Simon îl privi cum se îndepărtează târâş-grăpiş sub povara pe care o căra. Poate că avea să-l mai vadă pe Colin, poate că nu. Viaţa lui se schimba mult prea repede ca să mai poată anticipa ceva, şi nu putea decât să încerce să ţină pasul. Un lucru era sigur, totuşi: cu o săptămână în urmă, nici el nu fusese aşa de curajos.

26 Urlând la lună

Într-o seară, pe la mijlocul lunii septembrie, după ce Nolan plecase spre sala de mese, Simon se aşează confortabil pe canapea cu una dintre cărţile lui preferate. De la moartea unchiului său, mâncase numai în aripa Alfa. Era mult prea trist ca să ia masa cu ceilalţi. Până

atunci funcţionase, dar de data aceea apăru Malcolm.

— Fratele meu n-ar fi vrut să-l jeleşti pe veci.

Zece zile nu erau o eternitate, dar, şi dacă ar fi fost zece ani, Simon nu se putea preface că era totul OK.

— Nu mi-e foame.

— Îmi amintesc cum era când eram de vârsta ta şi mi-era mereu foame. Malcolm se aşează pe canapea, lângă el. Poate că acum ţi se pare greu, dar într-o zi te vei trezi şi îţi vei aminti cum e să fii fericit. Până atunci, tot ce poţi face – tot ce putem face – este să ne ducem zilele cum putem. Îl bătu pe umăr. Nu eşti singur, Simon. Sper că ştii asta. Acum du-te să mănânci cu fratele tău.

Simon îşi târî picioarele până în sala de mese, hotărât să mănânce cât mai repede. Când ajunse acolo, îl zări pe Nolan stând la coadă, la bufet. Dar, până să ajungă la el, fu înconjurat de Garrett şi de alte câteva mamifere.

— O, ia uitaţi, a venit băiatul cu porumbeii, îl luă peste picior Garrett şi rânji. Probabil că Nolan îi povestise de incidentul din parc. Chiar, voiam să te întreb: de ce te-au poreclit Simon Psihopatul? Din cauză că ai creierul la fel de mic cât al unei înaripate?

Simon oftă. Aşadar, tachinările aveau să continue, fie că mergea la Kennedy Middle

School sau la A.A.R. Dar măcar cu colegii de-aici avea ceva în comun.

— Vrei să ştii de ce mi se spune Simon Psihopatul? Hai în arenă şi-o să-ţi arăt.

Mamiferele izbucniră în urale, şi Nolan se apropie de Simon, cu o tavă plină de cartofi prăjiţi şi burgeri.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, zise Garrett cu un rânjet.

Simon ridică din umeri.

— Gorilele tale cred că sunt nebun doar pentru că îl moştenesc pe Orion.

Nolan se încruntă. Câţiva băieţi se făcură mici sub privirea lui aspră, dar Garrett nu renunţă la atitudinea lui batjocoritoare.

— Îi vei cere imediat scuze fratelui meu şi îl vei trata cu respectul pe care îl merită, spuse Nolan pe un ton surprinzător de autoritar.

Deşi faptul că el îl moştenea pe regele animalelor era încă un mare secret, de când se transformase se schimbase în bine. Simon îşi dorea să fi fost aşa şi în cazul lui. Garrett se bosumflă, de parcă ar fi înghiţit o lămâie.

— Dar...

— Niciun „dar“.

Nolan îşi înălţă capul şi, deşi Garrett era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt, făcu un pas înapoi.

— Dacă vrei să rămâi în vizuină, îi vei cere imediat scuze fratelui meu şi vei face şi o plecăciune. Şi-i vei spune „Alteţă“.

Garrett se albi la faţă, şi Simon clătină din cap.

— E OK, spuse el, pentru că nu voia să provoace şi mai multe probleme. Sunt obişnuit.

— Eşti prinţ şi eşti fratele meu, continuă Nolan. N-o să te mai jignească nimeni niciodată, iar dacă vor încerca, vor suporta consecinţele. Ce alegi, Garrett?

Garrett strânse din dinţi şi făcu o reverenţă.

— Alteţă, murmură el printre dinţi, de parcă s-ar fi chinuit să nu se înece. Îmi pare rău că te-am jignit.

— Nu m-ai jignit, spuse Simon. Îşi strânse cartea sub braţ şi se uită la fratele său. Eu mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Pe curând.

— Nu stai cu noi? întrebă Nolan, şi Simon fu uimit să audă dezamăgirea din glasul său.

Se uită la Garrett, care se făcuse roşu ca racul. Dacă stătea cu ei în seara aceea, avea să moară înainte de desert.

— Poate mâine, la micul dejun, spuse el. Sau ai putea să stai tu cu mine.

Dar fu suficient să se uite la Nolan ca să înţeleagă ce părere avea fratele lui despre asta.

— Bine, ne vedem la micul dejun atunci, zise Nolan.

Porni printre mese, şi Garrett veni după el. După ce îşi umplu farfuria, se aşeză la o masă şi îşi deschise cartea. Îi simţea pe ceilalţi aruncându-i priviri pe furiş şi adoptă o poziţie

mai relaxată. Din cauza gurii sparte a lui Nolan, aflase deja toată şcoala ce se întâmplase în Sky Tower. Dar lui Simon nu-i păsa. Puteau să se holbeze la el cât voiau, atât timp cât nu-i spunea nimeni că trebuie să-şi ia tălpăşiţa pentru că-i creşteau pene în loc de blană.

Citise jumătate de capitol, când Jam trase scaunul din faţa lui.

— E liber? întrebă el.

— Doar dacă mănânci şi cartofii mei, răspunse Simon.

Ariana îşi trânti tava pe masă şi se aşeză pe scaunul de lângă Simon.

— Cred că o să stau şi eu cu voi, dacă nu faceţi pe inteligenţii cu mine.

— Cum, ceva în genul ăsta? o tachină Jam şi se întinse peste masă ca să frece cartea de umărul ei.

— Sau aşa? continuă Simon şi făcu acelaşi lucru.

Ariana se foi pe scaun.

— Scârbos! Care-i problema voastră?

Poate pentru că nu mai stătea singur la masă, poate datorită Arianei când încerca să dea cărţile la o parte, cert era că zidul de tristeţe din sufletul lui se prăbuşi, şi Simon râse pentru prima dată de la moartea lui Darryl. Şi se simţea bine râzând, iar Nolan îl văzu imediat din celălalt colţ al sălii. Fratele lui stătea

înghesuit între Garrett şi alt băiat şi îi zâmbi. La fel şi Simon.

— Poate mâine îl convingem să stea cu noi şi pe Nolan, spuse el.

Ariana şi Jam se uitară unul la altul.

— El e prinţul, spuse Jam. El stă mereu cu mamiferele.

— Şi eu sunt prinţ, spuse Simon. Şi tu. Iar tu eşti prinţesă, Ariana.

Ea roti cuţitul între degete.

— Dacă-mi mai spui o singură dată aşa...

Simon îşi ascunse mâinile.

— Mâine va sta cu noi, continuă el pe un ton hotărât. Într-o zi, vom conduce nişte regate, şi a venit timpul să se împrietenim.

— Să bem pentru asta! toastă Jam.

— Pentru idei creţe care nu vor funcţiona niciodată! îngână Ariana.

— Să nu spui că nu ţi-am zis.

Simon ştia că toată lumea trebuia să facă ceva pentru asta, dar, când îl văzu pe fratele lui discutând vesel cu Garrett şi cu celelalte mamifere, fu sigur că, într-un mod sau altul, amândoi aveau să fie prinţii de care avea nevoie lumea animaformilor şi că cele cinci regate aveau numai de câştigat din această prietenie.

Simon îşi petrecu restul serii lipind pe perete cărţile poştale de la mama lui. Stătu până târziu ca să le aranjeze în ordine. Văzând

imaginile colorate cu locurile pe care le vizitase ea, începu să spere din nou că avea s-o revadă, şi, pe moment, asta era tot ce-i trebuia.

— Aia de unde este? întrebă Felix în timp ce ronţăia o felie de măr.

După ce Malcolm îl descoperise pe Felix dormind pe perna lui Simon, acceptase, în cele din urmă, să rămână în vizuină, cu condiţia să nu iasă din camera lui Simon. Felix nu era prea mulţumit că nici aici nu se putea uita la televizor, dar nu prea avea ce să facă.

Simon se uită la cartea poştală cu o viperă veninoasă.

— Din Phoenix, Arizona. E o grămadă de nisip acolo.

— Şi o grămadă de şerpi, spuse Felix şi se înfioră.

— Pun pariu că lui Winter i-ar fi şi mai groază să meargă acolo, spuse Simon şi se duse la birou. Nu mai trebuia decât să agaţe undeva ceasul de buzunar. Îl luă de pe pat şi se uită la capacul de argint. În loc să fie singura amintire pe care o avea de la tatăl lui, acum ceasul avea să-i amintească mereu de ce se întâmplase pe Sky Tower, şi nu suporta gândul ăsta. Puse ceasul în sertarul de la dulap, între două perechi de şosete. Ai văzut-o în seara asta?

— E în camera ei, zise Felix. M-a ameninţat că mă dă la rechini.

— Cel puţin n-a şi încercat, îl linişti Simon. Dar e bine, da?

— Nu mai vorbeşte la fel de mult, îi spuse şoricelul, şi Simon se gândi că era mai bine aşa.

Urletul unui lup răzbătu până la ei de undeva de la suprafaţă, unde haita patrula prin grădina zoologică. Simon se îngrijoră.

— Mă duc afară. Dacă vine Malcolm, spune-i că m-am dus în arenă să mă antrenez. Mă întorc până la miezul nopţii, adăugă şi se strecură în camera lui Nolan.

Fratele lui nu era nicăieri, şi Simon răsuflă uşurat. Erau unele lucruri pe care trebuia să le facă singur.

Împinse trapa care ascundea tunelul secret şi ieşi în aerul curat al nopţii. Bătea un vânt răcoros. Închise ochii şi se concentră. Malcolm îi spusese cum îşi putea controla transformarea şi, deşi nu o mai făcuse decât de două ori din ziua în care murise Darryl, i se părea că se pricepe destul de bine la asta. Câteva clipe mai târziu, corpul începu să i se transforme şi curând deveni o acvilă de munte.

Simon întinse aripile şi îşi luă zborul, planând deasupra grădinii zoologice cufundate în întuneric. Acum, că avea vederea ageră a acvilelor, lumina lunii era suficientă ca să distingă şi cele mai mici detalii, inclusiv pe unde hoinărea fiecare membru al haitei. Dădu ocol zonei până când Vanessa, lupoaică acum,

trimise patrula în altă parte. În cele din urmă, ateriză fără zgomot pe aleea pietruită de lângă mormântul unchiului său.

În zilele care trecuseră de la înmormântare, cineva mai ridicase o statuie – un lup uriaş care semăna perfect cu Darryl. Avea chiar şi o cicatrice pe obrazul acoperit de blană.

Lupul ţinea botul sus, de parcă ar fi urlat în tăcere la lună. Pe Simon îl trecu un fior. Se transformă înapoi în om şi se aşeză lângă mormântul unchiului său.

— Salut, Darryl, spuse el, căutând cuvintele potrivite.

Cum ar fi putut să-i spună cât de rău îi părea? Cât de dor îi era de el? Nu existau cuvinte pentru emoţii atât de puternice. Dar ele tot se chinuiau să iasă la suprafaţă, şi nodul din piept începu să-i pulseze din nou. Durerea era aproape insuportabilă.

— Tu eşti cea mai frumoasă familie pe care am avut-o vreodată, şopti Simon şi atinse botul de piatră al lupului. Îmi pare rău că nu te-am ascultat. Îmi pare rău că te-am părăsit, îmi pare rău că nu ţi-am spus niciodată cât de mult... Simţi un nod în gât şi nu mai putu să vorbească. Şi, mai mult decât orice, îmi pare rău pentru ce trebuie să fac acum. Trebuie să găsesc piesele din Prădător înaintea lui Orion. Doar aşa o să fie Nolan în siguranţă. Dacă voi distruge sceptrul, poate că va mai avea o şansă. Poate vom avea amândoi şansa la o

viaţă liniştită. Şi poate... poate o vom putea salva pe mama. Şi tu ai face la fel, ştiu asta. Dar... dar tu nu mai eşti aici, aşa că e datoria mea să fac toate astea. Îi voi proteja, oricât de mare ar fi preţul. Îţi promit.

Trase şovăitor aer în piept, şi o avalanşă de emoţii i se revărsă în piep. Vinovăţie, furie, regret – una mai chinuitoare decât cealaltă –, până când simţi că nu mai rezistă. Nodul din pieptul lui explodă, şi avu din nou senzaţia familiară că i se contorsionează membrele.

Doar că de data asta lucrurile se petrecură altfel. În loc de pene, din piele îi ieşi blană. Mâinile şi picioarele i se transformară în labe şi faţa i se alungi într-un bot. De la baza şirei spinării îi crescu o coadă, şi, în cele din urmă, când transformarea se termină, Simon rămase o clipă, tremurând de uimire, lângă mormântul unchiului său.

Cumva, ca prin minune, se transformase într-un lup.

Apoi se uită la lună, îşi lăsă capul pe spate şi scoase un urlet tânguitor.